

НОРА РОБЪРТС

*Сладостта
на
живота*

НОРА РОБЪРТС

СЛАДОСТТА НА ЖИВОТА

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Притежателят на прочутата хотелска верига „Кокърн Хаус“ Блейк Кокърн винаги се е гордял с добрия и вкус. Точно затова избира талантливата Самър Линдън да преобрази кухнята на един от най-хубавите му хотели. Самър Линдън много обича сладостите на живота, ала прекрасно съзнава, че ако си позволи да мечтае за привлекателния си шеф, това може да се окаже опасно за душевния ѝ мир. Но как да се подложи на диета, изключваща Блейк Кокърн, когато открива, че е невъзможно да му устои?

ПЪРВА ГЛАВА

Тя се казваше Самър. Името ѝ предизвикваше представата за горещи цветни листенца, неочаквани бури и дълги, неспокойни нощи. А също така за слънчеви поляни и сладки дремки под сенките. Всъщност името ѝ приличаше.

Тя стоеше права със спокойни ръце, напрегнато тяло и внимателни очи. В стаята не се чуваше нито звук. Никой, абсолютно никой не сваляше очи от нея. Самър може би се движеше бавно, но присъстващите не искаха да пропуснат нито едно нейно движение или жест. Цялото внимание на хората наоколо беше приковано върху елегантната ѝ, тънка фигура. Звучите на Шопен романтично се носеха във въздуха. Светлината преминаваше през спретнато прибраната ѝ коса — гъста, топло кестенява, с проблясващи златисти кичурчета. Два изумруда премигваха в ушите ѝ.

Кожата ѝ беше леко поруменяла, така че две розови петна трептяха върху източените скули с фина костна структура. Възбудата и напрегнатото съсредоточаване засилваха блясъка на кехлибарените точки, които светеха в лешниковите ѝ очи като златен прашец. Същото вълнение и съсредоточаване бяха отпечатани върху меките, добре оформени устни, които бяха леко нацупени.

Беше цялата в бяло. Една проста, без каквито и да било украшения дреха, която обаче привличаше неустойимо очите като пеперуда в своя ослепителен полет. Самър не говореше, ала всички в помещението се бяха напрегнали, сякаш да уловят и най-слабия звук, който би излязъл от устните ѝ.

Беше горещо, носеха се екзотични аромати, а атмосферата бе натежала от очакване.

Самър можеше да се концентрира и да се чувства съвсем сама въпреки цялото внимание, с което обгръщаше всички около себе си. Имаше само една цел. Перфекционизъм. И никога не залагаше на по-малко.

С безкрайно внимание тя повдигна последната ромбовидна формичка и притисна захаросаната ангелика върху саварината, за да довърши произведението, което създаваше. Часовете, които бе прекарала в подготовката и изпичането на огромния, сложен десерт, бяха забравени. Бяха забравени уморените мускули на краката, пищящите от болка ръце. Съвършеният външен вид на произведението на Самър Линдън беше от най-голямо значение. Да, то можеше да бъде невероятно вкусно, да мирише перфектно, дори да се реже идеално. Но ако не изглеждаше идеално, никое от тези неща нямаше да има значение.

С вниманието на художник, който завършва своя пореден шедьовър, тя вдигна четката, за да покрие плодовете и лешниците с прозрачната, деликатна кайсиева глазура.

Все още не беше произнесла нито дума. И никой от околните.

Без ничия помощ — всъщност Самър не би търпяла никой, започна да пълни кухнята средна част на саварината с гъстия крем, чиято рецепта знаеше само тя и ревниво пазеше.

Ръцете ѝ бяха спокойни, главата изправена. Отстъпи крачка назад, за да огледа творбата си. Това беше последната проверка, защото нейните очи бяха по-проницателни и критични, отколкото очите на който и да било друг. Самър скръсти ръце. Лицето ѝ не изразяваше нищо, никакви чувства. В огромната кухня дори звукът от падането на карфичка върху покрития с плочки под би прозвучал като изстрел с пушка.

Устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка, а очите ѝ просветнаха. Успех. Тя вдигна едната си ръка и направи драматичен жест.

— Отнесете я — нареди кратко.

Когато две помощнички започнаха да бутат количката с блестящата захаросана фантазия, избухнаха ръкопляскания.

Самър ги прие като напълно заслужени и полагащи ѝ се. Прекрасна, великолепна. Скъмността бе хубаво качество, ала то не се отнасяше за нейната саварина. Точно нея бе поискал италианският граф за партито по случай годиша на дъщеря си. И той си плащаше за великолепието. Самър само му го предоставяше.

— Госпожице! — французинът, който беше специалист по мидите, я прегърна с двете си ръце и продължи на разваления си английски. — Невероятно! — очите му бяха ококорени и леко

навлажнени от вълнение. Той я целуна въодушевено по двете бузи, докато дебелите му пръстчета мачкаха кожата ѝ, като че ли беше прясно меко хлебче. За пръв път от часове насам тя се усмихна.

— Мерси... — някой отвори бутилка вино, за да отбележат събитието. Самър взе две чаши и подаде едната на французина. — За следващия път, когато отново ще работим заедно, мон ами.

Тя остави виното, свали готварската си шапка и излезе от кухнята. В огромната, покрита с мрамор зала, осветена със свещи, нейната саварина вече бе сервирана и получаваше полагащото ѝ се възхищение и овации. Последната ѝ мисъл, преди да напусне бе, че слава Богу, някой друг щеше да чисти остатъците и да мие мръсните съдове след нея.

Два часа по-късно Самър свали обувките и затвори очите си. В скута ѝ лежеше една ужасяваща кримка, пълна с убийства, докато самолетът прелиташе над Атлантика. Отиваше си вкъщи. Беше прекарала почти цели три дни в Милано с една-единствена цел — да създаде само едно блюдо. Това не беше нещо необичайно за нея. Самър бе приготвила „Шарлота Малакоф“ в Мадрид, специални фламбирани палачинки в Атина и „Ил Флотант“ в Истанбул. За свое лично удоволствие и срещу зашеметяващо заплащане Самър Линдън би създала десерт, който щеше да живее в паметта на хората дълго след като и последната хапка, капка сироп или захаросана трошичка не бъдеха погълнати.

Сега щеше доста да попътува, помисли си тя унесено и се прозина усмихната.

Самър се смяташе за специалист, нещо подобно на добър хирург. Всъщност беше учила, чиракувала и практикувала не по-малко от повечето представители на високоуважаваната медицинска професия. Пет години след като премина през строгите изисквания, за да стане готвач „кордон бльо“ в Париж — градът, където готвенето само по себе си бе изкуство, Самър имаше репутацията, че притежава темперамента на истински художник, мозъка на компютър, който помни рецептите безгрешно, и ръцете на ангел.

Полузаспала в своя фотьойл в първа класа, тя се опитваше да се пребори с неистовото си желание за парче пица с люти червени чушки.

Знаеше, че полетът ще премине по-бързо и по-лесно, ако можеше да почете или да поспи. Реши да направи и двете, като първо подремне

за малко. Самър оценяваше съня почти толкова високо, колкото и рецептата си за шоколадов мус.

Когато се завърнеше във Филадельфия, програмата ѝ щеше да бъде трескаво натоварена. В най-добрия случай. Имаше да приготви внушителна торта за благотворителния банкет на губернатора, да участва в годишната среща на Дружеството на гастронимите, следваше една демонстрация, която се съгласи да направи за обществената телевизия... И онази среща, за която се сети сега, вече полузадрямала.

Какво беше казала жената с птичия гласец по телефона, зачуди се Самър. Дрейк... Не, Блейк Кокрън. Блейк Кокрън Трети, от веригата хотели „Кокрън“. Отлични хотели, помисли си тя без какъвто и да било интерес. Беше отсядала в много от тях в различни краища на света. Господин Кокрън Трети имал делово предложение за нея.

Самър предположи, че ще иска да му направи някой специален десерт само за неговата верига от хотели, нещо, към което да може да прикачи името „Кокрън“. Тя нямаше нищо против предложението, особено при подходящи обстоятелства. И срещу подходящо заплащане. Естествено, трябваше да направи внимателно проучване на цялото предприятие „Кокрън“, преди да се съгласи да свърже с него уменията и името си. Ако някой от неговите хотели бе с по-ниско качество...

С лека прозявка Самър реши да мисли за тези неща по-късно. След като се срещне с негово превъзходителство Трети лично. Блейк Кокрън Трети, помисли си отново тя с полузаспала усмивка. Закръглен, плешив, вероятно безличен. Италиански обувки, швейцарски часовник, френска риза, германска кола и, без съмнение, смятащ себе си за истински американец. Образът, който си създаде, се оформи в главата ѝ за миг и Самър се прозя отегчено. После въздъхна, тъй като натрапчивата мисъл за пица отново обзе съзнанието ѝ. Тя нагласи седалката назад, пожела си „лека нощ“ и потъна в сън.

Блейк Кокрън Трети седна на кадифените седалки в металносивата лимузина и педантично прегледа доклада за строежа на най-новия хотел „Кокрън Хаус“ в Сейнт Кроа. Той можеше да загребе наведнъж с пълни шепи от пръснатите детайли и да ги скрепи в идеален, систематичен ред. Хаосът беше просто форма на реда, очакваш да бъде организиран чрез логиката. Блейк беше много

логичен човек. Точка А неизменно водеше до точка Б, а оттам до точка В. Без значение колко объркан беше лабиринтът, с търпение и логика човек можеше да намери пътя.

Поради таланта си да прави точно това, Блейк, който бе на тридесет и пет, имаше почти пълен контрол върху империята Кокрън. Беше наследил богатството си и в резултат на това рядко мислеше за него. Но беше извоювал сам своето положение и го ценеше високо. Качеството бе традиция за фамилията Кокрън. Нищо, освен най-доброто, не биваше да се прави за „Кокрън Хаус“, от чаршафите на леглата до хоросана на външната мазилка и приборите в кухнята.

Проучването му за качествата на Самър Линдън го бе убедило, че тя бе най-добрата в своя бранш.

Той остави настрана папката с проекта за Сейнт Кроа и извади друга папка от елегантното куфарче в краката си. Един-единствен пръстен, гладък и кръгъл, проблесна върху ръката му. Самър Линдън, замисли се Блейк и отвори папката.

Двадесет и осемгодишна, завършила Сорбоната, притежателка на най-високото отличие за майстор-готвач „кордон бльо“. Баща — Ротшилд Линдън, уважаван член на Британския парламент. Майка — Моник Дюбоа Линдън, някогашна звезда на френското кино. Приятелски разведени преди двадесет и три години. Самър Линдън бе прекарала юношеските си години между Лондон и Париж, преди майка ѝ да се омъжи отново за един американски индустриален магнат, чийто бизнес беше във Филадельфия. Тогава Самър се бе завърнала в Париж, за да завърши образованието си и сега имаше жилища и на двете места. Майка ѝ вече бе сключила третия си брак, този път с един хартиен магнат, а баща ѝ се бе разделил с втората си съпруга, преуспяваща английска адвокатка.

Всички проучвания, които Блейк направи, дадоха един и същ отговор. Самър Линдън бе най-добрият майстор-сладкар от двете страни на океана. Просто по-добра нямаше.

Тя също така беше съвършен майстор-готвач с инстинктивното си чувство за качество, усет за творчество и способност за импровизации в критични моменти. От друга страна беше известна като властна, темпераментна и откровена до бруталност. Тези ѝ качества обаче изобщо не ѝ пречеха да общува с държавни глави, представители на аристокрацията и всякакви знаменитости.

Самър можеше да настоява да слуша Шопен в кухнята, докато готви, или напълно да откаже да работи, ако светлината не бе такава, каквато тя искаше. Но пък мусът ѝ беше такъв, че можеше да накара и най-силният мъж на планетата да я моли на колене да му позволи да задоволи и най-дребните ѝ прищевки.

Блейк не беше от мъжете, които се молят за каквото и да било, ала искаше Самър Линдън за своя „Кокрън Хаус“. Никога не беше се съмнявал, че ще успее да я убеди да се съгласи за онова, което се въртеше в главата му.

Страхотна жена, помисли си с уважение той. Не търпеше слабохарактерните или слабоумните, особено сред хората, които работеха за него. Не много жени бяха достигнали до положението или имаха репутацията, които Самър Линдън притежаваше. Жените по призвание и традиция си бяха готвачки, но мъжете бяха майстор-готвачите.

Блейк си я представи — едра, закръглена в талията, от опитването на собствените си творения. Със силни ръце, помисли си разсеяно. Кожата ѝ сигурно беше бледа поради дългите часове, прекарани в кухните. Във всеки случай бе жена, с която шега не бива, в това беше сигурен, с безкомпромисно мнение кое става за ядене и защо. Организирана, логична и образована. Вероятно малко обикновена поради факта, че се бе посветила на храненето вместо на модата, например. Блейк не се съмняваше, че ще успеят да се сработят много добре заедно. Той погледна часовника си и със задоволство отбеляза, че щеше да бъде точно навреме за срещата.

Лимузината спря до бордюра.

— Няма да се бавя повече от час — обърна се Блейк към шофьора на излизане от колата.

— Да, сър — шофьорът погледна часовника си. Когато господин Кокрън кажеше час, беше точен. Можеше да се разчита на това.

Блейк погледна по посока на четвъртия етаж, докато вървеше към добре поддържаната стара сграда. Прозорците бяха отворени, отбеляза той. Вътре влизаше топъл вятър, а оттам се чуваше музика, ала не можеше да различи добре мелодията поради уличния шум. Когато влезе, разбра, че единственият асансьор беше развален. Наложихо се да изкачи четирите етажа пеш.

След като почука, вратата отвори дребна женичка с изумително красиво лице, облечена в тениска и тесни черни джинси. Сигурно е прислужницата, която си отива, помисли си Блейк. Но не изглеждаше достатъчно силна, че да търка подове. И освен това, ако си отиваше, защо беше боса?

След един кратък, изучаващ поглед, погледът му се върна обратно на лицето ѝ. Класическо, чисто и безспорно сериозно. Само устните ѝ можеха да накарат кръвта на един мъж да закипи. Блейк отхвърли чувството, което го обзе и което той машинално определи като сексуално привличане.

— Блейк Кокрън. Имам среща с госпожица Линдън.

Веждите на Самър скочиха нагоре. От изненада. После устните ѝ се извиха в лека усмивка. От задоволство.

И така, той не беше закръглен, отбеляза си тя. Беше висок и строен. Сигурно играеше тенис, плуваше. Явно повече бе склонен към тези неща, отколкото към яденето. Плешив също не беше. Косата му бе гъста и смолисто черна. Добре подстригана, леко къдрава, което добавяше нотка нежност към студеното му, ала чувствено лице. Имаше високи скули и твърда линия на брадичката. Първото ѝ хареса, защото говореше за сила, а второто, с лека трапчинка по средата, загатваше за чар. Тъмните вежди бяха почти прави над ясните, сини като морето очи. Устата му бе малко по-голяма, но красиво оформена. Носът му бе съвсем правилен. За всичко останало беше права — носеше италиански обувки, френска риза и така нататък. Ала, помисли си Самър, иначе напълно се беше излъгала в представите си за този мъж.

Оценката не ѝ отне много време. Три или четири секунди. Устните ѝ се разтегнаха в още по-приятлива усмивка. Блейк не можеше да откъсне очи от тях. Това бяха устна, които искаше да целува.

— Моля, влезте, господин Кокрън — отстъпи и отвори широко вратата в знак на покана. — Беше много мило от ваша страна, че се съгласихте да се срещнем тук. Моля, седнете. Имам малко работа в кухнята.

Тя се усмихна и изчезна зад някаква врата.

Блейк отвори уста да каже нещо. Не беше свикнал да бъде зарязван от прислугата така неучтиво. Но реши да не казва нищо. Имаше достатъчно време. Можеше да си позволи да бъде търпелив.

Той остави куфарчето на земята и се огледа. Видя лампи с ресни, извито диванче, тапицирано в синьо кадифе, красиво резбована дървена маса. Два френски килима в нежно синьо и сиво на пода. Една старинна китайска ваза. Сушени розови листенца в съд, който сигурно беше от дрезденски порцелан.

В стаята нямаше ред. Всъщност мебелите бяха смесица от европейски периоди и стилове, които не би трябвало да си подхождат. Ала в същото време съчетанието бе необикновено привлекателно. Видя висока масичка в далечния ъгъл с разхвърляни върху нея листи и ръчно изписани ноти. През прозорците нахлуваше уличния шум. А от стереото се носеше музиката на Шопен.

Както стоеше наред стаята, Блейк почувства с пълна увереност, че в апартамента нямаше никой друг, освен него и жената, която му отвори вратата. Нима това бе Самър Линдън? Очарован от идеята и от ароматите, които идеха откъм кухнята, той прекоси стаята.

Шест формички за пасти, леко обагрени в златисто, стояха върху лавицата. Самър ги пълнеше догоре една подир друга с нещо, което приличаше на гъст бял крем. Когато Блейк я погледна в лицето, видя съсредоточеност, сериозност и внимание, които можеше да бъдат сравнени само с работата на хирург. Това би трябвало да го развесели. А той беше очарован. От музиката на Шопен, която се носеше откъм високоговорителите в кухнята, и от тези нежни, елегантни ръце, които така красиво оформяха крема.

Тя бръкна с вилица в тигана и капна върху крема нещо, което му заприлича на карамел. Карамелът се разля и застина. Блейк се съмняваше, че бе възможно, след като човек опиташе една от тези вкусноти, да не си поиска още. След това Самър взе тортичките една по една с лопатка и ги постави върху плоска чиния, покрита с дантелена хартия. Когато свърши и това, погледна към него.

— Искате ли малко кафе? — усмихна му се тя и съсредоточената бръчица между веждите ѝ изчезна. Напрежението, което сякаш бе потъмнило ирисите ѝ, също изчезна и те просветляха.

Блейк погледна към десертната чиния и се зачуди как успяваше да поддържа кръстчето си толкова тънко, че то можеше да бъде обхванато с една ръка.

— Да, бих искал.

— Горещо е — забеляза Самър и вдигна таблата. — Заповядайте, моля. Трябва да занеса това до съседния апартамент — тръгна да излиза и на вратата се обърна. — О, там има някакви сладкиши, ако искате. Веднага се връщам.

Изчезна, а заедно с нея и тортичките. Той сви рамене и се върна в кухнята, където беше истинско бойно поле. Самър Линдън може да беше голяма готвачка, но явно не бе подредена. Във въздуха все още витаеше ароматът на пастичките, а пред очите му — видът им.

Блейк започна да рови из бюфета за чаша, ала се отказа и се отдаде на изкушението. И, както си беше издокаран в костюма от „Савил Роу“, бръкна с пръст в купата и облиза остатъка от крема. След което въздъхна и затвори очи. Беше прекрасен. Плътен, сладък и френски. Беше обядвал и вечерял в най-скъпите ресторанти на света, в някои от най-богатите къщи в страната, в десетки държави по цялото земно кълбо. И не можеше да каже, че някога бе вкусвал нещо по-вълшебно от това, което току-що облиза от пръста си в кухнята на тази жена. Самър Линдън явно беше взела правилно решение, когато се бе посветила на сладкарството. Блейк изпита мигновено съжаление, че бе отнесла онези прекрасни пастички на някой друг. Сега, когато започна отново да си търси чаша, забеляза керамичен съд за сладкиши, оформен във вид на панда.

При друг случай това изобщо нямаше да го заинтересова. Не беше от хората, които умират за сладко. Но вкусът на крема още беше на езика му. Какви ли сладкиши правеше жената, която създаваше най-вкусните неща от съвременната кухня? С чаша от английски порцелан в едната ръка, той вдигна капака от главата на пандата. След което седна, извади един сладкиш и го загледа с искрено учудване.

Нито един американец не можеше да сбърка тези най-обикновени бисквити, които се продаваха във всеки магазин. Какво беше това? Класика? Традиция? Продължи да гледа втренчено двете шоколадови бисквитки, слепени с бял крем по средата. Завъртя сладкишчето в ръка. Фабричната марка беше отпечатана върху двете му страни. Не можеше да сбърка. Ала не очакваше това от жената, която правеше сладкиши за крале и президенти.

Блейк се разсмя и върна бисквитата обратно в купата. Благодарение на кариерата си бе срещал немалко ексцентрици. Да ръководиш верига от хотели не означаваше само да регистрираш кой

идва и кой напуска. Срещаше се с дизайнери, художници, архитекти, декоратори, музиканти, представители на синдикатите. Той смяташе, че разбира от хора. Не му трябваше много време, за да проумее защо Самър Линдън не бе дебела.

Тя влезе в кухнята в момента, в който Блейк най-последно отпи от кафето си.

— Извинете, че ви накарах да чакате, господин Кокрън. Знам, че беше неучтиво — Самър се усмихна, сякаш не се съмняваше, че той щеше да ѝ прости, и си сипа кафе. — Трябваше да приготвя тези пастички за моята съседка. Поканила е на чай днес следобед някои от бъдещите си роднини... Ще се жени — усмивката ѝ се разшири и след като отпи от кафето, тя вдигна капака на пандата. — Искате ли бисквитка?

— Не. Моля, продължавайте.

Самър си взе една.

— Знаете ли — рече замислено, — тези бисквитки са отлични на вкус въпреки вида си — Самър направи жест с половината бисквита. — Да седнем и да обсъдим вашето предложение.

Мозъкът ѝ работи бързо, отбеляза Блейк одобрително. Може би беше уцелил поне в предположението си, че не бе глупава.

Той кимна в знак на съгласие и я последва. Беше успял в професията си не само защото беше трето поколение Кокрън, а защото имаше бърз и аналитичен ум. Решаваше проблемите систематично. В този момент трябваше да реши как да намери подход към жена като Самър Линдън.

Тя имаше лице, което сякаш бе обагрено със сенките на дърветата в Булонския лес. Много френско, много елегантно. Гласът ѝ беше изпълнен с откровени, чисти тонове, които безпогрешно разкриваха европейско образование и възпитание. Това също бе един полъх от Франция, но с несъмнен елемент на британска дисциплинираност. Косата ѝ беше прибрана, вероятно поради горещината и влагата, предположи Блейк, въпреки че прозорците бяха отворени, независимо от наличието на климатик. Обещите на ушите ѝ бяха с изумрудни, кръгли и много красиви. На ръкава на тениската ѝ имаше изрисувана добре оформена сълза.

Когато седна на дивана, тя подви нозе под себе си. Босите ѝ крака бяха лакирани с розов лак, но ноктите на ръцете ѝ бяха ниско

изрязани и nelaкирани. Той долови лекия аромат на карамела от пастичките, ала примесен с фин френския парфюм, безпардонно сексуален.

Е, какъв трябваше да бъде неговият подход към подобна жена? Дали да използва чар, ласкателства или пари? Самър имаше репутацията на професионалистка, но също така и на своенравна и лесно избухлива. Беше отказала да готви за една важна политическа персона, защото не бяха пренесли личното ѝ кухненско оборудване в неговата страна. Срещу истинско малко състояние беше сътворила невероятна двайсететажна сватбена торта за някаква холивудска знаменитост. А ето че току-що бе направила със собствените си ръце пастички за съседката. Блейк много би искал да има ключ към нея, преди да ѝ направи предложението си. Знаеше предимствата на правилния подход. Някои можеха да го нарекат дебнене или разузнаване. За него то беше част от успеха.

— Познавам вашата майка — подзе той с най-обикновен тон и погледна втренчено жената пред себе си.

— Така ли? — Блейк долови както изненада, така и нежност във въпроса ѝ. — Нищо чудно — добави тя и отхапа от бисквитката. — Майка ми винаги предпочита да отсяда в хотелите „Кокрърн“, когато пътува. Мисля, че вечерях веднъж с баба ви, когато бях на шест или седем години — усмивката ѝ не изчезна, докато отпиваше от кафето си. — Светът е малък, какво да се прави.

Отличен костюм, реши Самър и се облегна на дивана. Добре скроен и достатъчно консервативен, за да предизвика одобрението на баща ѝ. А тялото, което се криеше под него, явно бе атлетично, добре сложено и стройно, за да предизвика одобрението на майка ѝ. Може би съчетанието от двете беше причината, която привлече вниманието ѝ.

Господи, толкова е привлекателен, помисли си Самър, докато го разглеждаше. Не съвсем излъскан, ала не и прекалено груб. Личеше си, че е силен и това му отиваше. Уважаваше хората, които избираха сами пътя си и го следваха, както според нея беше сторил този Блейк. Уважаваше и себе си поради същата причина. Привлекателен е, помисли си още веднъж тя, но чувстваше, че мъж като него не обръща особено внимание на външния вид.

Майка ѝ сигурно щеше да го нарече прельстител или нещо подобно. Самър би го нарекла опасен. Значи опасен прельстител.

Съчетание, на което трудно може да се устои. Тя се размърда, вероятно несъзнателно, за да увеличи разстоянието помежду им. Бизнесът, в края на краищата, си беше бизнес.

— В такъв случай, значи сте запознати със стандартите на „Кокрън Хаус“ — подзе той. Съвсем неочаквано пожела ароматът ѝ да не бе толкова изкусителен, а устните ѝ така примамливи. Не обичаше работата му да бъде обърквана и размътвана от привличане, пък макар и то да беше приятно.

— Разбира се — Самър остави кафето, защото, като го пиеше, само увеличаваше странното свиване в стомаха си. — Винаги отсядам в тях.

— Доколкото знам, вашите стандарти за качество са също много високи.

Този път в усмивката ѝ имаше съвсем малка доза предизвикателство.

— Аз съм най-добрата в това, което върша, защото не мога да бъда друга.

Ето го първият ключ, реши Блейк със задоволство. Професионалната суета.

— Същото потвърди и моето разузнаване, госпожице Линдън. А единственото, което ме интересува, е най-най-доброто.

— Така — тя се подпря на лакът върху дивана и сложи глава на дланта си. — И как точно се интересувате от мен, господин Кокрън? — знаеше, че въпросът бе коварен, ала не можеше да устои на желанието да го зададе. Когато една жена постоянно поема рискове и прави експерименти в професионалния си живот, навикът често пъти се промъква и в личния.

През главата му преминаха шест отделни отговора, никой от тях не подходеше за целта, с която бе дошъл тук. Той остави кафето си.

— Ресторантите от веригата „Кокрън Хаус“ бяха ремонтирани и обновени по отношение на качеството и обслужването. Ала тук, във Филадельфия, ресторантът изглежда страда от липсата и на двете. Накратко казано, госпожице Линдън, по мое мнение храната е твърде банална. Планирам да направя както пълна реконструкция, така и да обнова персонала.

— Добро решение. Ресторантите, както и хората, често стават прекалено скучни.

— Искам да имам най-добрия главен готвач — той наведе леко очи. — Разузнаването ми показа, че това сте вие.

Самър вдигна вежди, този път не от изненада, а от разбиране.

— Много ме ласкаете, но аз съм на свободна практика, господин Кокрън. И освен това съм специализирана в една област.

— Да, разбира се, знам това. Ала вие имате опит и познания във всички сфери на първокласната кухня. Колкото до свободната практика, ще бъдете свободна да я продължите в най-голяма степен поне след първите няколко месеца. Ще можете да подберете свой собствен персонал и да създадете своето меню. Не наемам специалисти, за да им се меся после в работата.

Тя се намръщи. Беше замислена, а не раздразнена. Беше изкушаващо, прекалено изкушаващо. Вероятно причината бе и в умората ѝ от полета от Италия, но наистина се чувстваше малко отегчена от тези постоянни поръчки да лети до еди-коя си държава, за да направи един сладкиш. Изглежда този мъж я беше хванал точно в най-подходящия момент и бе предизвикал интереса ѝ към едно определено място, към една кухня. За известно време.

Можеше да се окаже интересна работа. Ако беше достатъчно честен, когато ѝ каза, че ще има пълна свобода да обнови кухнята и да създаде менюто в един стар, уважаван хотел с традиции. Може би щеше да ѝ отнеме около шест месеца усилена работа, а след това... Точно това „след това“ я накара да се замисли и поколебае. Ако посветеше толкова много време и усилия на един постоянен ангажимент, дали щеше да си запази усета за временните, бляскави експерименти? Това също трябваше да го обмисли добре.

Винаги се бе старала да не се захваща с постоянни ангажименти. Да не се обвързва за нея бе нещо много важно, което спазваше стриктно във всички страни от живота си. Ако се обвържеш с нещо или някого, ставаш уязвим за всякакъв вид усложнения.

Освен това, размишляваше Самър, ако искаше да се захване с ресторант, можеше да си отвори свой собствен. Не беше го направила досега, защото това щеше да я върже на едно място и щеше да я ангажира прекалено много само с един проект. Тя предпочиташе да пътува, да създаде едно блюдо на едно място и после да отиде на друго. В следващата страна, към следващото предизвикателство. Това беше нейният стил. Защо трябваше да го променя?

— Много привлекателно предложение, господин Кокрън...

— И взаимноизгодно — прекъсна я Блейк, защото беше достатъчно проникателен, за да усети, че следваха думи на учтив отказ. И произнесе с небрежен глас шестцифрена годишна заплата, която остави Самър с отворена уста.

— И щедро — довърши тя, когато отново можеше да говори.

— Човек прави най-доброто тогава, когато му плашат най-добре. Бих искал да помислите, госпожице Линдън — той посегна към куфарчето си и извади лист хартия. — Това е чернова на договора. Редно е вашият адвокат да го прегледа и, разбира се, да променим някои точки.

Самър не искаше да погледне проклетия договор, защото усещаше, и то съвсем осезаемо, че много хитро е била натикана в ъгъла. В един много разкошен ъгъл.

— Господин Кокрън, оценявам вашия интерес, но...

— След като помислите върху предложението ми, можем да го обсъдим още веднъж, например на вечеря. Да речем в петък?

Тя присви очи. Този мъж беше като парен валяк. Един много привлекателен и много лъскав парен валяк. Няма значение колко елегантна е машината, пак ще бъдеш смачкан, ако си на пътя ѝ. Надменността ѝ взе връх в нея.

— Съжалявам. В петък имам работа. Благотворителният бал на губернатора.

— Ах, да — Блейк се усмихна, въпреки че стомахът му се сви. Защото пред очите му изплува съвсем живо и ясно едно изключително диво видение — как прави любов с нея на земята в някаква влажна, сенчеста гора. Само това бе почти достатъчно, за да приеме отказа ѝ. И точно то го накара да не го направи. — Мога да ви взема оттам. Нищо не ни пречи да вечеряме по-късно.

— Господин Кокрън — рече Самър с неестествено студен глас. — Ще трябва да се научите, че съществува и отговор „не“.

По дяволите, помисли си ядосано той, ала ѝ отпрати най-очарователната си усмивка.

— Извинете ме, госпожице Линдън, ако ви се струва, че ви притискам. Вие бяхте първия ми избор, а разбирате ли, аз обикновено вярвам на инстинктите си. Обаче... — той стана неохотно. Възелът от напрежение и гняв в стомаха на Самър започна да се отпуска. — Ако

нямате нищо против? — Блейк започна да прибира листите в куфарчето си. — Бихте ли ми казали мнението си за Луи Лапойнт?

— Лапойнт ли? — името излезе от устните ѝ като отрова. Тя бавно се завъртя върху дивана, сетне стана на крака. Цялото ѝ тяло беше напрегнато. — Вие ме питате за Луи Лапойнт? — когато беше ядосана, в говора ѝ се промъкваше и съвсем ясно проличаваше френският акцент.

— Ще преценя всичко, което ми кажете — Блейк премина на любезен тон, защото вече отлично знаеше, че бе спечелил първата точка. — След като вие и той сте колеги и...

С тръсване на глава Самър каза нещо кратко, грубо и на място, обаче на майчиния си език. Златните точки в очите ѝ искряха. Шерлок Холмс си имаше своя доктор Мориарти. Супермен си имаше своя Леке Лутър. А Самър Линдън явно си имаше своя Луи Лапойнт.

— Мазно прасе — върна се към английския тя. — Има мозък колкото фъстък и ръце на дърводелец. Искате да знаете нещо за Лапойнт? — Самър си взе цигара от кутията на масата и я запали — нещо, което правеше само когато бе много ядосана. — Най-обикновен селянин. Какво друго искате да знаете?

— Според моята информация, той е един от петимата най-добри майстор-готвачи в Париж — Блейк усили натиска, защото знаеше, че добрият натиск е безценно оръжие. — Казват, че неговата патица с портокали е ненадмината.

— Подметка — презрително процеди Самър и той трябваше да напрегне всеки мускул на лицето си, за да не се разсмее. Професионална суета, помисли си отново. Тя притежаваше достатъчно от нея.

След това, когато Самър си пое дълбоко въздух, Блейк отново трябваше да се стегне, защото тялото му неочаквано бе обзето от желание. Сексуално желание. Тази жена притежаваше и забележителна чувственост.

— Защо ме питате за Лапойнт?

— Ще летя за Париж следващата седмица, за да се срещна с него. След като вие отхвърляте предложението ми...

— И вие ще предложите това — посочи тя с пръст договора, който той все още държеше в ръката си, — на него?

— По всеобща преценка той е вторият в списъка ми, но в борда на директорите ми има хора, които смятат, че е по-подходящ за тази длъжност.

— Така ли? — очите ѝ бяха леко замъглени от дима от цигарата. Самър взе договора от ръцете му и го сложи до изстиващото си кафе. — Членовете на вашия борд на директорите вероятно са невежи.

— Те вероятно са сгрешили — поправи я Блейк.

— Не вероятно, а очевидно — тя дръпна от цигарата и изпусна дима. — Можете да ме вземете в девет часа в петък от кухнята на губернатора, господин Кокрън. Ще обсъдим нещата след това.

— Удоволствието е мое, госпожице Линдън. — Той наклони глава и много внимаваше да запази лицето си безизразно, докато не затвори вратата зад себе си. Сетне, докато слизаше четирите етажа надолу, се смя с глас. Добре, че Самър Линдън не можеше да го види и чуе.

ВТОРА ГЛАВА

Да направиш хубав десерт не е проста работа. Да създадеш шедьовър от брашно, яйца и захар също не е проста работа. Когато Самър вземеше купата или телта за разбиване на яйца, се чувстваше длъжна да създаде шедьовър. Задоволително, като определение в нейната работа, беше равно на оскърбление. Задоволителен за нея можеше да бъде резултатът, постигнат от някоя млада булка, която за пръв път отваря готварска книга на другия ден след сватбата.

Тя не просто бъркаше, смесваше или замразяваше. Самър си измисляше, фантазираше, разработваше и постигаше. Каквото правеха и един архитект, инженер или учен — ни повече, ни по-малко. Когато избра да изучава сладкарското изкуство, не го направи прибързано и лесно, а също така го направи с единствена мисъл да постигне пълно съвършенство. Перфекционизмът все още беше целта, към която се стремеше всеки път, когато вземеше в ръка лъжицата.

Тя вече бе прекарала по-голямата част от деня в кухнята на губернаторското имение. Другите готвачи се занимаваха със супите и сосовете или един с друг. Целият талант на Самър обаче бе насочен към създаването на крайната, изключителна смесица от вкусове, както и към постигането на външното съвършенство на тортата.

Формата вече беше настлана от мекия кейк, който бе изискала и сетне систематично нарязала на пластове. Това беше извършено с точност, с каквато инженерът проектира например мост. Плънката, едно вълшебство от шоколад и крем, вече бе сложена вътре в десерта. Този измамно прост елемент беше направен и изстуден още от сутринта. Междувременно, по време на бъркането, печенето и създаването, Самър през цялото време беше на крака.

Сега започна украсата на своята изпъкнала като купол торта върху високата маса, пред голяма купа от алпака, пълна със смачкани плодове. Според инструкциите ѝ от стереоуредбата в кухнята се

разнасяше музиката на Шопен. Първото ястие вече беше поднесено в трапезарията. Самър имаше способността да не обръща внимание на бъркотията, която царуваше около нея. Просто беше свикнала така. Да се съсредоточи и изолира от околните. Ала сега, докато стоеше готова да предприеме следващата стъпка, концентрацията ѝ за пръв път бе нарушена.

Лапойнт значи, мислеше си тя, стиснала зъби. Естествено, гневът ѝ отвличаше вниманието и не ѝ позволяваше да се съсредоточи върху работата си през целия ден. Какво предизвикателство — да хвърли в лицето ѝ името на Луи Лапойнт. Не ѝ трябваше много време, за да осъзнае, че Блейк Кокрън го бе направил нарочно. Беше използвал името с цел. Това обаче с нищо не променяше реакцията ѝ. Освен че разпределяше отровата и злъчта ѝ между двама мъже, а не само върху единия.

О, той си мисли, че е много умен, реши Самър за Блейк. Тази мисъл неведнъж беше минала през главата ѝ тази седмица. Тя си пое три пъти дъх, докато оглеждаше златния купол пред себе си. Да ме пита мен, мен, за препоръки за Лапойнт. Презряна френска свиня, промърмори тихичко Самър по адрес на Лапойнт. След като загреба от плодовете, реши, че Блейк сигурно е същата свиня, щом има намерение да се свърже с французина.

Спомняше си всяка досадна среща, която бе имала с дребния Лапойнт, който отгоре на всичко имаше и мънички миши очички. Докато покриваше внимателно външната страна на тортата, тя реши да му направи една блестяща препоръка. Това би трябвало да даде на подлия американец добър урок, когато се сблъска с оня надут глупак Лапойнт. Докато мислите ѝ бушуваха, ръцете ѝ деликатно заглаждаха плодовете, закръгляха и оформяха тортата.

Зад нея един от помощниците ѝ изтърва някакъв тиган с трясък, след което последва поток от ругатни. Нито мислите, нито ръцете на Самър трепнаха.

Самодоволно, самоуверено копеле, мислеше си тя за Блейк. С внимателни движения започна да нанася гъстия френски крем върху плодовете. Лицето ѝ, въпреки че бе съсредоточено, издаваше яростта ѝ само с трепкането на миглите. Мъж като него сигурно се наслаждава на своите хитри маневри и хватки. Личеше си по естествения му начин на общуване, по външния блясък, по интелигентността му.

Самър презрително изсумтя и започна да заглажда крема. Предпочиташе да си има работа с мъж, който е с повече остри ръбове, отколкото с някой, който е така добре полиран, та чак лъщи. По-добре някой, който да знае да се поти и да превива гръб, отколкото да има добре направен маникюр и костюм за петстотин долара. Предпочиташе мъж, който...

Тя спря да заглажда крема, защото неочаквано стигна до едно заключение. Откога бе започнала да мисли за мъже и защо, по дяволите, използваше точно този Блейк, за да прави сравнения? Смешна работа!

Голямата торта вече бе изцяло покрита с белия крем и очакваше да бъде полята с плътен, разтопен шоколад. Самър се намръщи, докато една помощничка отнасяше празните купи. Тя започна да смесва глазурата с голям миксер, докато други двама готвачи спореха за гъстотата на соса в основното блюдо.

Всъщност, продължи да тече мисълта ѝ, беше наистина смешно колко често бе мислила за него през последните няколко дни, спомняйки си и най-дребните и глупави детайли от срещата им. Очите му имаха цвета на сянката във водата на дълбокото езеро, където беше имението на дядо ѝ в Девън. Гласът му бе така приятен и плътен, с лекия, но безпогрешен акцент от американския Североизток. А устните му се извиваха по един начин, когато бе истински развеселен, и по съвсем друг, когато само учтиво се усмихваше.

Трудно ѝ беше да обясни защо бе забелязала тези неща, а още по-трудно защо продължаваше да мисли за тях след толкова дни. По начало Самър не мислеше за мъже. Освен когато беше с някого. Ала дори и тогава му посвещаваше само точно премерена част от своето внимание и мисли.

Сега, напомни си тя, като започна да нанася глазурата, не беше време да мисли за каквото и да било друго, освен за тортата. Можеше да мисли за Блейк, когато свършеше работата си. И щеше да се оправи с него по време на късната вечеря, на която се съгласи да излязат. О, да! Устните ѝ се извиха при тази мисъл, добре щеше да се оправи с него! Хубавичко щеше да го подреди!

Блейк нарочно дойде по-рано. Искаше да я види как работи. Това бе разбираемо и напълно логично, в края на краищата. Ако щеше да сключва договор със Самър Линдън за работа в „Кокрън Хаус“ за

година, би трябвало да види непосредствено, от първа ръка и със собствените си очи на какво бе способна и как работи. Не беше нещо необичайно за него да проверява своите потенциални работници или сътрудници на техен терен. По-скоро беше характерно за него. Той имаше силно развито чувство за бизнес.

Затова си го повтаряше и повтаряше, тъй като всъщност чувстваше едно прокрадващо се съмнение относно мотивите си. Беше напуснал апартамента ѝ в много добро настроение, защото знаеше, че бе спечелил първия рунд. Само при споменаването на името на съперника Лапойнт лицето ѝ беше удивително. Точно това лице той не бе в състояние да прогони от мислите си цяла седмица.

Чувстваше се неудобно, реши Блейк, като влезе в огромната, изпълнена със звуци и гласове кухня. Тази жена го караше да се чувства неудобно. И той искаше да знае причината. Защо? Да знае причината и мотивите беше нещо естествено за него. Когато уточнеше тези неща, отговорът на всеки проблем щеше да дойде съвсем естествено.

Блейк ценеше високо красотата. В изкуството, в архитектурата и в женските форми, естествено. Самър Линдън беше красива. Това не би трябвало да го притеснява. Интелигентността беше нещо, което той не само ценеше, но и изискваше от всеки, с когото работеше. Тя без съмнение беше интелигентна. Значи и това не беше причина да се чувства неудобно. Стилът беше другото качество, което винаги бе изисквал и търсил. И беше сигурен, че Самър го притежава.

А очите ѝ, помисли си Блейк, като подмина двама готвачи, заети в разпален спор за пълнената патица. Този странен цвят на лешник с променящи се оттеньци, тези златисти точки, които ставаха по-тъмни или просветляваха в зависимост от настроението ѝ. Много откровени, много искрени очи, помисли си той. Уважаваше това. Ала интересният им цвят продължаваше да го интригува. И то прекалено много.

Сексуалност? Беше глупаво един мъж да се тревожи заради естествената женска привлекателност. А Блейк не се смяташе за глупав мъж. Не беше податлив към нея. Но когато видя Самър Линдън за пръв път, почувства мигновено желание. Онова неопишуемо и неподвластно на нищо чувство, което привлича мъжа към жената. Това беше нещо необикновено, помисли си безпристрастно той. Нещо, което трябваше

внимателно да обмисли, за да може сетне да се избави от него. Между делови партньори нямаше място за сексуални желания.

А те щяха да бъдат делови партньори, помисли си Блейк и устните му се изкривиха. Той разчиташе на способността си да убеждава и на името на Лапойнт, за да накара Самър Линдън да се съгласи с него. Тя вече почти го бе направила, а след тази нощ...

Изведнъж се спря като закован. За миг почувства сякаш някой го удари много бързо и много силно в основата на гръбнака. Просто я беше видял.

Самър бе наполовина скрита зад тортата, която правеше. Лицето ѝ беше съсредоточено. Блейк видя между веждите ѝ тънка бръчица, която може би бе израз на концентрация или темперамент. Очите ѝ бяха присвити, миглите леко притворени, така че изражението ѝ беше неразгадаемо. Устните ѝ, меки и сочни, не бяха начервени и приличаха на устните на нацупено детенце. И неистово привличаха да бъдат целувани.

Изглеждаше спокойна и уверена. Беше облечена цялата в бяло. Голямата готварска шапка над спретнато прибраната ѝ коса може би добавяше малко комична нотка към външния ѝ вид. Ала вместо да изглежда смешна, Самър беше красива. Застинал, без да помръдне, Блейк чуваше Шопен, нейната запазена марка, долавяше аромата на силни екзотични подправки и чувстваше напрежението във въздуха, докато темпераментните готвачи се суетяха и приготвяха своите блюда. Единственото обаче, за което можеше да мисли, и то съвсем ясно, беше как ли ще изглежда гола, в леглото му, озарена само от светлината на свещи в тъмнината.

Той тръсна глава, за да прогони видението. Стоп, спри, каза си с мрачно задоволство. Когато човек смесва работата с удоволствието, или едното, или и двете страдат. А това винаги го бе избягвал без усилия. Беше достигнал положението, което заемаше, защото можеше да разпознава, претегля и отстранява пречките и грешките, преди те да се случат. И го правеше с такава студена решителност, каквато се четеше в очите му.

Тази жена може да беше толкова възхитителна, като десерта, който създаваше, но не бе каквото той искаше. По-точно, което очакваше от нея. Блейк се нуждаеше от уменията ѝ, от името и мозъка

й. Това беше всичко. Засега, успокои се сам той, като се бореше с вълните на друга, по-настойтелна и много по-силна нужда.

Докато стоеше колкото бе възможно по-далеч от тълпата, Блейк наблюдаваше как методично и търпеливо Самър нанася и заглажда пласт след пласт. Ръцете ѝ бяха уверени, нямаше колебание. Забеляза това с одобрение, както забеляза и елегантната им форма с тънки кости. В стойката ѝ имаше увереност. Осъзна, че всъщност тя се бе усамотила и напълно игнорираше цялата бъркотия около себе си.

Тази жена, реши Блейк, можеше да направи своята торта на булевард „Бен Франклин“ в часа на най-големия трафик и нямаше да стори нито едно грешно движение. Добре. Той не обичаше да работи с истерички, които се огъваха пред трудностите и се поддаваха на напрежението.

Изчака, докато Самър завърши работата си. Когато тя взе една сладкарска фунийка, пълна с бяла глазура, и започна окончателната украса, почти целият персонал в кухнята се събра да я гледа.

Всички предхождащи ястия от официалната вечеря вече бяха сервирани. Оставаше само тортата.

Самър направи едно последно завъртане и отстъпи назад. В кухнята се разнесе обща въздишка на възхищение. Тя обиколи тортата, огледа и провери от всички страни, все още без да се усмихва. Идеално. Нищо повече не биваше да се добавя. Не беше необходимо.

Тогавя Блейк видя очите ѝ, чисти и ясни, а на устните ѝ се появи усмивка. В тази разсеяна пауза Самър се усмихна и беше повече от красива. Беше достъпна. Той откри, че това още повече го смути.

— Вземете я — тя вдигна ръце със смях, сякаш да изтръска напрежението от схванатите си мускули. Реши, че сигурно ще спи цяла седмица.

— Много впечатляващо!

Все още с вдигнати ръце, Самър се обърна бавно и се озова лице в лице с Блейк.

— Благодаря — гласът ѝ беше хладен, а очите нащрек. Някъде между нанасянето на плодовете и глазурата беше решила да бъде много, ама много внимателна с Блейк Кокрън Трети. — Така трябва да бъде!

— Така изглежда — съгласи се той. Погледна надолу и видя огромната купа с шоколадова глазура, която все още не бе отнесена.

Прокара пръст по ръба на купата и го облиза. Вкусът беше такъв, че би разтопил и най-закоравялото сърце. — Фантастично.

Тя не можа да потисне усмивката си. Този номер на малко палаво момченце, направен от един мъж с изключителен вечерен костюм и копирена вратовръзка! Наистина беше смешно.

— Естествено — рече Самър и леко наклони глава. — Аз правя само фантастични неща. Нали затова ме искате? Права ли съм, господин Кокрън?

— Ммм — звукът можеше да означава съгласие или нещо друго. Много мъдро и двамата го оставиха без коментар. — Вие сигурно сте доста уморена, след като сте били толкова дълго време на крака.

— Проницателен мъж — промърмори тя и свали готварската си шапка.

— Ако желаете, можем да вечеряме в моя апартамент. Там е спокойно и интимно. Ще се чувствате съвсем удобно.

Виж ти! Самър вдигна вежди, сетне го огледа бързо и недоверчиво. Интимните вечери бяха нещо, което внимателно трябваше да бъде обмислено. Тя може и да беше изморена, намуси се сама на себе си Самър, ала все още бе в състояние да отстоява своето с който и да било мъж, особено с някакъв си американски бизнесмен. С леко свиване на рамене свали изцапаната си престилка.

— Добре. Ще ми трябват само няколко минути, за да се преоблека.

И го остави, без да го погледне, но Блейк видя как по пътя ѝ някакъв дребен мъж с тъмни мустачки сграбчи ръката ѝ и драматично я поднесе към устните си. Той не успя да чуе думите, за да прецени съдържанието, ала почувства раздразнение, което потисна с усилие и се опита да го приеме откъм забавната страна.

Мъжът говореше бързо, докато целуваше ръката ѝ. Тя се засмя, поклати глава и внимателно го отстрани от пътя си. Блейк гледаше как той остана да гледа след нея като изоставено кученце, преди да смачка отчаяно готварската си шапка и да я притисне към сърцето си.

Виж ти какво влияние имаше тази жена върху мъжкото съсловие, помисли си Блейк. Безпристрастно отбеляза, че съществува определен тип жени, които привличат мъжете без каквито и да било усилия. Това беше вроден... Хм, талант. Реши, че най-точната дума бе тази. Едно

умение, което нито одобряваше, нито отхвърляше, не му се и възхищаваше. Просто му нямаше доверие.

Подобна жена можеше да върти мъжете на пръста си. Лично за себе си предпочиташе жени, които имаха по-явни и очевидни дарби.

Той се отдръпна, когато започна почистването. Е, това умение не би трябвало да наруши положението ѝ на главен готвач във филаделфийския „Кокрън Хаус“.

В девет и една минута, както бе казала, Самър се появи отново в кухнята. Беше избрала да облече тънка копринена рокля с цвят на мак, изключително семпла. Толкова семпла, че очертаваше всяка извивка на тялото ѝ и привличаше всяко око. Ръцете ѝ бяха голи, само на едната ръка над лакътя носеше златна гривна с орнаменти. Дълги спирални обици висяха от ушите почти до раменете ѝ. Косата ѝ се виеше на къдрици около лицето, пуснати свободно.

Самър знаеше, че резултатът бе отчасти ексцентричен, отчасти екзотичен. Тя се обличаше, независимо дали носеше джинси или коприна, за свое собствено удоволствие и по свой каприз. Но когато видя пламъка в очите на Блейк, който той много бързо успя да угаси, се почувства напълно задоволена.

Значи не беше от лед, помисли си Самър, макар че всъщност изобщо не я интересуваше в личен план. Искаше само да се докаже като личност, като индивидуалност, повече, отколкото името, което Блейк искаше тя да сложи под договора. Работните ѝ дрехи бяха прибрани в торба, която носеше в ръката си, докато на другото ѝ рамо висеше малка чантичка, избродирана с мъниста. С царствен и величествен жест Самър му подаде ръка.

— Готова ли сте?

— Разбира се — ръката ѝ беше хладна, малка и нежна. Той си помисли за слънчеви лъчи и мокра, млада трева. Може би затова гласът му стана прагматичен и хладен.

— Много сте красива.

Тя не можа да устои. В очите ѝ се промъкна смях.

— Разбира се — и за пръв път видя усмивката му — бърза и опасна. В този момент не беше съвсем сигурна кой надделява в необявеното им състезание.

— Шофьорът ми чака отвън — произнесе равно Блейк.

Те излязоха заедно от шумната кухня на улицата, обляна от лунната светлина.

— Сигурно сте доволна от вашето участие във вечерята на губернатора. Защо не останяхте, за да чуете критиките или комплиментите?

Докато влизаше в лимузината, Самър му отправи един скептичен поглед.

— Критики ли? Тази торта е мой специалитет, господин Кокрън. Тя винаги е свършена. Няма нужда никой да ми го казва — седна в колата, оправи полата си и кръстоса крака.

— Разбира се — промърмори той и се настани до нея. — Този десерт е много сложно нещо — продължи Блейк. — Доколкото си спомням, необходими са много часове, за да се направи както трябва.

Тя го наблюдаваше, докато вади бутилка шампанско от леда и я отваря с едно пукване на тапата.

— Много малко неща могат да станат идеални за кратко време.

— Абсолютно вярно — той напълни две чаши с формата на лалета, подаде едната на Самър и се усмихна. — За едно дълго сътрудничество!

Тя го изгледа директно на светлината на уличните лампи, които озариха лицето му. Има черти ни шотландски боец и на английски аристократ, реши Самър. Това не бе никак лесно съчетание. Ала нали тя самата никога не бе търсила нещо просто. С леко колебание докосна чашата с устни.

— Може би. Вие харесвате работата си, нали, господни Кокрън? — отпи и, без да погледне етикета на бутилката, произнесе годината, в която бе произведено виното.

— Много — той я наблюдаваше през своето питие. Не беше сложила нищо на лицето си, освен малко туш върху миглите. За момент си помисли каква ли е кожата ѝ, ако можеше да я докосне с пръсти. — А от това, което видях току-що, ми стана ясно, че и вие обичате вашата.

— Да — Самър се усмихна, преценявайки го, и си помисли, че се очертава интересна борба за надмощие. — Имам си политика. Да правя само това, което ми харесва. Ако не греша, мисля, че и вие имате същата политика.

Блейк кимна с мисълта, че му поставя стръв.

— Вие сте много проникателна, госпожице Линдън.

— Да — тя му подаде чашата си, за да я напълни отново. — Имате отличен вкус за вина. Това отнася ли се и за други области от живота?

Очите му не се откъсваха от нейните, докато наливаше вино в чашата.

— За всички други области.

Устните ѝ се извиха бавно, докато отпи от шампанското. Самър се наслаждаваше на пенливото вино, което почувства на езика си още преди да го вкуси.

— Разбира се. Ще бъда ли права ако кажа, че правите разлика? Какво, по дяволите, целеше?

— Ако така ви харесва — отвърна спокойно той.

— Бизнесмен — продължи Самър. — Изпълнителен директор. Кажете ми, изпълнителните директори делегират ли права?

— Често.

— А вие?

— Зависи.

— Защото се чудя за причината, поради която Блейк Кокрън Трети ще си губи лично времето, за да се опита да примами един майстор-готвач за ресторант от своята верига.

Беше сигурен, че му се присмива. Дори нещо повече. Беше сигурен, че иска той да разбере това. С усилие потисна раздражението си.

— Този проект ми е любимият. И тъй като винаги съм искал само най-доброто, мога да си позволя да си губя времето, за да открия най-доброто. Лично.

— Разбирам — лимузината спря плавно до бордюра. Самър подаде празната си чаша на Блейк, докато шофьорът отваряше вратата ѝ. — Тогави ми е много странно, че споменахте името на Лапойнт щом искате само най-доброто — с грациозност, която една жена има само по рождение, тя излезе от колата. Това, помисли си злъчно Самър, ще пробие няколко дупки в нетърпимата му самоувереност.

Хотел „Кокрън Хаус“ във Филаделфия бе само на дванадесет етажа и имаше избеляла тухлена фасада. Беше построен в смесен, но все пак подчертано колониален стил, който бе характерен за центъра на града. Другите сгради се издигаха по-нависоко и изглеждаха по-

модерни, ала Блейк Кокрън знаеше какво иска. Елегантност, стил и дискретност. Това беше „Кокрън Хаус“. Самър не можеше да не го признае. И одобри. В много неща тя предпочиташе стария свят пред новия.

Във фоайето беше спокойно и ако златното покритие бе малко потъмняло, а килимите изглеждаха леко избелели, това определено бе нарочно търсен ефект. Отвсякъде лъхаше на старо и стабилно богатство. Никаква политура, лак или блясък не биха допринесли повече за това внушение.

Той хвана Самър за ръка и премина през фоайето, като отговаряше само с кимване на многобройните поздрави „Добър вечер, господин Кокрън“, които се чуваха от всички страни. Сетне пъкна ключа си във вратата на частния асансьор и я въведе вътре. Бяха обградени от тишина и тъмни стъкла.

— Красиво място — забеляза тя. — От много години не съм идвала. Забравила съм как изглежда — огледа се в асансьора и видя отраженията им в тъмните стъкла. — Но не смятате ли, че е доста потискащо да живееш в хотел? Да живееш там, където работиш?

— Не. Удобно е.

Интересно, замисли се Самър. Когато не работеше, тя искаше да бъде далеч от кухните и таймерите. Също като майка си и баща си, никога не носеше работата си в къщи. Служебните проблеми оставяше пред прага на жилището си.

Асансьорът спря толкова плавно, че дори не усети промяната. Вратата му безшумно се плъзна.

— Целият етаж ли е ваш?

— Има три апартамента за гости, освен моя — обясни Блейк, докато вървяха по коридора. — В момента всички са празни — той вкара ключа в ключалката на двойната дъбова врата и я покани с ръка да влезе.

Светлината беше приглушена. Бе избрал добре цветове, помисли си Самър и пристъпи по дебелия килим с метален цвят. Сивото, от бледото сияние на среброто до тъмносивото на дима, доминираше в дамаската на ниския голям диван, столовете, стените. С помощта на приглушените светлини се създаваше един вълшебен, приказен ефект. Като в сън, който бе едновременно чувствен, възбуждаш и успокояващ.

Може да беше малко мрачно, дори еднообразно, ала имаше няколко цветни петна, които бяха много подходящо аранжирани. Дълбокото нощно синьо на завесите, перлените тонове в армията от възглавнички, нахвърляни върху дивана, богатото първично зелено на бръшляна, спускащ се по перилата на стълбата. Освен това от стената грееха тоновете на единствената картина — френски импресионист.

Нямаше я онази претрупаност, каквато тя би избрала за себе си, но чувството за стил се налагаше веднага.

— Необикновено, господин Кокрън — изрече Самър самоуверено. — И силно въздействащо.

— Благодаря. Още едно питие, госпожице Линдън? Барът е пълен, ала вие може би предпочитате шампанско?

Все още решена да прекара една върховна вечер и да излезе начело, тя се упъти към дивана и седна. После му се усмихна хладно и равнодушно.

— Винаги предпочитам шампанско.

Докато Блейк се оправяше с бутилката и тапата, Самър използва момента, за да разгледа още веднъж обстановката. Това не беше обикновен мъж, реши тя. Много често „обикновен“ беше синоним на досаден. Самър трябваше да признае това, защото смяташе себе си за бохем, за ексцентричка, за творческа натура през по-голямата част от живота си и винаги бе мислила, че деловите хора са отегчителни по природа.

Не, Блейк Кокрън не беше нито мрачен, нито отегчителен. Тя почти съжаляваше за това. Един отегчителен мъж, колкото и привлекателен да беше, можеше да бъде поставен на мястото му без много усилия. Блейк се очертаваше като труден. Особено след като все още не бе взела окончателно решение относно предложението му.

— Вашето шампанско, госпожице Линдън — когато Самър вдигна очи към него, той трябваше да се пребори с едно леко намръщване. Погледът ѝ бе прекалено преценяващ, дяволски проникателен. Какво точно мислеше тази жена сега? И защо, за Бога, изглеждаше толкова на място, така изкусително седнала на неговия диван с възглавничките зад гърба ѝ?

— Сигурно сте гладна? — попита Блейк, изненадан, че търси спасение в думите. — Ако ми кажете какво обичате, в кухнята веднага ще го приготвят. Или мога да ви предложа менюто, ако предпочитате.

— Няма нужда от меню — отговори тя и отпи от студеното, щипещо шампанско. — Искам един сандвич със сирене.

Той чу как коприната на роклята ѝ прошумоля, когато Самър се премести към края на дивана.

— Моля?!

— Сандвич със сирене — повтори тя. — И пържени картофки — после вдигна чашата си, за да види цвета на виното. — Знаете ли, това беше една изключителна година. Говоря за шампанското.

— Госпожице Линдън... — С едва сдържано търпение Блейк пъхна ръце в джобовете си и успя да запази гласа си равнодушен. — Ще ми кажете ли каква игра играете?

Самър отпи от виното с наслада.

— Игра ли?

— Нима сериозно искате да повярвам, че вие, изисканият гастроним, дипломираният майстор-готвач, искате да ядете сандвич със сирене и пържени картофки?

— Не бих го казала, ако не беше така — когато чашата ѝ се изпразни, тя стана, за да си я напълни сама.

Движи се, отбеляза машинално той, лениво и грациозно, без онези забързани, дисциплинирани, почти войнишки движения, с които готви.

— Има ли в кухнята ви телешко?

— Разбира се — сигурно се опитва да го раздразни или поне да го направи на глупак. Блейк хвана ръката ѝ и я обърна към себе си. — Защо искате сандвич със сирене?

— Защото го обичам — отвърна просто Самър. — Също така обичам пица, пържено пиле, особено когато някой друг го е приготвил. Тези неща стават бързо, вкусни са и са обикновени — тя се усмихна, отпусната от виното и развеселена от реакцията му. — Имате ли някакви възражения срещу обикновената храна, господин Кокрън?

— Не, но си мислех, че вие имате.

— А, аз май разбих представата ви за гастронимичен сноб — Самър се разсмя. Смехът ѝ бе много привлекателен, много женски. — Като майстор-готвач мога да ви кажа, че гъстите и сметанови сосове не са полезни за храносмилането. Освен това аз готвя професионално. За дълги периоди от време съм заобиколена с най-доброто от най-висшата кухня. Деликатеси, храни, които трябва да бъдат приготвяни с

абсолютен перфекционизъм, да цепиш секундата на две. Когато не работя, обичам да се отпускам — тя отново отпи от шампанското. — Затова в този момент предпочитам сандвич със сирене, средно препечен, пред филе с гъби, ако нямате нищо против.

— Както желаете — промърмори той и отиде до телефона, за да направи поръчката. Обяснението ѝ бе съвсем разумно, дори логично. Нищо не го дразнеше повече от това, някой да му излиза насреща със собствените му номера.

С чаша в ръка Самър отиде до прозореца. Обичаше да гледа града през нощта. Сградите се извисяваха и разпростираха надалеч, а фаровете на автомобилите чертаеха мълчаливо пътя си по пресичащите се улици. Светлини, тъмнина, сенки.

Тя не можеше да изброи градовете по света, където бе стояла така и бе гледала от прозорците подобни гледки. Ала неин любим град си оставаше Париж. Макар че бе избрала да живее в Щатите, обичаше контраста между хората и културите. Обичаше амбицията и ентузиазма на американците, които видя типично изразени във втория съпруг на майка си.

Амбицията беше нещо, което разбираше. Самър имаше своите собствени амбиции. Разбираше, че това бе причината, поради която търсеше мъже с повече творчески възможности, отколкото амбиции, в своите лични взаимоотношения. Две конкуриращи се, посветени единствено на кариерите си личности, нямаше да бъдат подходяща двойка. Научи това достатъчно рано, като наблюдаваше родителите си, а сетне техните втори и трети съпрузи и съпруги. Когато се реши на трайна връзка — нещо, което вероятно щеше да направи поне след още едно десетилетие, Самър искаше някой, който да я разбира и да приеме, че кариерата ѝ стои на първо място. Всеки човек, който готви — от детето, което прави сандвич с фъстъчено масло, до главния готвач на огромен ресторант, трябва да си знае приоритетите. Тя знаеше своите собствени през целия си живот.

— Харесва ли ви гледката? — Блейк застана зад нея, след като я беше наблюдавал цели пет минути. Защо изглеждаше различна от която и да било друга жена, която беше водил тук? Защо изглеждаше по-неуловима, по-вълнуваща? И защо трябваше само нейното присъствие да го обърква и да му пречи да запази разума си хладен и зает единствено с бизнеса, заради който я бе довел тук?

— Да — Самър не се обърна, защото осъзнаваше много ясно колко близо бе той до нея. Би трябвало да го усети по-рано, помисли си тя и леко се намръщи. Ако се обърнеш, щеше да се озове лице в лице с Блейк Кокрън. Телата им щяха да се докоснат, погледите им да се срещнат. Лекото изопване на нервите я накара да отпие от шампанското. Смешна работа, каза си Самър. Никой мъж досега не беше я карал да се чувства неспокойна или нервна.

— Живели сте тук достатъчно време, за да познавате забележителностите — продължи Блейк, докато мисълта му бе прикована от извивката на шията ѝ и въпросът какво ли щеше да почувства, ако залепи устните си там.

— Разбира се. Смятам себе си за жител на Филадельфия, когато съм тук. Дори някои от моите приятели и колеги казват, че съвсем съм се американизирана.

Той слушаше гласа ѝ с лек европейски акцент и вдъхваше тънкия неуловим аромат на Париж, който всъщност беше парфюмът ѝ. Мътната светлина запалваше златни кичури в косата ѝ. Също като в очите ѝ, помисли си Блейк. Трябваше само да я обърне и да погледне лицето ѝ, за да види екзотичния ѝ поглед. А той искаше, неистово искаше да види това лице.

— Американизирана — промърмори Блейк. Ръцете му сами се вдигнаха и, преди да успее да ги спре, докоснаха раменете ѝ. Коприната се плъзна хладна и гладка под пръстите му, когато я обърна към себе си. — Не... — погледът му се плъзна надолу, по косата и очите, и спря на устните. — Мисля, че приятелите ви много грешат.

— Така ли? — пръстите ѝ стиснаха по-силно столчето на чашата, а брадичката под устната ѝ се изпоти. Единствено благодарение на волята си успя да запази гласа си стабилен и не трепна. Тялото ѝ докосна за секунда неговото, после още веднъж, още по-близо. Желания, които трудно можеше да овладее, започнаха да тлеят. Докато умът ѝ трескаво преценяваше положението, тя отметна глава и рече спокойно:

— Та какъв бизнес сме дошли да обсъждаме, господин Кокрън?

— Все още не сме започнали с бизнеса — устата му се наведе над нейната за миг, преди да прошепне с целувка точно под едната ѝ вежда. — И, преди да започнем, може би ще бъде по-добре да уточним едно нещо.

Дишането ѝ бе като спънато, едва излизаше от дробовете. Все още имаше възможност да се отдръпне, но Самър се запита защо трябва да го прави.

— Какво нещо?

— Устните ви... Дали са така вкусни, както изглеждат?

Клепките ѝ изпърхаха и се сведоха, а тялото ѝ омекна.

— Интересен въпрос — прошепна тя и отметна глава назад подканващо.

Устните им бяха само на един дъх разстояние, когато на вратата силно се почука. Нещо проблесна в мозъка на Самър, някакъв здрав разум, докато тялото ѝ продължаваше да не се подчинява. Тя се усмихна и се хвана за този единствен проблясък на здрав разум като удавник за сламка.

— Явно обслужването в „Кокрън Хаус“ е отлично.

— Утре — заяви Блейк, докато с нежелание се откъсваше от нея, — ще уволня шефа на обслужването по стаите.

Самър се разсмя, ала отпи от виното, а той отиде да отвори вратата. Близко, прекалено близко бяхме, помисли си тя и изпусна една дълга въздишка. Прекалено близко. Беше време да насочи разговора към областта на бизнеса и да си остане там. Самър си даде миг отдих, докато сервитьорът подреждаше масата.

— Ммм, мирише чудесно — възкликна тя и прекоси стаята, а Блейк подаде бакшиш на момчето. Преди да седне, огледа храната. Полусуров стек, варени картофи, задушени аспержи. — Много разумно — хвърли му един поглед през рамо, докато той ѝ помагаше да седне на стола.

— Можем да поръчаме и десерт по-късно.

— Никога не ям десерти — вметна Самър и сложи обилно горчица върху хлебчето. — Прочетох договора.

— Наистина ли? — Блейк я наблюдаваше как разрязва сандвича на две и взема едната половина. Но защо трябваше да се изненадва от вкусовете ѝ? Тя, в края на краищата, държеше най-обикновени бисквити в кухнята си.

— По-точно адвокатът ми.

Той поръси малко черен пипер върху своя стек и го разряза.

— Е, и?

— Изглежда всичко е наред. Освен... — Самър спря наред изречението, докато отхапваше първата хапка. Затвори очи и се наслади на вкуса.

— Освен? — настоя Блейк.

— Ако, казвам ако, се съглася на това предложение, ще ми бъде необходимо повече време.

Той не обърна внимание на подчертаното „ако“. Важното бе, че тя беше мислила върху предложението. И двамата го знаеха.

— В какъв смисъл?

— Сигурно сте забелязали, че доста пътувам — Самър посоли пържените картофки, опита ги и кимна одобрително с глава. — Често се налага за два или три дни да отида, да речем, до Венеция и да приготвя „Гато Сент Оноре“. Някои от моите клиенти ме наемат месеци предварително. Обаче има и други, които го правят най-неочаквано, в последния момент. Някои от тях... — тя отхапа отново от сандвича. — Някои ще трябва да вмести в програмата си поради лична привързаност или професионално предизвикателство.

— С други думи, ще трябва да летите до Венеция или някъде другаде, когато е необходимо — колкото и странно да бе съчетанието на вкусове между яденето ѝ и виното, Блейк отново напълни чашата ѝ с шампанско.

— Точно така. Въпреки че вашата оферта предизвика известен интерес у мен, ще бъде невъзможно, дори, мисля, неетично, да обърна гръб на моите постоянни клиенти.

— Разбирам — голяма хитруша, помисли си Блейк, но и той не падаше по-долу. — Мисля, че можем да постигнем споразумение. Двамата с вас просто трябва да прегледаме графика ви.

Самър си взе пържено картофче с ръце, сетне избърса пръсти в снежнобялата салфетка.

— Вие и аз?

— Така ще бъде по-просто. Ако се съгласите да обсъдим какви други случаи биха могли да се появят през годината на индивидуална основа... — Блейк се усмихна, когато тя си взе втората половина от сандвича. — Мисля, че съм разумен човек, госпожице Линдън. И за да бъда откровен, лично аз предпочитам да ви имам в моя хотел. В момента бордът на директорите клони повече към Лапойнт, но...

— Защо? — думата прозвуча не като въпрос, а като заповед и обвинение. Нищо друго не би го задоволило повече.

— Защото по принцип главните готвачи са мъже. — Самър изстреля една ругатня на френски, при което той само леко кимна. — Да, точно така. И след някои дискретни проучвания научихме, че мосю Лапойнт доста силно се интересува от това място.

— Тази свиня е готова да лази по корем и да пече кестени на ъгъла, само и само да види снимката си във вестника — тя хвърли салфетката си и стана. — Мислите си, че не разбирам стратегията ви, господин Кокрън? — вирна глава и така откри красивата си дълга шия. Блейк си спомни съвсем ясно как потръпваше кожата ѝ под пръстите му. — Непрекъснато ми тикате Лапойнт под носа, защото смятате, че ще грабна офертата ви заради гордостта си или собственото си его.

Той се засмя, защото изглеждаше прекрасна.

— Е, върши ли работа тази стратегия?

Очите ѝ се присвиха, ала устните ѝ се изкривиха леко.

— Лапойнт е най-обикновен цапач. А аз съм артист, художник.

— И?

Самър знаеше, че не бива да се съгласява така лесно, когато е ядосана. Знаеше, но...

— Вие ще се съобразите с моята програма, господин Кокрън Трети, а аз ще направя от вашия ресторант най-доброто място от този род по цялото Източно крайбрежие.

И, дяволите да я вземат, ако не го направеше. Чувстваше, че иска да го стори, за да докаже и на двамата.

Блейк стана и вдигна двете чаши.

— За вашето изкуство, госпожице — подаде ѝ нейната чаша. — И за моя бизнес. Може би това ще бъде печеливш съюз и за двама ни.

— За успеха — добави тя и чукна чашата си в неговата. — В края на краищата, нали и двамата го искаме?

ТРЕТА ГЛАВА

Е, добре, направи го, рече си Самър и смръщи нос. Прибра косата си и я закрепил с две седефени гребенчета. Изгледа критично лицето си в огледалото, за да провери грима. Умението да подчертава най-добрите си черти беше научила от майка си, актрисата. Когато имаше подходящ случай или беше в настроение, винаги го използваше. Макар и да знаеше, че лицето, което се отразяваше срещу нея, щеше да направи същото, тя му се намръщи.

Дали от яд или просто от обикновена проклетия, но Самър се бе съгласила да се свърже с „КокрЪн Хаус“ и неговия собственик Блейк КокрЪн през следващата година.

Може би искаше да приеме предизвикателството. Ала вече се чувстваше неудобно с това дългосрочно обвързване и задълженията, които произтичаха от него.

Триста шейсет и пет дни. Ужас! Не, това беше прекалено смазващо за нея. Петдесет и две седмици беше малко по-добре като представа. Дванайсет месеца. Е, няма как, трябваше да ги преживее. Дори щеше да направи нещо по-добро, реши тя, като се върна в студиото, където щеше да прави запис на своя демонстрация за телевизията. Трябваше да спазва клетвата си да превърне „КокрЪн Хаус“ в най-добрия ресторант на Източното крайбрежие.

И щеше да го направи, каза си Самър и отметна назад косата си. Защото беше много добра и можеше. А след това щеше да натрие носа на онзи подлец, Блейк КокрЪн Трети.

Защото той я беше изманипулирал. Цели два пъти. Въпреки че вторият път тя го очакваше и знаеше, че ще се случи, пак се подведе и направи същата грешка. Защо? Самър прекара език по зъбите си и загледа телевизионния екип, който се приготвяше за предаването.

Заради предизвикателството, реши тя и завъртя преплетената златна верижка около тънкото си пръстче. Предизвикателството да работи с него и да му докаже, че бе най-добрата. Че бе върхът. Да се състезава ѝ беше голяма слабост. Това бе една от причините да си

избере кариера, в която по принцип доминираха мъжете. О, Самър обичаше да се състезава. А най-много от всичко обичаше да печели.

И после, тази негова съвършена мъжественост. Изисканите маниери не можеха да я скрият напълно. Прекрасно скроените дрехи не можеха да я прикрият. Ако трябваше да бъде честна, а тя реши, че ще бъде такава, Самър не можеше да не си признае, че ѝ бе приятно да го наблюдава.

Тя знаеше как въздейства върху мъжете. Това си беше генетично наследство от майка ѝ. Рядко отдаваше някакво значение или особено внимание на собствената си сексуалност. Животът ѝ беше пълен с напрежение, работа и моменти на пълно отпускане, от което се нуждаеше между отделните поръчки. Но може би беше дошло време, замисли се отново Самър, да промени малко нещата.

Блейк Кокрън Трети определено беше предизвикателство. А как обичаше тя да пораздруса самодоволната мъжка арогантност! Щеше да ѝ бъде много приятно да му го върне тъпкано задето я изманипулира така! Докато обмисляше различните начини и възможности да го направи, Самър разсеяно гледаше как студиото се изпълва с хора.

В него имаше място за около петдесет човека и вероятно тази сутрин щеше да е пълно. Хората говореха тихо. Шумът и тихите думи напомняха атмосферата в театър или църква. Режисьорът, един дребен, припрян мъж, с когото тя беше работила и преди, се мяташе между сценичните работници, от оператор към осветител, размахваше ръце с жестове, които изразяваха задоволство или неодобрение. Когато стигна до нея, Самър се заслуша в негови кратки, забързани инструкции с половин ухо. Не мислеше нито за него, нито за блюдото, което щеше да пригответи пред камерата. Тя все още мислеше за най-добрия начин да изработи Блейк Кокрън.

Вероятно трябваше да го преследва, хитро, неуловимо, ала не чак толкова, че той да не го забележи. След това, когато неговото е го бъде погъделичкано и вниманието му привлечено, щеше да го пренебрегне напълно. Това беше чудесна идея!

— Първият блат е в средното чекмедже.

— Да, Симон, знам.

Самър потупа успокоително режисьора по ръката, докато преглеждаше сценария и в същото време си мислеше за собствения си план. Беше страхотен! Можеше съвсем ясно да си спомни онова

шеметно чувство, което я завладя, когато Блейк почти... Почти я целуна преди няколко вечери. Ако продължеше да играе по същия начин, тя можеше да обърка нещата. Така че...

— Вторият е точно под него.

— Знам.

Нали сама ги беше сложила там, за да изстинат, след като ги беше изпекла! Самър отправи на нервния режисьор една разсеяна усмивка. Можеше да отбягва Блейк и да страни от него от самото начало. Да го измъчва, не с презрение или пренебрежение, а с безразличие. Усмивката ѝ се промени. Очите ѝ светнаха. Това сигурно щеше да го побърка.

— Всички подправки и съдове са там, където ти си ги сложила.

— Симон — подзе внимателно тя, — престани да се тревожиш. Мога да приготвя „целувки“ дори насън.

— Имаме само пет минути.

— Къде е тя?

Самър и Симон моментално завъртяха глави по посока на властния глас. Усмивката вече бе на лицето ѝ още преди да види притежателя на гласа.

— Карло!

— А, ето те и тебе! — мургав, жилав и гъвкав като змиорка, Карло Франкони си проправи път между хората и кабелите, сграбчи Самър и я притисна към гърдите си.

— Малката ми френска пастичка! — и приятелски я потупа по дупето.

Тя се засмя и му отговори по същия начин.

— Карло, какво правиш във Филадельфия в сряда сутринта?

— Бях в Ню Йорк за промоцията на новата ми книга „Майсторът на пици“ — той я отдръпна от себе си и повдигна леко вежди. — И си казах, Карло, ами че ти си само на една крачка от най-секси момичето в света, което някога е държало сладкарска фунийка в ръка.

— Точно на една крачка — повтори Самър. Беше типично за Карло. Ако беше в Лос Анджелис, щеше да направи пак същото. Бяха учили заедно, бяха практикували заедно, готвили заедно и вероятно, ако приятелството им не беше толкова важно и здраво, сигурно можеше и да спят заедно. — Чакай да те погледна!

Той отстъпи крачка назад и застана в предизвикателна поза. Беше облечен в тесни джинси, които очертаваха стройните му бедра, копринена риза с цвят на съомга и платнена шапка, което бе килната небрежно на една страна над тъмните му, бадемовидни очи. Един голям диамант проблясваше на пръста му. Карло, както винаги, си беше хубав, мъжествен и очевидно доволен от това.

— Изглеждаш чудесно! Карло, фантастико!

— Ами, разбира се — той прокара пръст по ръба на шапката си. — А ти, моя възхитителна, малка сладка пастичке! — Карло взе ръцете ѝ и притисна дланите им към устните си. — Изглеждаш великолепно!

— Ами, разбира се — тя се разсмя и го целуна право в устата. Познаваше стотици хора, както колеги, така и от обществото, но ако някой я попиташе за името на приятел, единственото, което щеше да спомене, бе това на Карло Франкони.

— Толкова се радвам да те видя, Карло. Колко време мина? Четири, пет месеца? Последният път, когато бях в Италия, ти беше в Белгия!

— Четири месеца и двадесет дни — отвърна точно той. — Ала кой ти брои дните! Само че много се затъжих за твоите „наполеони“, за еклерите ти и за... — Карло я сграбчи отново и я повдигна на пръсти. — За твоя шоколадов кейк!

— Тази сутрин ще правя „целувки“ — вметна Самър — и ще можеш да опиташ от тях, след като свърши предаването.

— А, твоите „целувки“. Умирам за тях! — той се засмя немирно. — Ще седна на първия ред и няма да откъсна очи от теб.

Тя го потупа по бузата.

— Опитай се да отслабнеш, Карло. Напълнял си.

— Госпожице Линдън, моля.

Самър погледна Симон, чието дишане бе станало по-забързано с приближаване на момента за излизане в ефир.

— Всичко е наред, Симон. Аз съм готова. Седни си на мястото, Карло, и гледай внимателно. Може да научиш нещо този път.

И тя започна работата си толкова сериозно, колкото ако правеше кралската сватбена торба за някоя европейска принцеса. Ако се налагаше да научи някой обикновен човек как да направи нещо сладко, сложно и вълнуващо, Самър го правеше както трябва.

Изглежда великолепно, помисли си Карло, докато я наблюдаваше. Всъщност винаги бе изглеждала така. А също и компетентна, уверена. От една страна беше доволен да види, че при нея нищо не се бе променило. Той беше от хората, които не обичат нещата или приятелите им да се променят прекалено бързо, особено ако не можеше да се направи нищо за това. От друга страна обаче се притесняваше за нея.

От колко време се познаваха? Господи, поне от десет години! И тя никога не беше си позволила никакво лично обвързване. Никаква връзка. За мъж като него, емоционален и с гореща кръв, беше трудно да проумее как не се интересува от романтични увлечения и връзки. У нея имаше страст. Беше я виждал да се проявява, когато бе в настроение, развеселена, но тази страст никога не бе насочена към мъж.

Жалко, помисли си Карло, докато я наблюдаваше как нарежда пръстените от целувки. Една жена си губи времето без мъж, той го знаеше. Така, както животът на един мъж бе празен без жена. Карло беше споделял своя с много жени.

Веднъж, седнали на сливов сладкиш и бутилка „Шабли“, Самър се бе отпуснала достатъчно, за да му признае, че според нея мъжете и жените не са създадени за постоянна връзка. Бракът, според нея, бил институция, която прекалено лесно можело да бъде разтрогната, и освен това изобщо не бил институция, а просто едно лицемерие, увековечено от хора, които се преструват, че могат да спазват обещания. Любовта, според нея, била непостоянно чувство и не можело да се разчита на него. Била нещо, експлоатирано от хората като извинение за това, че действат глупаво. Ако искала да действа глупаво, щяла да го направи без извинения.

Тогава, понеже беше към края на връзката си с една богата гръцка наследница, Карло се бе съгласил с нея. По-късно обаче бе осъзнал, че докато неговото съгласие се бе дължало на скапаното му настроение, то Самър бе имала пред вид точно това, което бе казала.

Жалко, помисли си отново той, докато Самър извади внимателно изпечените блатове от чекмеджето и започна да ги подрежда в кръгла форма. Ако не я чувстваше като своя сестра, щеше да му бъде приятно да ѝ покаже... Чудото на тайнството, която се осъществяваше между

един мъж и една жена. Е, добре, рече си Карло, това беше определено за някой друг.

След като произнесе кратък монолог пред камерата и публиката в студиото, Самър премина през всички стъпки на приготвяне на десерта. Незавършеният сладкиш, украсен с целувки и виолетки, беше пъхнат във фурната. А оня, който беше изпекла предварително и изстудила, беше изваден, за да демонстрира довършителните работи. Тя го украси с плодове и покри всичко с гъст ягодов сос и разбита сметана под тихото одобрение на аудиторията. Камерата приближи, за да покаже сладкиша в завършения му вид.

— Браво! — Карло стана прав и заръкопляска. — Брависимо!

Самър се усмихна и със сладкарската фунийка в ръка направи дълбок поклон пред камерата.

— Великолепно, госпожице Линдън! — отиде към нея и Симон и свали слушалките от ушите си. — Великолепно. И както винаги, всичко е перфектно.

— Благодаря, Симон. Нали ще може да дадем на публиката и екипа да опитат от сладкиша?

— Да, разбира се. Добра идея — той посочи с пръст асистента си. — Вземете чинии и го изнесете, докато ние почистим тук за следващото предаване. Аеробика — обясни тихо Симон.

— Прекрасно, скъпа — рече Карло и потопи пръст в крема. — Шедьовър — той взе една лъжица от масата и си сервира направо от сладкиша. — Сега ще те взема да обядваме и ти ще ми разкажеш как върви животът ти. Защото ако започна да ти разказвам за моя... — Карло сви рамене, дъвчейки. — Толкова е вълнуващ, че ще ми трябват няколко дни. Може би дори седмици.

— Може да си вземем по парче пица на ъгъла — Самър свали престилката си и я хвърли върху масата. — Май ще ми трябва твоя съвет за едно нещо.

— Съвет ли? — мисълта, че тя може да иска съвет от него, направо го зашемети. Той само учудено вдигна вежди. — Естествено — рече с усмивка, когато останаха насаме. — Кого друг би могла една интелигентна жена да помоли за съвет, освен Карло?

— Ти си същинско прасе, Карло!

— Внимавай — той се огледа в тъмните стъкла на асансьора и оправи шапката си. — Иначе ще платиш пицата.

Само след няколко минути Самър вече отхапваше първите хапки от пицата, докато Карло подкара взетото под наем ферари по улиците на Филадельфия. Той успяваше да яде, да сменя скорости и да говори едновременно.

— Е, кажи ми, — надвика звука на радиото Карло, — какво се мъти в главата ти?

— Хванах се на работа — отговори му тя. Косата ѝ беше паднала върху лицето и Самър я отстрани.

— Работа ли? Че ти винаги си имала много работа.

— Тази е различна — тя се намести удобно, кръстоса крака и отхапа нова хапка. — Съгласих се да преобrazia и да управлявам един ресторант през следващата година.

— Хотелски ресторант? — той се намръщи над парчето пица, докато задминаваше открит товарен камион. — Кой е хотелът?

Самър отпи сода от чашката през сламката.

— „Кокрън Хаус“. Тук, във Филадельфия.

— А-ха — изражението му се проясни. — Първа класа, скъпа. Никога не съм се съмнявал в теб.

— Една година, Карло.

— Времето минава бързо, когато човек е здрав — довърши мъдро той.

Тя остави усмивката на лицето си.

— Дявол да го вземе, Карло! Сама си го направих, защото не можах да устоя на изкушението да опитам и защото онзи... Онзи американски парен валяк ми натика Лапойнт в лицето.

— Лапойнт ли? — Карло изруга така, както само един италианец може да го прави. — Че какво общо има мръсният френски плужек с тази работа?

Самър облиза кетчупа от палеца си.

— Първо бях решила да откажа, ала Блейк... Това е парният валяк. Та Блейк поиска мнението ми за Лапойнт, защото имал предвид и него за същата работа.

— И ти даде ли му го? — попита с нескрита охота Карло.

— Да. След което взех договора, за да го прегледам. Следващият проблем беше, че офертата беше страхотна. С бюджета, който ми отпуска, мога да превърна един двустаен бордей в истински дворец —

тя се засмя, без да забележи, че Карло надмина камиона на една боя разстояние. — Третият проблем е самият Блейк.

— Парният валяк.

— Точно така. Не мога да потисна желанието си да му натрия носа. Той е умен, самодоволен и, по дяволите, страшно привлекателен. Дяволски секси мъж.

— О, така ли?

— Имам много голямо желание да го поставя на мястото му.

Карло премина на жълто в мига, в който то стана червено.

— И къде е по-точно то?

— Под петата ми — със смях Самър облиза пицата си. — Така че, поради всички тези причини, взети заедно, се обвързах с едногодишен договор. Сама. Ти ще ядеш ли това?

Той погледна към останалото парче пица, взе го и отхапа голям залък.

— Да. Е, какъв съвет искаш от мен?

Тя всмукна сода от сламката и осъзна, че все пак трябваше да му каже.

— Ако смятам да остана същата, докато съм ангажирана с тази работа, ще ми трябва някакво развлечение — Самър вдигна ръце към небето. Цялата беше в усмивка. — Кой е най-добрият начин да накарам Блейк Кокрън Трети да пълзи?

— Безсърдечна жена — изсумтя Карло. — За това не ти трябва моя съвет. Ти вече си накарала достатъчно много мъже да пълзят поне в двадесетина страни на света.

— Не, не съм.

— Просто не поглеждаш зад гърба си, кара миа.

Тя се намръщи, защото не беше съвсем сигурна, че идеята все още ѝ харесва.

— Завий зад ъгъла, Карло. Ще хвърлим един поглед на новата ми кухня.

Гледките и миризмите ѝ бяха достатъчно познати, но за кратко време Самър забеляза доста неща, които трябваше да промени. Светлината бе добра, помисли си тя, докато вървеше ръка за ръка с Карло. И пространството. Ала тук се нуждаеха от фурна, вградена в стената, на нивото на очите, при това направена от тухли. Вместо електрическата фурна. Трябваше и повече помощен кухненски

персонал. Самър се огледа и си отбеляза ъглите, където би могла да сложи високоговорители. Нямаше място. Това също трябваше да се промени.

— Не е лошо, скъпа — Карло взе големия готварски нож и провери тежестта и баланса му. — Тук имаш добро начало. Прилича малко на това, да получиш нова играчка за Коледа и да я сглобиш, нали?

— Ъ-хъ — тя разсеяно взе един остър нож. Неръждаема стомана, забеляза машинално, и го остави. Тиганите трябваше да бъдат сменени с медни, калайдисани. Обърна се и направо се сблъска с Блейк.

За част от секундата цялата омекна, наслаждавайки се на допира на телата им. Парфюмът му, леко възбуждащ, ѝ направи приятно впечатление. След това се изненада, че не бе почувствала присъствието му зад гърба си, а би трябвало.

— Господин Кокрън! — Самър се отдръпна и скри задоволството си, че го вижда, с учтива усмивка. — Не допусках, че ще ви намеря тук.

— Моят персонал ме осведомява навреме и за всичко, госпожице Линдън. Съобщиха ми, че сте тук.

Мисълта, че му докладват за всичко, леко я подразни, но тя само кимна.

— Това е Карло Франкони — рече Самър. — Един от най-добрите готвачи в Италия.

— Най-добрият — поправи я Карло и протегна ръка. — Приятно ми е да се запознаем, господин Кокрън. Често се наслаждавам на услугите на вашите хотели. Ресторантът ви в Милано предлага съвсем прилични спагети.

— Съвсем прилични е голям комплимент от устата на Карло — обясни Самър. — Защото той мисли, че никой италианец не би предпочел други спагети, освен неговите.

— Не мисля, а знам — Карло вдигна капака на вдигащата пара тенджерата и помириса. — Самър ми каза, че ще работи за вашия ресторант тук. Вие сте щастливец.

Блейк погледна Самър отвисоко, забелязал тънката мургава ръка на Карло върху рамото ѝ. Ревността беше чувство, което винаги можеше да разпознае, дори ако не беше го изпитвал преди. Блейк не му бе обръщал особено внимание, разбира се. Досега.

— Да, такъв съм. След като така или иначе сте тук, госпожице Линдън, бихте могли да подпишете окончателния договор. Това ще ни спести допълнителни срещи за в бъдеще. И на двамата.

— Добре. Карло, а ти какво ще правиш?

— Върви да си вършиш работата. Точно сега там приготвят агнешки врат, ще ида да видя как го правят — без да се обръща назад, той бързо се отдалечи.

— Ами добре, Карло очевидно е доволен — забеляза Самър, докато излизаше от кухнята заедно с Блейк.

— По работа ли е тук?

— Не. Дошъл е специално да ме види.

Беше казано съвсем безгрижно и искрено. И предизвика болезнено свиване на мускулите в стомаха на Блейк. Така. Значи тя харесва лигавите италианци, помисли си ядосано той и хвана собственически ръката ѝ, без сам да го осъзнава. Това си беше определено нейна работа. Неговата бе да я вкара в кухнята на своя ресторант колкото може по-скоро.

Блейк я поведе мълчаливо през фойето и към офиса си в хотела.

Спокоен и сериозен. Такъв беше и офисът му. Това бе първото ѝ впечатление, когато я въведе в голямата стая, която определено беше обзаведена по вкуса на Блейк.

Цветовете бяха слонова кост, кремаво и кафяво, обстановката беше по-модерна от тази в апартамента му, ала почеркът му определено си личеше. Без да попита, Самър се разходи и си взе стол. Беше все още ранен следобед, но изведнъж осъзна, че бе на крака почти от шест безкрайни часа.

— Много добре стана, че наминах, когато и вие сте тук — подзе тя и измъкна пръсти от обувките си. — Това улеснява договарянето ни. След като вече се съгласих, можем да започнем още днес — оставаха ѝ само още триста шейсет и четири дни, добави си мълчаливо наум и се подписа.

Не му харесваше безгрижното ѝ отношение към договора, както не му харесваше и безгрижната ѝ привързаност към италианеца. Когато я погледна, част от гнева му се стопи.

— Изглеждате изморена, Самър.

Клепачите ѝ, които бяха затворени, се вдигнаха. Това и първо и засега единствено използване на малкото ѝ име от негова страна я

заинтригува. Той го произнесе така, сякаш мислеше за лято и буря. Тя почувства как гърдите ѝ се стягат и го отдаде на умората.

— Така е. Уморена съм. Започнах да пека целувки още в седем часа сутринта.

— Искате ли кафе?

— Не, благодаря. Боя се, че днес прекалих с кафето — Самър погледна листа хартия, който Блейк държеше, и се усмихна с леко задоволство. — Преди да подпиша това, трябва да ви предупредя, че смятам да направя доста големи промени в кухнята.

— Една от основните причини, поради която трябва де го подпишете.

Тя кимна и вдигна ръката си.

— Може да не бъдете толкова дружелюбен, когато получите сметката.

Той взе писалката от бюрото си и ѝ я подаде.

— Мисля, че и двамата имаме една и съща цел и сме съгласни, че парите са на второ място.

— Може и така да е — Самър със замах написа името си под договора. — Ала не аз ще подписвам чековете. Така че — върна му договора тя, — това е официално.

— Да — Блейк, дори не погледна подписа, преди да прибере листа хартия в чекмеджето на бюрото си. — Бих искал да ви поканя на вечеря тази вечер.

Самър стана, въпреки че усещаше краката си доста меки.

— Ще трябва да скрепим договора ни с печат някой друг път. Тази вечер ще бъда заета с Карло — тя се усмихна и му подаде ръка. — Разбира се, вие можете да се присъедините към нас.

— Това няма нищо общо с работата — Блейк пое ръката ѝ, след което изненада и двамата, като взе и другата ѝ ръка. — Освен това искам да ви видя сама.

Не беше подготвена за това. Самър имаше намерение да предприеме някаква маневра, ала на свой собствен терен, тогава, когато сама реши. Сега беше притисната да промени стратегията си и да се справи с бушуващата под кожата ѝ кръв. Твърдо решена да не бъде изпреварена и този път, тя вдигна глава и се усмихна.

— Ние сме сами.

Веждата му се повдигна. Това предизвикателство ли беше, или Самър просто му се подиграваше? Както и да бе, този път той нямаше намерение да я изпусне. Затова я привлече в прегръдката си. Така добре му прилягаше тази жена! И двамата го забелязаха, но и двамата се смутиха от това.

Очите ѝ бяха на нивото на неговите, ала той с изненада откри, че златните искрици в тях потъмняха. Сега бяха кехлибарени и сякаш просветваха през облака, който промени лешниковия цвят на ирисите ѝ. Без сам да осъзнава какво прави, Блейк отстрани косата от бузата и с много нежен, интимен и поради това напълно нетипичен за него жест. Самър се помъчи да не допусне да бъде очарована от нещо толкова обикновено. Стотици мъж я бяха докосвали по този начин, когато я поздравявах приятелски, ядосани от успеха ѝ или с копнеж. Нямах причина простото докосване на пръстите му по кожа ѝ да накарат главата ѝ да се завърти. Само с огромно усилие на волята тя успя да не се разтопи в прегръдката му, както и да не се отдръпне рязко от нея. Остана тиха, спокойна, наблюдаваща го. И очакваща.

Когато неговите устни се сведоха към нейните, Самър знаеше, че бе готова. Целувката би трябвало да бъде различна, естествено, защото той беше различен. Трябваше да бъде нова, защото Блейк беше нещо ново.

Но това беше всичко. Беше все още основната форма на комуникация между един мъж и една жена. Докосване на устните, усещане за вкус. Не беше по-различна от целувката на първата двойка мъж и жена, макар и преминала през толкова векове и култури.

В мига, в който усети докосването му, натиска и вкуса на устните му, тя знаеше, че греши. Разлика? Нещо ново? Та тези думи бяха просто смешни. Прекалено прости и не отговарящи на истината. Устните му, които не бяха нищо повече от плът в първия миг, промениха всичко. Мислите ѝ се завъртяха в хаоса, който, кой знае защо, отначало изглеждаше подреден. Тялото ѝ пламна, тръгнало отникъде и упътено за никъде, в пространството на един такт на сърцето. Жената, която мислеше, че знае точно какво може да очаква, въздъхна от изненада. И поиска още.

— Пак — прошепна Самър, когато устните му поеха дъха ѝ. Обвила с ръце лицето му, тя го притисна към себе си, потънала в мъгла и огън.

Той си беше мислил, че е хладна, гладка и крехка. Беше абсолютно сигурен в това. Вероятно затова пламъкът от топлина, който го обгърна, подкоси коленете му. Беше гладка наистина. Кожата ѝ бе като коприна, когато прокара ръка по врата ѝ. Крехка? Имаше аромат, който би разпознал всеки миг, аромат, свързан с жена. Ала не и хладна. В устните ѝ нямаше нищо хладно, нито в дъха, който се смеси с неговия. Имаше нещо безразсъдно в него. Блейк не можеше да го хване, нито да го анализира. Можеше само да го опитва.

С дълбок, почти котешки звук на удоволствие, Самър плъзна ръце по косата му. Господи, беше си мислила, че на този свят няма вкус, който да не познава, нито плътност, които да не бе опитала. Но неговите устни ѝ бяха непознати и сега тя ги докосваше. Опитваше ги. Самър се потопи в усещането и остави устните и езика си да се опиват от сладостта.

Повече. Още! Тя потъна в това изживяване, което изобщо не ѝ бе достатъчно. За пръв път в живота си позна истински глад, истинска жажда и нужда. Изпита болка. Една дълбока болка, която тръгна направо от сърцевината ѝ. Повече. Още! Мисълта премина през съзнанието ѝ заедно със сигурността, че колкото повече получава, толкова повече ще я боли.

Блейк почувства, че Самър се стегна. Без да знае причината, той също стегна прегръдката си. Искаше я сега, веднага, повече отколкото бе искал някога която и да било друга жена. Тя се размърда в ръцете му за пръв път, откакто я бе прегърнал. Самър отметна глава и погледна в замъглените му от страст и желание очи.

— Достатъчно.

— Не — ръцете му все още галеха косата ѝ. — Не е достатъчно.

— Не е — съгласи се тя с почти недоловимо дихание. — Затова трябва да ме оставиш да си вървя.

Той я пусна, ала не отстъпи.

— Трябва да ми обясниш.

Сега се чувстваше по-сигурна. Съвсем малко, но все пак по-добре от нищо. Беше време да установи правилата, нейните правила. Бързо, ясно и точно.

— Блейк, ти си бизнесмен. Аз съм творец. Всеки от нас си има своите предпочитания. Това — отстъпи Самър крачка назад и застана изправена като стрела — не може да бъде едно от тях.

— Искаш ли да се обзаложим?

Очите ѝ се присвиха повече от изненада, отколкото от раздразнение. Странно, но бе пропуснала да отбележи, че бе доста безпощаден. По-късно трябваше добре да си помисли върху това.

— Ще работим заедно с една определена цел — продължи спокойно Самър. — Ала ние сме двама души с две различни гледни точки. Ти се интересуваш повече от печалбата, естествено, и от репутацията на фирмата си. Аз се интересувам от създаването на подходяща витрина за моите произведения и от собствената си репутация. И двамата искаме да успеем. Хайде да не размазваме целта.

— Целта е изключително ясна — възрази Блейк. — Както и тази. Аз те желая.

— Ха! — звукът излезе съвсем неволно. Тя посегна към чантичката си. — Точно и право в целта.

— Би било малко смешно, ако в този момент започна да шикалкавя — стана му весело, вместо да се ядоса. Слава Богу, това му помогна да се посъвземе, след като бе опитал вкуса ѝ. — Трябва да си в безсъзнание, за да не го разбереш.

— Но не съм — все пак отстъпи още една крачка, за да запази позицията и предимството, които имаше. — Твоята кухня, която вече ще бъде моята, е единствената ми грижа сега. С парите, които ми даваш, би трябвало да си доволен, че разбирам правилно приоритетите си. Ще ти дам подробен списък на промените и оборудването, което трябва да поръчаш още в понеделник.

— Добре. Значи ще вечеряме в събота.

Самър спря на вратата, обърна се и поклати глава.

— Не.

— Ще те взема в осем.

Рядко ѝ се случваше някой да не обърне внимание на това, което казва. Доста ядосана, тя се опита да отговори със спокойния тон, с който ѝ говореше навремето гувернантката ѝ. Беше твърдо решена да не избухва. Не и пред него. Какво си мислеше този американец!

— Блейк, аз казах „не“.

Ако беше раздразнен, добре го криеше. Той само ѝ се усмихна — така, както човек се усмихва на капризно дете. Както изглежда, и двамата играеха една и съща игра, при това с еднакво умение.

— В осем — повтори Блейк и приседна на ъгълчето на бюрото си. — Дори бихме могли да ядем и мексикански палачинки, ако искаш.

— Много си упорит.

— Да, такъв съм.

— И аз също.

— Вярно е. Ще те видя в събота.

Трябваше доста да се понапъне, за да не се усмихне. Все пак беше доволна, че успя да тресне достатъчно силно вратата след себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Невероятни нерви! — промърмори Самър. Взе останалото парче от хотдога и го задържа. — Този мъж има невероятни нерви!

— Не бива да допускаш това да се отрази на апетита ти, кара! — Карло я потупа по рамото, докато вървяха към потъмнелите от времето достолепни стени на „Индипендънс Хол“.

Тя отново отхапа от хотдога. Когато наклони глава, слънцето се заигра с крайчетата на косата ѝ и ги позлати.

— Стига, Карло! Та той е арогантен! — Самър направи широк жест със свободната си ръка и продължи да дъвче почти отмъстително кифличката с кренвирш. — Карло, никой не може да ми нарежда, особено пък някой елегантен американски изпълнителен директор с диктаторски наклонности и невероятно сини очи!

Карло вдигна вежди при това нейно определение, сетне задържа одобрителен поглед върху дългокраката блондинка с къса розова поличка, която мина покрай тях.

— Разбира се, че няма, ми аморе! — рече той разсеяно и обърна глава, за да проследи блондинката по улицата. — В тази твоя Филадельфия има много туристически забележителности, нали?

— Аз вземам решения сама и си имам свой собствен живот — промърмори тя и го дръпна за ръка, когато вида към каква забележителност бе насочено вниманието му. — Аз приемам молби, Франкони, а не заповеди.

— Винаги е било така — Карло хвърли последен, изпълнен със съжаление поглед зад гърба си. Може би щеше да убеди Самър да спрат някъде, на някои пейка в парка, в някое улично кафене, където да се наслади на филиделфийските забележителности...

— Сигурно си изморена, скъпа — започна той.

— Определено няма да отида на вечеря тази вечер с него!

— Това ще го научи да не се занася със Самър Линдън.

Паркът, мислеше си Карло, сигурно предлага най-интересните забележителности. Тя го изгледа страховито.

— Ти се забавляваш, защото си мъж.

— Ти се забавляваш — поправи я Карло, ухилен. — И освен това си заинтригувана.

— Не съм.

— О, напротив, кара миа, си. Защо не поседнем, че да мога... Да се наслажда на красотата и привлекателността на твоя град. Все пак... — той докосна края на шапката си, когато покрай тях премина брюнетка с къси шорти — Аз съм турист, нали?

Самър зърна блясъка в очите му, а също и причината за него. И след като си пое дълбоко дъх, рязко го обърна надясно.

— Сега ще ти покажа всички туристически забележителности, амиго.

— Но, Самър... — Карло хвърли поглед към стройната червенокоска с тесни джинси, разхождаща къдрав пудел. — Изгледът оттук е много красив и вълнуващ.

— Ще те кача много по-нависоко — обеща Самър и го задържа вътре в сградата. — Вторият континентален конгрес се е събрал тук през 1775 година, когато сградата се е наричала Пенсилвания Стейт Хаус.

Вътре се чуваше ехо от стъпки и приглушени гласове. Група деца се тълпяха около превзета учителка със строго лице и удобни обувки.

— Очарователно — промърмори Карло. — Защо не отидем в парка, Самър? Такъв хубав ден! — особено за женички с къси тесни шорти и прилепнали към гърдите тениски...

— Ще бъда лош приятел, ако не ти предам един кратък урок по история, Карло, преди да се разделим тази вечер — и тя пхна още по-здраво ръката си в неговата. — Всъщност било е 8 юли, а не 4 юли 1776 година, когато Декларацията на независимостта е била прочетена пред тълпата в двора на сградата.

— Невероятно... — тази брюнетка не отиваше ли към парка? — Мога да ти кажа, че силно се интересувам от американската история, ала малко свеж въздух...

— Ти няма да напуснеш Филадельфия, преди да си видял Камбаната на свободата — Самър го хвана за ръка и го помъкна със себе си. — Един символ на свободата е интернационален, Карло — дори не чу мърморенето му в знак на несъгласие, защото мислите й отново се върнаха към Блейк. — Всъщност какво се опитва да ми

докаже той с неговия външен блясък и мъжкарство? — попита тя. — Да ми каже, че ще ме вземе в осем, след като вече съм му отказала? — Самър стисна зъби, сложи ръце на кръста си и загледа Карло. — Мъже! Всички сте еднакви!

— Ама не, карисима! — развеселен, той ѝ се усмихна чаровно и прокара пръст по бузата ѝ. — Ние сме уникални, особено Франкони. Във всеки град на света има жени, които биха могли да потвърдят това.

— Прасе — рече грубичко Самър, отказвайки да се поддаде на доброто му настроение. Тя го побутна с едното си рамо, без да обръща внимание на три ученички, които не пропускаха всяка тяхна дума. — Не ми навирай жените си под носа, италиански развратнико!

— О, Самър! — Карло взе ръката ѝ и я поднесе до устните си, докато наблюдаваше ученичките. — Думата е... Ценител.

Коментарът ѝ беше едно доста неподходящо за дама презрително изсумтяване.

— Вие, мъжете — уточни тя, като го посочи с пръст — мислите за жената като за нещо, с което да си поиграете. Играчка, с която да се забавлявате за малко и която не зачитате. Никой обаче няма да играе тази игричка с мен.

Ухилен от ухо до ухо, той взе и двете ѝ ръце и ги целуна.

— О, не, кара миа. Не си права. Една жена... Тя е като нещо много вкусно. Най-вкусното ястие на света.

Очите на Самър се присвиха. Когато трите момичета дойдоха по-наблизо, заинтригувани от развитието на спора, тя едва се пребори със собствената си усмивка.

— Ястие? Ти смееш да сравняваш жената с ястие.

— Само с изключително ястие — напомни ѝ Карло. — Такова, което оценяваш много високо, на което се наслаждаваш, дори обожаваш и боготвориш.

Веждите ѝ се събраха.

— А когато чинията се изпразни?

— Остават спомените — той допря палец и показалец един в друг и ги целуна шумно и драматично. — Споменът, който се връща в сънищата и мечтите и те кара винаги да търсиш същото чувствено изживяване.

— Колко поетично — забеляза сухо Самър. — Но аз нямам намерение да бъда ничие предястие.

— Но, Самър, ти си най-забраненият десерт! И поради това, най-желаният — Карло намигна на трите момичета. — Този Кокрърн, не мислиш ли, че устата му се напълва със слюнка всеки път, когато те погледне?

Тя кратко се изсмя, направи две крачки и спря. Картината беше странна и примитивно възбуждаща. Заинтригувана, Самър го погледна през рамо.

— Наистина ли?

Тъй като знаеше, че бе отклонил вниманието и, той плъзна ръка през кръста ѝ и я поведе далеч от сградата. Все още имаше време за малко свеж въздух и стройни женски крака в парка. Зад тях трите момичета си зашепнаха разочаровано.

— Кара, аз съм мъж, който е проучил из основи любовта. И знам много добре какво виждам в очите на един мъж.

Тя се помъчи да не обръща внимание на вълната от удоволствие, която я заля, и сви небрежно рамене.

— Вие, италианците, слагате красиви етикети на обикновените човешки качества, например на първичния инстинкт.

С дълбока въздишка Карло продължи да я води.

— Самър, за жена с френска кръв ти не си никак романтична.

— Романтика има само в романите и филмите.

— Романтиката — поправи я той, — е навсякъде.

Въпреки че говореше безгрижно, Карло беше усетил, че тя бе напълно откровена. Това го разтревожи и, понеже бяха приятели, разочарова.

— Би трябвало да опиташ със свещи, вино и нежна музика, Самър. Нищо не ти пречи да опиташ. От опит не боли.

Тя го изгледа със странна усмивка.

— Така ли?

— Можеш да вярваш на стария Карло повече, отколкото на който и да било друг.

— О, да, разбира се — Самър се засмя и го прегърна през рамо. — Аз не вярвам на никого, Франкони.

Това също си беше голата истина. Той въздъхна още веднъж, ала произнесе със същата безгрижност.

— Тогава вярвай на себе си, кара. Вярвай на собствените си инстинкти и нека те да те водят.

— Но аз вярвам на себе си!

— Наистина ли? — този път Карло я изгледа продължително. — Мисля, че не си вярваш много, щом не искаш да останеш насаме с американеца.

— С Блейк? — той почувства как мускулите ѝ се стегнаха само при произнасянето на името му. — Това е абсурдно!

— Тогава защо си толкова разтревожена от предложението му да прекараш една обикновена вечер и да вечеряш с него?

— Английският ти все още не е достатъчно добър, Карло. Точната дума не е разтревожена. Аз съм раздразнена — тя се помъчи да се отпусне и после вдигна брадичка. — Раздразнена съм, защото той си бе наумил да вечеряем с него и продължи да настоява, въпреки че му отказах. А това според мен е нормална реакция.

— Вярвам, че твоите реакции по отношение на Блейк са съвсем нормални. Дори може да се каже... Първични — Карло свали тъмните си очила и внимателно ги прибра. Модерната им линия може да добавяше характерност на лицето му, ала сега това не му трябваше. — Виждам какво става в очите ти, както оня ден в кухнята.

Самър се намръщи, после вирна брадичка още по-високо.

— Ти не знаеш какво говориш.

— Аз съм чревоугодник — поправи я той. — Говоря за храна, но и за любов.

— Гледай си пиците, Франкони!

Карло се засмя и я тупна по бедрото.

— Карисима, моите пици никога не са за изхвърляне!

Тя произнесе една френска дума с най-сладък глас. Беше от най-често употребяваните по парижките улици. След това продължиха мълчешком, ала и двамата си представяха какво ще се случи тази вечер в осем часа.

Беше съвсем преднамерено, добре намислено и напълно я задоволяваше. Самър облече овехтели, оръфани джинси и избеляла тениска, която дори бе разнищена на единия ръкав. Не се притесняваше от липсата на грим. След като изпрати Карло на летището, отиде до най-близкия ресторант за бързо хранене и си взе

кутия с пържено пиле, пържени картофки и пластмасова купичка със салата от зеле.

Отвори кутия диетична сода и пушна телевизора. Вървеше повторението на някаква комедия.

Взе си едно пилешко краче и започна да го гризе. Първо смяташе да се облече убийствено и да се позабавлява, когато той позвъни на вратата, а тя безгрижно му обяви, че има среща. Много хитро. Но пък сега, реши Самър и вдигна крака, щеше да се чувства едновременно удобно и в същото време да го оскърби. След като цял ден бе обикаляла града, докато Карло флиртуваше с всяко женско същество между шест и шестдесет години, удобството ѝ се струваше по-важно дори и от оскърблението.

Доволна от стратегията си, тя седна и зачака. Нямаше да закъснее, реши Самър. Ако наистина беше познавачка на характери, беше определила Блейк като досадно точен мъж. И придирчив, добави наум тя, оглеждайки своя разхвърлян, но за нея удобно неподреден апартамент.

Да не забравяме самодоволството му, напомни си Самър, докато облизваше кълката. Щеше да се появи в елегантен, добре скроен костюм с трептяща риза и монограм на копчетата за ръкавели. Върху италианските му обувки нямаше да има нито едно петънце. Нито едно косъмче от косата му нямаше да бъде сресано накриво. Доволна, тя се загледа в разпрания подгъв на овехтелите си джинси. Жалко, че нямаха и дупки на коленете.

Самър се засмя весело и се излегна на дивана. С дупки или не, нямаше вид на жена, която смята да впечатли един мъж. А точно това, реши в заключение тя, очакваше мъж като Блейк. Щеше да ѝ достави голямо удоволствие, ако успееше да го изненада. Ако пък го вбесеше... Това щеше да я задоволи още повече.

Когато той почука, тя се огледа, преди да си свалиш краката. Нарочно се позабави, преди да стане и да отвори вратата.

За секунда Блейк пожела да бе имал апарат, че да заснеме удивлението, което се изписа на лицето ѝ. Самър нищо не продума, само стоеше и го гледаше втренчено. С лека усмивка на устните, той тикна ръце в джобовете на старите си изтъркани джинси. Нямаше друг човек на света, помисли си Блейк, когото би искал да изненада повече,

като го надхитри. Толкова много, че чак се изкушаваше да направи кариера от това.

— Вечерята готова ли е? — Той подуши из въздуха. — Мирише хубаво.

По дяволите неговата надменност и неговото шесто чувство, помисли си тя. Как успяваше винаги да е на една крачка пред нея! Единствената разлика в облеклото им бе, че Блейк беше обул някакви износени маратонки. Инак и двамата бяха еднакво облечени. Най-разочароващото бе, че той изглеждаше така естествено и въпреки това неустойимо привлекателно с изтърканите си джинси, тениската и старите маратонки, както изглеждаше и в елегантния си официален костюм. С огромно усилие Самър успя да овладее раздражението си и да потисне вълната от желание, което изпита към него. Правилата може и да се бяха променили, ала играта си оставаше същата.

— Моята вечеря е готова — отвърна хладно тя. — Не си спомням да съм те канила.

— Нали ти казах в осем.

— А аз ти казах „не“.

— Е, след като ми отказа да излезем — взе Блейк и двете ѝ ръце, преди да пристъпи вътре, — помислих, че ще вечеряме тук.

Самър стоеше на прага на отворената врата, а той държеше ръцете ѝ. Можеше да му каже да си върви, мина ѝ през ума. Да му заповяда. И Блейк може би щеше да си отиде. Въпреки че нямаше намерение да бъде груба, не виждаше никакво удоволствие в това, да води битката така директно. Трябваше да намери друг, по-деликатен начин да го надвие и да спечели съревнованието.

— Ти си много упорит, Блейк. Може да се каже дори, че имаш магарешки инат.

— Може. Та какво има за ядене?

— Почти нищо — като освободи ръката си, Самър го покани да влезе и му показа отворената кутия.

Той вдигна вежда.

— Твоята слабост към ресторантите за бързо хранене е много интересна. Не си ли мислила да откриеш свой собствен такъв, например „Кроасан за една секунда“? Или „Пастички на крак“?

Тя не можа да не се засмее.

— Ти си бизнесменът — напомни му Самър. — Аз съм само един артист.

— С апетит на тийнейджър — Блейк посегна и си взе една кълка от кутията. Седна на дивана и опъна краката си върху масичката за кафе. — Не е лошо — реши той след първата хапка. — Вино нямаш ли?

Не, тя не искаше да бъде весела, но докато го гледаше как се разполага като у дома си и яде от нейната вечеря, не можа да не се засмее. Може би планът ѝ да го обиди по някакъв начин да не бе сполучил, ала все още не можеше да се каже какво щеше да донесе вечерта. Трябваше ѝ само удобен повод, че да му даде един хубав урок.

— Диетична сода — Самър седна и вдигна кутийката. — Има още в кухнята.

— И тази става — рече Блейк и пийна от нейната кутийка. — Така ли един от най-големите сладкари в света прекарва вечерите си?

Тя повдигна вежди и си взе обратно кутийката.

— Един от най-големите сладкари в света прекарва вечерите си както си иска.

Той прехвърли крак връз крак и я загледа. Златните точки в очите ѝ тази вечер бяха по-неуловими, вероятно защото беше спокойна и отпусната. Харесваше му мисълта, че би могъл да ги разпали отново, преди още да бе свършила вечерта.

— Да, сигурен съм, че е така. Това отнася ли се и за всичко останало?

— Да — Самър си взе парченце пиле и подаде на Блейк книжна салфетка. — Реших, че компанията ти за момента е... Поносима.

Наблюдавайки я, той си взе още едно парченце пиле.

— Така ли?

— Да. И това е причината да седиш тук и да ядеш половината от вечерята ми.

Тя не обърна внимание на подсмивването му и опъна собствените си крака на масичката до неговите. Имаше нещо уютно в това, да си седи така. Имаше и нещо интимно, което я караше да бъде предпазлива. Беше прекалено предпазлива жена, за да си позволи да забрави въздействието на една-единствена негова целувка върху нея. И беше прекалено упорита, че да бие отбой.

— Чудя се защо толкова настояваше да ме видиш тази вечер — по телевизора вървяха реклами. Самър се загледа в тях за миг, преди да се обърне към Блейк. — Защо не ми обясниш?

Той взе пластмасовата вилица и си боцна зелена салата.

— Кое, професионалната или персоналната причина?

Явно често отговаряше на въпроса с въпрос, реши тя. Хитрец! Беше време да го прикове към стената.

— Защо не караш наред, едно по едно?

Как можеше да яде подобен боклук, помисли си Блейк и остави вилицата в кутийката. Когато човек я погледнеше, можеше да си я представи само в най-елегантните ресторанти. Цветя, френски вина, сервитьори с колосани яки и фракове. Самър трябваше да носи коприна и да яде екзотични ястия и десерти.

Тя почеса единия си бос крак с пръста на другия и си взе ново парченце от пилето. Той се усмихна и се запита защо все пак така неудържимо го привличаше.

— Първо професионалната причина. Ние ще работим заедно и достатъчно близко няколко месеца поне. Мисля, че е необходимо да се опознаем. Да открием как работи другият, така че да можем да предприемем необходимите мерки, когато се наложи.

— Логично — тя си взе няколко пържени картопки и предложи кутията на Блейк. — Значи, трябва да знаеш, че аз не правя никакви компромиси, нито се съобразявам с други правила. Изобщо. Работя само по своя собствен начин. Това е. Сега личната причина.

Той се наслаждаваше на нейната увереност и на пълната липса на склонност към компромиси. Имаше намерение да използва първото и да поправи второто.

— Персонално, намирам те красива, интересна жена — Блейк бръкна дълбоко в кутията и я погледна втренчено. — Искам те в леглото си — Самър не каза нищо и той облиза картофчето. — И мисля, че бихме могли да се опознаем добре един друг. Това първо — тя го гледаше право в очите и без да мигне. Блейк се усмихна. — Е, логично ли е?

— Да. И егоистично. Ти, както изглежда, имаш достатъчно и от двете качества. Но... — Самър избърса пръсти в салфетката и надигна содата. — Поне си честен. Харесвам честните хора — изправи се и го погледна. — Свърши ли?

Погледът му остана спокоен и хладен като нейния, докато ѝ подаваше кутията.

— Да.

— Имам няколко еклера в хладилника, ако те интересуват.

— Специалитети от супермаркета?

Устните ѝ се извиха в лека усмивка...

— Не, имам си определени стандарти. Тези са мои.

— Тогава може да те оскърбя, ако откажа.

Този път тя се засмя.

— Сигурна съм, че дипломатичността е единствената причина.

— Тя, и първичната ми лакомия — добави той и тръгна през стаята. Самър бе съвсем спокойна, отбеляза Блейк, мислейки си за нейната реакция или по-точно за липсата на такава, когато спомена, че иска да я вкара в леглото си. Спокойствието и самообладанието ѝ го заинтригуваха. Или по-правилно, го предизвикваха.

Това лустро ли беше? Ако беше, харесваше му възможността да го свали от нея. Бавно, реши той, съвсем бавно и дори лениво, докато не открие отдолу страстта и темперамента ѝ. Те не можеше да не са там.

Блейк си я представи като един от нейните десерти. Тъмна и забранена страст под студената бяла ледена обвивка. Ала той имаше намерение да я опита след не много дълго време.

Ръцете ѝ не бяха съвсем стабилни. Тя се ядоса и прокле наум, докато отваряше хладилника. Блейк я бе развълнувал, направо я беше разтърсил, точно както бе искал да направи. Самър само се надяваше, че не бе забелязал импровизирания ѝ отговор. Да, наистина искаше да я извади от релси, но каза точно това, което мислеше. Това тя много добре го разбираше. В този момент нямаше време да осъзнае и анализира чувствата си. Съществуваха само първата ѝ реакция. Не шок, не обида, а някаква нервна възбуда, който не бе изпитвала от години.

Глупости, каза си Самър и взе да подрежда еклерите върху две чинии от майсенски порцелан.

Не беше ученичка, която да се опиянява от трепетните си чувства. Нито пък би била очарована от това да я осведомят, че някой си възнамерява да я направи своя любовница. Романсите, любовните връзки, тя знаеше това много добре, бяха опасни, отнемаха много

време и разсейваха човека. И винаги имаше една страна, която да бъде по-силно увлечена, по-уязвима, повече обичаща и страдаща от другата. Самър нямаше да позволи да изпадне в подобно положение.

Ала въпреки трезвите мисли, нервната възбуда, която я бе обзела, остана.

Трябваше да направи нещо с Блейк Кокрън, помисли си тя, докато наливаше две чаши кафе. И трябваше да го направи бързо. Проблемът беше, какво точно?

Самър сложи двете чаши и чиниите върху подноса и реши, че ще направи това, което правеше най-добре под напрежение. Щеше да импровизира.

— Сега ти предстои едно незабравимо чувствено преживяване — той вдигна очи при това изречение и я видя да влиза с таблата в ръце. Желанието го порази със силата си. Напомни си, че ако иска да запази самообладание, трябва да играе играта с повече умение. — Моите еклери не бива да бъдат приемани лекомислено — продължи тя. — Нито да се ядат с безразличие. Само с благоговение.

Блейк изчака Самър да седне до него и тогава взе чинията. Много внимателно, помисли си отново той, когато парфюмът ѝ стигна до него.

— Ще направя каквото мога.

— Всъщност... — тя отчупи с вилицата едно парченце. — Не са необходими никакви усилия. — Само опитай — и поднесе вилицата към устните му.

Блейк я гледаше и Самър него, докато го хранеше. Светлината преминаваше през прозореца зад тях и докосваше очите ѝ. Сега те бяха по-зелени, почти котешки. Един мъж можеше да се загуби в тях, ако само се опиташе да определи какъв цвят бяха и да прочете израза им. Вкусният крем на еклера се разтопи в устата му. Екзотичен, уникален, сладък, като своята създателка. Първият вкус, като първата целувка, искат след себе си още.

— Невероятно — промърмори той, а когато устните ѝ се извиха в усмивка, Блейк ги пожела под своите.

— Естествено — той си отчупи ново парче и ръката му хвана китката ѝ. Пулсът ѝ биеше забързано, но очите ѝ си оставаха студени и равнодушни.

— Ще ти върна жеста — рече тихо Блейк и стисна леко китката ѝ, като взе вилицата в другата си ръка. Размърда се бавно, без да сваля очи от нейните, поднесе вилицата към устните ѝ и спря. Гледаше как тя ги отваря леко, видя и връхчето на езика ѝ. Сигурно би било лесно да наведе глава към нея и... Знаеше, че няма да има съпротива. Вместо това я хранеше с еклери, а стомахът му се свиваше само при представата за вкуса, който в момента бе на езика ѝ.

Никога не беше чувствала подобно нещо. Беше опитвала, разбира се, своите произведения, ала никога сетивата ѝ не са били така глезени. Самър искаше да запази това усещане, да го продължи, макар да беше така неочаквано сексуално. Трябваше ѝ истинско усилие, за да преглътне и още едно, за да успее да проговори.

— Още? — попита тя.

Погледът му слезе от очите върху устните ѝ и отново се върна.

— Винаги ще искам още.

Това беше опасна игра. Самър знаеше това, но беше готова да я играе. И да спечели.

Тя продължи да го храни. Нима цветът на очите му се промени? Едва ли си въобразяваше, нито пък вълните от желание, които я обливаха, бяха въображаеми. Откъде идеха всъщност, от нея или от него?

По телевизията някой избухна в пресипнал смях, ала никой от двамата не го забеляза. Би било по-умно, ако още сега направеше крачка назад, внимателно. Но въпреки че мисълта мина през главата ѝ, Самър отвори уста за следващото парче.

Някои неща експлодират върху езика, други го дразнят или дори измъчват. Това бе едно хладно и неопикуемо удоволствие, не по-малко възбуждащо от глътка шампанско, не по-малко първично от хапка сочен зрял плод.

Нервите ѝ започнаха да се успокояват, ала очакването в нея се усили. Той се бе напръскал с някакъв изтънчен одеколон, чийто аромат я караше да мисли за дървета през есента. Очите му бяха тъмносини, като вечерно небе. Когато колената му докоснаха нейните, почувства топлината, излъчваща се през плата. Миговете минаваха, без да забележи, че почти не си говорят, а само бавно се хранят един друг. Обгърна я интимност, която бе не по-малко възбуждаща от правенето

на любов. Кафето изстина. Сенките се плъзнаха из стаята, когато слънцето залезе.

— Последното парченце — прошепна тя и го вдигна с вилицата.
— Хареса ли ти?

Блейк докосна крайчето на косата ѝ с пръсти.

— Изключително.

Кожата ѝ гореше, но беше много приятно. Макар че изобщо не се отмести, Самър остави вилицата много внимателно. Чувстваше се омекнала, прекалено омекнала. И безпомощна.

— Един от моите клиенти има скрита страст към еклери. Четири пъти в годината ходя в Англия, за да му направя две дузини. Последният път ми подари огърлица от изумрудни.

Той вдигна вежди и завъртя кичурче от косата ѝ между пръстите си.

— Това намек ли е?

— Обичам подаръците — отвърна безгрижно тя. — Ала подобни неща не са съвсем етични между делови партньори.

Самър се наведе към кафето си, но Блейк стегна кичурчето и не го пусна. В този миг очите му срещнаха нейните и той зърна в тях изненада и леко раздразнение. Тя не обичаше да бъде спирана от никой и за нищо.

— Нашата делова връзка е само едното ниво. И двамата много добре го знаем.

— Бизнесът е на първо място. Най-важният приоритет.

— Може би — беше му трудно да признае, дори сам на себе си, че бе започнал да се съмнява в това. — Във всеки случай, нямам намерение да остана само на ниво едно.

Ако смяташе да се справи с него, то сега беше моментът. Самър сложи ръката си на облегалката на дивана и си пожела възлите в стомаха ѝ да се отпуснат.

— Ти ме привличаш. И си мисля, че ще бъде трудно и интересно да работим заедно през следващите месеци. Преди малко каза, че искаш да ме разбереш. Обикновено не се обяснявам, ала ще направя едно изключение — тя се наведе към масичката и си взе една цигара от кутията. — Имаш ли запалка?

Беше доста странно колко лесно събуждаше чувства в него, без каквото и да било предупреждение. Сега чувството бе безпокойство.

Блейк извади запалката си и запали цигарата ѝ. Наблюдаваше я как всмуква и издухва бързо дима с движение, което говореше по-скоро за навик, отколкото за удоволствие.

— Продължавай.

— Ти каза, че си познавал майка ми — започна Самър. — Сигурно знаеш нещо за нея. Тя е красива, талантива и интелигентна жена. Аз много я обичам и като майка, и като личност, която е изпълнена с радост от живота. Ако има някаква слабост, то това са мъжете.

Самър сви крака под себе си и се опита да се отпусне.

— Тя имаше трима съпрузи и безброй любовници. И винаги смяташе, че всяка поредна връзка е истинската, завинаги. Когато се влюбваше и свързваше с някой мъж, беше блажено щастлива. Неговите интереси ставаха нейни, това, което той харесваше или не харесваше машинално се отнасяше и за нея. Естествено, когато всичко свършваше, мама беше разбита. И истински нещастна. Пълна катастрофа — Самър отново дръпна от цигарата. Очакваше той да направи някакъв коментар. Но Блейк мълчеше и само слушаше. Затова продължи. — Баща ми е по-практичен човек. И въпреки това има два брака и няколко дискретни любовни истории. За разлика от майка ми, която приемаше недостатъците на любовниците си и дори им се наслаждаваше за известно време, той търсеше най-доброто. Съвършенството. Ала тъй като хората не са идеални, защото така са създадени, непрекъснато се разочароваше. Майка ми търсеше възвишената любов, а баща ми съвършената връзка. Аз не търся нито едното, нито другото.

— Тогава защо не ми кажеш какво търсиш?

— Успех — отвърна кратко тя. — Любовта си има начало и това, което следва, е край. Връзката изисква компромиси и търпение. Аз отдавам всичкото си търпение на работата си, а талант за компромиси просто нямам.

Това би трябвало да го задоволи, дори да го накара да се откаже. В края на краищата, Блейк не искаше нищо повече от една най-обикновена любовна история, без ангажименти, без обвързване, без обещания. Но не разбираше защо иска да върне обратно думите в гърлото ѝ. Само знаеше, че го иска.

— Никаква любов — повтори той и кимна. — Никакви ангажименти. Ала това не променя факта, че ти ме искаш и аз също те искам.

— Не — цигарата остави горчив вкус в устата ѝ. Самър я смачка в пепелника и си помисли, че разговорът им повече приличаше на преговори. Не предпочиташе ли всъщност точно това? — Казах, че ще бъде трудно да работим заедно, но това е и необходимо. Ти искаше от мен да се заема с ресторанта ти, Блейк, и аз се съгласих, защото искам да получа опита и признанието, които ще извлека от това. Ала реконструкцията и преобразуването на твоя ресторант ще бъде дълъг и сложен процес. В съчетание с моите други задължения няма да имам много време за развлечения.

— Развлечения? — защо тази дума така го вбеси? Също както и опитите ѝ да скрие желанието си зад работа. Може би тя нямаше намерение да го предизвиква по този начин, но той точно така го прие. — Нима това те разсейва? — Блейк прокара пръст по шията ѝ, преди да обхване с ръка врата ѝ.

Самър почувства допира на пръстите му върху кожата си. И видя в очите му желанието, възбудата. И двете я притегляха неудържимо.

— Ти ми плащаш много пари, за да си върша работата, Блейк — гласът ѝ беше стабилен. Слава Богу! Ала сърцето ѝ не. — Като бизнесмен би трябвало да искаш да сведеш усложненията до минимум.

— Усложненията, значи — повтори той. Прекара другата си ръка през косата ѝ така, че отдръпна лицето ѝ назад. Самър почувства как възбудата плъзна по гръбнака ѝ. — Това — докосна Блейк с устни бузата ѝ — усложнение ли е?

— Да — мозъкът ѝ изпращаше сигнали веднага да го отблъсне, но тялото ѝ не се подчиняваше на командите.

— И развлечение? — той стигна до устните ѝ, но само ги докосна. Никакво напрежение, нито натиск, само пръстите му върху врата ѝ се движеха бавно и нежно по кожата ѝ. Тя не се помръдна, макар да си повтаряше, че все още може да го направи. Никога не си позволяваше да бъде изкушена, ала тази нощ ставаше нещо различно.

Само един опит, помисли си Самър. Знаеше как да опита и да направи оценка, сетне да се отдръпне, дори ако бъде изкушена да продължи. Така, както знаеше да поеме всяка капка удоволствие от този малък тест.

— Да — прошепна Самър и затвори очи. Нямахше нужда от визуален образ, стигаше ѝ само усещането. Горещо, меко, влажно — всичко това беше неговата уста върху нейната. Силна, властна, изискваща, търсеща.

Пръстите му продължаваха да гаят кожата ѝ. Изтънчен, мъжествен, интригуващ — това бе ароматът, който долавяше. Когато Блейк произнесе името ѝ, гласът му премина като вятър. Полъх, който носеше топлина и предчувствие за буря.

— Колко просто искаш да бъде, Самър? — отново се бе случило, осъзна той. Това пълно увлечение, което нито искаше, нито търсеше. Тоталното увлечение, на което не можеше да устои. — Тук сме само ти и аз.

— И точно затова няма нищо просто — въпреки че според думите си тя не се съгласи, ръцете ѝ го обгърнаха. А устните ѝ не се откъснаха от него.

Беше само една целувка. Така си каза Самър, когато устните му се впиха в нейните. Все още можеше да прекъсне действието, все още можеше да овладее положението. Но първо, тя искаше още. Без да мисли, потърси с върха на езика си неговия език, за да се наслади напълно на вкуса. Собственият ѝ стон прозвуча тихо в ушите ѝ, а тя се притисна още по-плътно към него. Тяло срещу тяло, горещо, твърдо и настоятелно. Тази нова мисъл я обзе, докато усещанията ѝ се съсредоточиха върху играта на устните им.

Защо всички целувки, които бе получавала преди тази, ѝ изглеждаха обикновени и прекалено прости? Сякаш хиляди малки сърца в тялото ѝ туптяха в очакване. Изпитваше някакво по-дълбоко, по-силно и по-плътно удоволствие, отколкото си бе представяла, че може да получи от най-елементарна целувка между един мъж и една жена. Самър си мислеше, че познава границите на своите желания, дълбочината на страстта си... Досега. А Блейк само с едно докосване изтръгна нещо от нея. Нещо, което бе подредено, дисциплинирано и спокойно. А когато то щеше да бъде напълно освободено, тогава какво щеше да стане?

Тя откри, че бе на ръба на нещо, което никога преди това не ѝ се бе случвало — чувствата ѝ напълно командваха мозъка. Още една стъпка и Блейк щеше да я има цялата. Не само тялото ѝ, не само

мислите, а онова най-лично, най-съкровено, най-добре пазено досега. Сърцето ѝ.

Самър почувства нетърпелив порив да го притежава и се отдръпна. Ако тя беше така нетърпелива, то какво оставаше за него! Той все още я държеше в ръцете си, достатъчно леко, че да може да се отдръпне, и достатъчно категорично, че да не я пусне и да я държи до себе си.

Беше останала без дъх. Самър се помъчи да мисли трезво и реши, че ще бъде глупаво да се опитва са прикрие нещо. Или да излъже.

— Мисля, че доказах моята гледна точка — рече тя.

— Твоята ли? — попита Блейк и погали косата ѝ. — Или моята?

Самър си пое дълбоко дъх и бавно издиша. Тази единствена, незабележима проява на чувства накара желанието да го сграбчи отново.

— Направих достатъчно, за да открия, че деловите и личните работи не бива да се смесват. В понеделник започвам работа за Кокрън. Имам намерение да заслужа заплатата си. Просто няма да има нищо друго.

— Вече има — той обхвана с ръка брадичката ѝ и привлече очите ѝ към своите. Вътре в него се блъскаше едно кълбо от желание и объркване. С тази дълга, нежна целувка, получи всичко, ала забрави най-стриктното си правило. Да владее чувствата си, както в работата, така и в удоволствието. В противен случай можеше да сбърка. Трябваше му време и Блейк осъзна, че му трябва и дистанция.

— Сега се познаваме по-добре — рече след миг той. — А когато правим любов, ще се опознаем още по-добре.

Тя остана седнала, докато Блейк стана. Не бе напълно сигурна, че ще може да стои права на краката си.

— В понеделник — подзе с равен глас Самър — започваме да работим заедно. Това ще бъде всичко помежду ни отсега нататък.

— Когато се занимаваш с толкова много договори, като мен, Самър, научаваш, че договорът е просто един лист хартия. И той няма никакво значение.

Блейк отиде до вратата с мисълта, че му трябва малко свеж въздух, за да прочисти съзнанието си и да успокои нервите си.

Трябваше му и дистанция, и то достатъчно голяма, за да забрави всичко, освен изгарящото желание да я има.

С ръка на дръжката той се обърна и я погледна за последно. Имаше нещо особено в начина, по който тя го гледаше. Очите ѝ бяха сериозни, а устните леко нацупени. Приличаше на малко момиченце. Това го накара да се усмихне.

— До понеделник — каза Блейк и излезе.

ПЕТА ГЛАВА

Защо, по дяволите, не можеше да спре да мисли за нея? Блейк седна на бюрото си и се опита да вникне в клаузите на двайсетлистовия договор, с който трябваше да се запознае преди предстоящото дълго и напрегнато заседание на борда на директорите. Нито една дума не влизаше в главата му. Невероятно. Съпротивляваше се, негодуваше и не можеше да направи нищо.

От дни наред Самър се бе промъкнала в съзнанието му и навлизаше още по-надълбоко. За мъж, който отлично се владееше във всякакви ситуации, това направо му скъсваше нервите.

Логично не съществуваха причина да бъде обсебен от нея. Той го наричаше обсебване поради липсата на друга, по-подходяща дума, но тази дума не го удовлетворяваше. Тя беше красива, размишляваше Блейк, докато очите му преминаваха по клаузите и сроковете. Ала той познаваше стотици красиви жени. Беше интелигентна, но интелигентни жени бе срещал и друг път в живота си. Желана. Дори сега, в своя спокоен и уютен офис, можеше да почувства първите симптоми на желанието. Ала това също не му се случваше за пръв път.

Блейк харесваше жените. И като приятелки, и като любовници.

Наслаждение, забавление, вероятно това беше ключовата дума, помисли си той. Никога не бе търсил нещо по-дълбоко във връзките си с жени. Но не беше сигурен, че сега думата бе подходяща, за да опише онова, което вече съществуваха в отношенията му със Самър. Тя го вълнуваше силно, и то до степен, в която вътрешният му самоконтрол бе разклатен. Това не му беше приятно, ала то не му пречеше да я желае все повече и повече. Защо?

Верен на обичайния си подход към решаване на проблемите, Блейк се наведе, взе молива и започна да пише възможностите.

Вероятно част от привличането бе фактът, че му харесваше да изпреварва ходовете ѝ. Не беше лесно и изискваше бърза мисъл и внимателно планиране.

До този момент винаги я бе изпреварвал, на всеки завой. Той беше достатъчно реалист, за да знае, че това нямаше да продължава вечно, но пък искаше и да опита. Къде ли щеше да бъде следващият им сблъсък, чудеше се Блейк. В бизнеса или в нещо по-лично... Във всеки случай, той искаше деловите им ангажименти да вървят гладко точно толкова — е, почти толкова, колкото искаше и да прави любов с нея.

Вероятно другата причина, поради която тази жена така го привличаше бе, че тя продължаваше да го отблъсква. Възхищаваше се на упоритостта и на силата ѝ. Самър не вярваше в интимността, замисли се Блейк. Заради родителите си, заради техните безбройни бракове, може би? Сигурно донякъде да, реши Блейк. Ала не мислеше, че това бе единствената причина. Трябваше да задълбае по-надълбоко, за да получи цялата картинка.

Трябваше да покопае, осъзна той. За пръв път в живота си искаше да опознае напълно една жена. Искаше да опознае мисловния ѝ процес, ексцентричността ѝ, какво я кара да се смее, какво я вълнува или дразни, какво наистина иска тя в живота си. Когато научеше всичко това, щеше да я разбере. Искаше да я познава, да я разбира. И я желаше като любовница така, както никога досега не бе желал никои друга.

Когато вътрешният телефон на бюрото му звънна, Блейк отговори машинално, въпреки че умът му все още бе зает със Самър.

— Баща ви е на път към вас, господин Кокрън.

Той погледна към договора на бюрото си и мислено го отписа. Необходим му беше поне още час, за да го прегледа още веднъж, преди срещата на директорите.

— Благодаря — точно в мига, когато освободи бутона за вътрешна връзка, вратата се отвори. Блейк Кокрън Втори влезе в стаята.

Той беше внушителен и колоритен, също като сина си. Редовните упражнения и атлетиката бяха запазили фигурата му стегната и поддържана през годините. В тъмната му коса имаше сиви кичури, които бяха скрити от бялата капитанска шапка. Очите му бяха млади и живи. Движеше се с гъвкавостта на човек, прекарващ повечето си време по палубите на яhti и лодки, а не по излъсканите подове на приемните. Носеше платнени панталони на бос крак и скъп швейцарски часовник на китката си. Когато се усмихна, около очите и

устата му се очертаха бръчици от годините и слънцето. Блейк стана да го посрещне и долови соления мирис на морски бриз, който винаги свързваше с баща си, още от съвсем малък.

— Татко! — рече Блейк и ръцете им се сплетоха, едната по-стара и груба от другата, но и двете силни. — Какво те води насам?

— Тръгнал съм за Таити, ще поплаваме малко с яхтата — Блейк Кокрън Старши се засмя отново и прокара пръст по кокардата на шапката си. — Искаш ли да побезделничиш с мен и да се присъединиш към екипажа?

— Не мога. Зает съм плътно през следващите две седмици.

— Много работиш, момче — по стар навик баща му отиде до бара в западната част на стаята и си сипа три пръста чисто уиски.

Блейк се засмя зад гърба на баща си, който гаврътна наведнъж чашата с уиски. Беше все още ранен следобед.

— Печеля си честно хляба.

Баща му се изкикоти и си наля второ питие. Когато това бе неговият офис, той държеше тук само най-първокачествен бърбън. Сега се радваше, че синът му бе запазил традицията.

— Може би. И аз работех така.

— Ти си си изработил своето, татко.

— Така е — двадесет и пет години, всеки ден, по десет часа. В хотелски стаи, самолети и заседания на директорски бордове. — Това, което съм постигнал, сега е твое — той се обърна към сина си. Сякаш се видя като в огледало преди двадесет години и се усмихна, вместо да въздъхне. — Казвал съм ти и преди. Не можеш да се затвориш и да прекараш живота си само в хотели — той отпи от бърбъна си, сетне се обърна. — Ще си докараш някоя язва.

— Чак пък толкова! — Блейк седна отново, преплете пръсти и продължи да наблюдава баща си. Познаваше го добре, беше чиракувал при него, беше го наблюдавал как работи и управлява. Таити може и да беше целта, към която се бе запътил, ала баща му не би спрял без причина във Филадельфия. — Дошъл си за съвета на директорите.

Баща му кимна с глава и потърси малко солени бадеми в барчето.

— Трябва да внеса и моя принос за общото дело — той сложи две ядки в устата си и поклати глава. Беше благодарен на съдбата, че зъбите все още си бяха неговите и погледът му беше остър. Когато

човек притежава това и тринайсетметров едномачтов платноход, не му трябва много.

— Ако купим веригата „Хамилтън“, това ще означава още двадесет хотела и повече от две хиляди работници персонал. Голяма стъпка.

Блейк вдигна вежда.

— Прекалено голяма ли е според теб?

Баща му със смях придърпа стол към бюрото.

— Не съм казал такова нещо, не съм го и помислял. И ти явно също не го мислиш.

— Позна — Блейк отказа предложените от баща му бадеми. — „Хамилтън“ са отлична верига, просто в момента не са във форма. Само сградите им си струват цената. — Той изгледа внимателно баща си. — Можеш да поразгледаш „Хамилтън“ в Таити, докато си там.

Блейк Кокрън Старши се усмихна и се облегна назад. Момчето беше умно, помисли си със задоволство той.

— Помислих си го. Между другото, майка ти ти праща много целувки.

— Как е тя?

— Затънала до гуша в кампанията по спасяването на поредната рушаща се руина — усмивката му се разшири. — Това я държи далеч от улиците. Ще се срещнем на острова следващата седмица. Страхотен помощник-капитан е майка ти — той сдъвка още един бадем, доволен, че ще прекара известно време с жена си на тропическия остров. — А ти, Блейк? Как върви сексуалният ти живот?

Свикнал баща му да бъде директен, Блейк наклони глава.

— Нормално, благодаря.

С кратък смях баща му довърши остатъка от питието си.

— Нормално е обидна дума за фамилията Кокрън. Ние правим всичко блестящо. В суперлативи.

Блейк си взе цигара.

— Чувал съм.

— Всичко е истина — рече баща му и размаха празната си чаша. — Някой ден ще ти разкажа за онази танцьорка от Бангкок през тридесет и девета година. Между другото, чух, че планираш някакви козметични промени тук.

— Да, в ресторанта — кимна Блейк и си помисли за Самър. — Обещава да се окаже... Забележителна работа.

Блейк Кокрън Старши усети промяна в тона му и реши да го подпита внимателно.

— Съгласен съм, че мястото се нуждае от малко освежаване. Значи си наел френски главен готвач за тази работа?

— Наполовина францужойка.

— Жена?

— Точно така — Блейк смукна дим, чудейки се какво ли щеше да измисли баща му, за да изкопчи малко информация.

Блейк Кокрън Старши скръсти крака.

— Разбира ли си от работата?

— Не бих я наел в противен случай.

— Млада ли е?

Блейк издуха дима и потисна усмивката си.

— Предполагам, да. Средно млада.

— Хубава ли е?

— Зависи от гледната точка. Не бих казал, че е хубава — „Хубава“ бе прекалено бледа дума, много, много бледа. Екзотична, неустойма — това повече ѝ приличаше. — Но мога да те уверя, че е посветена на професията си, че е амбициозна, перфекционистка, и че нейните еклери... — мислите му се върнаха към онази случка. — Нейните еклери са нещо, което човек не бива да пропуска в живота си.

— Нейните еклери, значи — повтори баща му.

— Са фантастични. — Блейк се облегна назад. — Абсолютно фантастични — той успя да запази усмивката си, когато вътрешният телефон звънна отново.

— Госпожица Линдън е тук, господин Кокрън.

Защото е понеделник сутрин, помисли си той. Бизнесът си е бизнес.

— Поканете я.

— Линдън — баща му остави чашата си. — Това е готвачката, нали?

— Тя е майстор-готвач — поправи го Блейк. — Не съм съвсем сигурен, че е съвсем същото като „готвачка“.

Самър почука кратко на вратата и влезе. Носеше елегантна кожена папка в едната си ръка. Косата ѝ бе прибрана плътно по главата

на тила, така че златните нишки проблясваха в кафявото. Костюмът ѝ бе тъмносив „Шанел“, семпъл и изискан, под него носеше дантелена блуза с висока яка. Стриктният професионализъм, които излъчваше от нея, не попречи на Блейк да си представи какво носи отдолу — нещо късо, копринено и секси, с цвета на кожата.

— Блейк! — следвайки собствената си лекция относно приоритетите, тя подаде ръка. Безпристрастно, делово и официално. Нямаше намерение да си мисли какво беше станало, когато устните им се бяха слели. — Донесох ти списъка на промените и предложенията, за които говорихме.

— Чудесно — той видя, че Самър се обърна към баща му, който стана от стола. И видя в бащините си очи да просветва искрицата, която винаги се появяваше, когато видеше хубава жена. — Самър Линдън, Блейк Кокрън Втори, или накратко баща ми — представи ги той. — Госпожица Линдън ще управлява кухнята тук, във филаделфийския „Кокрън Хаус“, татко.

— Господин Кокрън... — Самър подаде ръката си, която потъна в голямата длан на мъжа. Но това е той, осъзна с трепет тя. Точно така би изглеждал Блейк след тридесет години. Изискан, богат, с многогодишен опит, чар и блясък. После Блейк Кокрън Старши се усмихна и Самър усети, че Блейк ще бъде все така опасен дори и след три десетилетия.

— Добре дошли в семейството — приветства я мъжът и вдигна пръстите ѝ към устните си.

Тя хвърли бърз и подозрителен поглед към Блейк.

— В семейството ли?

— Ние смятаме всеки човек, свързан с „Кокрън Хаус“, за член от нашето семейство — Блейк Кокрън Старши ѝ посочи стола, който току-що бе освободил. — Моля, седнете. Ще ви наля едно питие.

— Благодаря. Минерална вода „Перие“ — тя проследи с поглед как по-възрастният мъж прекоси стаята, сетне седна и сложи папката в скута си. — Доколкото знам, вие се познавате с моята майка, Моник Дюбоа.

Това го спря напред крачка. Блейк Кокрън Старши се обърна с бутилката „Перие“ в едната ръка и все още празната чаша в другата.

— Моник? Вие сте дъщерята на Моник? Дявол да ме вземе!

И най-добре щеше да бъде, ако станеше точно това, помисли си той. Преди години, сигурно повече от двадесет, по време на един период на брачни недоразумения и в двете семейства, беше имал кратък, ала бурен и горещ роман с френската актриса. Разделиха се като приятели и той се върна при Лилиан, съпругата си. Но двете седмици, прекарани с Моник бяха... Незабравими. Сега стоеше в офиса на сина си и наливаше минерална вода на дъщеря й. Съдба, помисли си той. Съдбата винаги прави неочаквани обрати.

Ако Самър бе подозирала преди, че между майка й и бащата на Блейк някога е имало нещо, то сега беше абсолютно сигурна. Мислите й за съдбата бяха огледално отражение на неговите мисли. Каквато майката, такава и дъщерята, мина бързо през ума й. Дали това си мислеше и Блейк Кокрън Старши? О, не, не и в този случай. Той все още я наблюдаваше втренчено. Поради причини, които не можеше да си обясни напълно, тя реши да го улесни и да му помогне.

— Мама е верен клиент на „Кокрън Хаус“. Тя винаги отсяда тук. Вече споменах на Блейк, че веднъж вечеряхме с вашия баща. Той беше много любезен.

— Което много му прилича — отвърна Блейк Кокрън Старши с облекчение. Тя знае, заключи той, преди да погледне към сина си. И видя в очите му онова познато съсредоточаване. Значи и Блейк скоро щеше да узнае, ако не внимавам, рече си баща му. Лоша работа, замисли с той. Жена му беше любовта на живота му, неговият най-добър приятел. Ала двадесет години не бяха достатъчно много, че да са сигурна гаранция срещу едно прегрешение.

— И така — обърна се той към Самър, като й подаде чашата с водата, — вие решихте да не следвате пътя на майка си и станяхте майстор-готвач.

— Сигурна съм, а и Блейк ще се съгласи, че вървенето по стъпките на родителите често пъти се оказва опасно.

Инстинктът подсказа на Блейк, че в случая не ставаше дума само за бизнес. Баща му и Самър си разменяха погледи, които той не можеше да разбере.

— Зависи от това, накъде води пътят — рече Блейк. — В моя случай аз предпочетох да гледам на това като на предизвикателство.

— Блейк прилича на дядо си — вметна баща му. — Той обича да е по-разсъдлив.

— Да — промърмори си Самър. — Видях това и в действие.

— Понякога човек прави правилния избор — продължи Блейк Кокрън Старши. — Блейк ми разказа за вашите еклери.

Самър бавно обърна глава, докато очите им се срещнаха. Мускулите в стомаха ѝ се стегнаха при спомена. Гласът ѝ обаче остана спокоен и хладен.

— Така ли? Всъщност моят специалитет е тортата.

Блейк посрещна директно погледа ѝ.

— Жалко, че нямахме възможност да я опитаме онази вечер.

Между тях има някакви вибрации, помисли си баща му, които правят излишно присъствието на трети човек.

— Е, ще ви оставя да си говорите за бизнес. Трябва да видя няколко души преди съвета. Беше ми приятно да се запознаем, Самър — той отново взе ръката ѝ и я задържа. — Моля, предайте моите най-добри пожелания на майка си.

Тя видя, че очите му са същите като на Блейк, по цвят форма и привлекателност. И се усмихна.

— Разбира се.

— Блейк, ще те видя следобед.

Той само промърмори нещо и изгледа Самър доста по-настойчиво от баща си. Изчака вратата да се затвор, преди да проговори.

— Защо останах с усещането, че помежду ви се разменяха някакви безсловесни послания?

— Не те разбирам — отвърна хладно тя и вдигна папката. — Бих искала да прегледаш тези неща, докато си тук, ако имаш време — Самър отвори папката и извади листовете. — Ако имаш някакви въпроси или не одобряваш нещо, можем да го обсъдим още сега, преди да слеза долу.

— Добре — Блейк взе първия лист и го прегледа. — Този костюм да не би да има за цел да ме държи на разстояние?

— Нямам представа за какво говориш.

— Имаш. И някой път ще го сваля от теб, пласт по пласт. Но в момента ще играем по твоите правила — без повече думи, той сведе очи към листовете и се зачете.

— Арогантна свиня — рече отчетливо тя.

Тъй като той дори не вдигна очи, Самър скръсти ръце. Искеше да запали цигара, че да има с какво да бъдат заети ръцете ѝ, ала се отказа. Можеше да стои като камък, а когато дойде моментът, щеше да спори за всяка от промените, които бе предложила. И щеше да спечели всяка от тях. На това ниво беше запазила напълно самообладанието си.

Искеше да го мрази, защото беше познал, че бе облякла елегантния костюм, за да се чувства уверена. Вместо това трябваше да признае, че бе достатъчно наблюдателен, за да забележи и дребните детайли. Искеше да го мрази, защото я бе накарал да го пожелае само с един поглед и няколко думи. Не беше възможно, след като през остатъка от уикенда се бе разкъсвала между желанието никога да не бе го срещала и желанието той да се върне и отново да я целува. Блейк беше проблем, нямаше смисъл да го отрича. Тя разбираше, че човек трябва да решава проблемите си стъпка по стъпка. Стъпка първа — нейната кухня — с ударение върху притежателното местоимение.

— Две нови газови фурни — промърмори той, докато четеше списъка. — Една електрическа фурна и две готварски печки от всеки вид — без да свали листа, Блейк я погледна над него.

— Мисля, че ти обясних необходимостта както от електрически, така и от газови фурни. Първо, твоите са направо допотопни. Второ, за ресторант от такъв мащаб две газови фурни са просто задължителни.

— Определила си и марките.

— Разбира се, знам с какво обичам да работя.

Той само вдигна вежди с мисълта, че тези придобивки щяха да предизвикат недоволство.

— Пълна смяна на тенджерите и тиганите?

— Задължително.

— Вероятно ще можем да направим разпродажба на старите — промърмори Блейк и се върна обратно на списъка. Не бе съвсем сигурен какво е това „сотоар“ и защо Самър искаше три от него. — А този миксер за особено тежки работи?

— Много съществен. Този, който имате в кухнята, е за всичко. Не обичам претупаните неща.

Той потисна смеха си, защото си спомни изражението на баща си при отговора му за това, как върви любовния му живот. Беше отговорил почти същото.

— Ти нарочно ли си написала повечето неща на френски, че да ме объркаш?

— Написах ги така, защото така е правилно. Те са на френски.

Блейк издаде един неопределен звук и премина към следващата страница.

— Във всеки случай, нямам намерение да решавам кръстословици с непознати думи за кухненско обзавеждане на френски и английски.

— Добре. Защото пък аз нямам намерение да работя с нещо, което е по-ниско от първо качество — тя му се усмихна и се успокои. Първият рунд беше спечелен.

Той прочете втората страница и започна третата.

— Имаш намерение да разделиш съществуващите плотове, да вградиш нови печки, да прибавиш едно островче и да увеличиш с два метра плот работното пространство.

— Ще стане по-ефективно — поясни Самър.

— Ала ще ни отнеме много време.

— Бързате ли за някъде? Ти нае мен, Блейк, а не готвач на аламинути — бързата му усмивка я накара да присвие очи. — Моята работа е да организирам кухнята, което означава да я направя ефективна и творческа, така както аз го разбирам. След като приключим с реконструкцията, ще ти съставя менюто.

— И това — почука той по петте напечатани листа, — е необходимо за тази цел?

— Не се тревожа дали нещо е необходимо, или не, когато става дума за бизнес. Ако не си съгласен — надигна се тя, — можем да прекъснем договора. Наеми Лапойнт — предложи Самър. — Ще имаш една показна, скъпа и второкачествена кухня, която ще произвежда също такива показни, скъпи и второкачествени храни.

— Трябва да се срещнах този Лапойнт — промърмори си Блейк и стана. — Ще получиш това, което искаш, Самър — когато върху устните ѝ се появи доволна усмивка, той присви очи. — А ти най-добре се постарай да изпълниш това, което си обещава.

Тя отново се ядоса и очите ѝ заблестяха в златно. Както забеляза, Блейк точно това искаше!

— Дадох ти думата си. Твоят ресторант от средна класа с посредствено меню и длетави сладкиши след шест месеца ще сервира

най-доброто от световната кухня.

— Или?

Значи иска допълнителна гаранция, реши Самър и въздъхна.

— Или моята работа за срока на договора ще бъде безплатна. Това задоволява ли те?

— Напълно — Блейк взе ръката ѝ. — Както казах, ще получиш всичко, което искаш, до последната яйцеразбивачка.

— Удоволствие е човек да работи с теб — тя се опита да издърпа ръката си и установи, че той я държи здраво. — Може би ти нямаш, но аз си имам работа. Ще ме извиниш ли?

— Искам да те видя.

Самър остави ръката си в неговата, вместо да започне да се бори, за да я освободи.

— Нали вече ме видя.

— Довечера.

— Съжалявам — тя отново се усмихна, въпреки че зъбите ѝ инстинктивно се стиснаха. — Имам среща.

Почувства конвулсивното стискане на пръстите му и това ѝ достави удоволствие.

— Добре, кога?

— Ще бъда в кухнята всеки ден, а понякога и вечер, за да наблюдавам работата. Ще трябва само да вземеш асансьора.

Блейк я придърпа към себе си и, въпреки че бюрото бе помежду им, Самър почувства как земята под краката ѝ се разлюля.

— Искам да те видя насаме — рече тихо той. Вдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ бавно, един по един. — Не тук. Навън и не в работно време.

Ако Блейк Кокрън Втори бе приличал на Блейк Кокрън Трети в младите си години, то Самър можеше да разбере защо майка ѝ така светкавично се бе влюбила в него. Имаше копнеж и изкушение в него. Ала тя не беше Моник.

— Обясних ти вече защо това е невъзможно. Не обичам да правя нещо по два пъти.

— Пулсът ти се ускори — отвърна Блейк и прекара пръст по китката ѝ.

— Винаги става така, когато съм ядосана.

— Или възбудена.

Самър му отправи един убийствен поглед.

— Щеше ли да се забавляваш по този начин и с Лапойнт?

В него се надигна раздражение, но той го потисна, защото знаеше, че тя иска да го ядоса.

— В този момент не ме интересува дали си главен готвач, водопроводчик или смел войник. В този момент — повтори Блейк — единственото, което има значение е, че си жена. И то жена, която аз много силно желая.

Самър искаше да преглътне, защото гърлото ѝ неочаквано пресъхна, ала с мъка се пребори с желанието си.

— В този момент аз съм шеф на ресторанта ти и имам специална задача. Затова още веднъж ще те помоля да ме извиниш, за да мога да се заема с нея.

Засега, помисли си той и пусна ръката ѝ. Но Господ му беше свидетел, само този път, и то за последно.

— Рано или късно, Самър, това ще стане.

— Може би — съгласи се тя и взе кожената си папка. — А може би не — с бързо движение я затвори. — Желая ти приятен ден, Блейк — и устремно се отправи към вратата, сякаш краката ѝ не трепереха и не бяха меки като желе.

Самър продължи да върви по коридора, по мекия килим, покрай заетите секретарки и накрая през рецепцията на хотела. След като най-накрая влезе в асансьора, тя се подпря на стената и изпусна дългата въздишка, която бе стаила в гърдите си. Нервите ѝ бяха като сплетено кълбо. Асансьорът тръгна надолу.

Свърши се, каза си Самър. Срецна се с него в собствения му кабинет и спечели всяка точка.

„Рано или късно, Самър.“ Това бяха последните му думи.

Тя изпусна още една въздишка и се подпря на стената. Беше се държала добре, беше се изразила ясно и беше си отишла от него. Значи можеше да смята, че това бе една успешна сутрин. Самър притисна с ръка стомаха си, където мускулите ѝ продължаваха да са стегнати. По дяволите, нещата нямаше да са толкова зле, ако не го желаяше толкова много.

Когато вратите се плъзнаха и отвориха отново, тя излезе и се упъти към кухнята. Там цареше обичайната предобедна суетня и Самър влезе незабелязано. Винаги бе одобрявала шума. Една тиха и

спокойна кухня означаваше, че в нея няма комуникации. А без комуникации няма успех. За момент застана до вратата, за да погледа.

Одобри ароматите. Бяха смесица от ухания на ястия, които се приготвяха за обяд, ала все още примесени с ароматите от закуската. Бекон, сос, кафе. Освен тях долови мириса на печено пиле, месо на скара, пресен кейк откъм фурната. Тя присви очи и огледа помещението. Представи си го направено по нейния план и кимна.

— Ще бъде по-добро.

— Госпожице Линдън!

Стресната, Самър се обърна и видя голям мъж с бяла престилка и шапка.

— Да?

— Аз съм Макс — гърдният му кош се разшири, а гласът натежа.
— Главният готвач.

Внимание! Този човек бе евентуален противник. Егото му бе в опасност, помисли си тя и му подаде ръка.

— Приятно ми е, Макс. Когато идвах миналата седмица, не ви видях.

— Господин Кокрън ме инструктира да ви окажа пълно съдействие по време на този... Период на реконструкция.

Чудесно, помисли си Самър. Да се справи човек с недоброжелателността е толкова трудно, колкото да поправи несполучливо суфле. Що се отнасяше до нея самата, тя бе в състояние да сведе чувството си на обида до минимум. Само че белята вече беше сторена. Самър си отбеляза наум да каже на Блейк мнението си относно неговата тактичност и дипломатичност.

— Добре, Макс. Ще се радвам да направим предложените структурни промени заедно. Вие познавате работата тук по-добре от който и да било друг.

— Структурни промени ли? — повтори той. Пълно му кръгло лице почервения. Мустаците над устната му помръднаха. Тя забеляза блясъка на един златен зъб. — В моята кухня?

Охо, моята кухня, значи, помисли си Самър и го поправи наум. Не, миличък, в моята кухня!

— Сигурна съм, че подобренията ще ви харесат, както и новото оборудване. Сигурно се ядосвате, когато опитвате да направите нещо специално с остаряла техника и прибори.

— Тази фурна — подзе готвачът и драматично посочи фурната. — И тази печка... Те са тук, откакто аз работя за „Кокрън“. Никой от нас не е остарял.

Толкова по въпроса за сътрудничеството, помисли си кисело тя. Явно беше станало прекалено късно за дружелюбно предаване на властта и се налагаше да действа решително.

— Ще имаме три нови фурни — започна бодро Самър. — Две газови и една електрическа. Електрическата ще се използва изключително и само за десерти и торти. Този работен тезгях ще го преместим — продължи тя, без да се обърне, за да види дали Макс я следва, — а печките, за които ви казах, ще бъдат вградени в новата работна маса. В един цял блок. Грилът ще остане. А тук ще има едно островче, което ще осигури повече работна площ и ще вкара в действие това, което в момента е празно и безполезно пространство.

— В моята кухня няма празни и безполезни пространства!

Самър се обърна и му отправи своя най-надменен поглед.

— Това не подлежи на спор. На първо място ще поставим творческите възможности, на второ ефективността. От нас се очаква да правим качествена храна, докато реконструираме кухнята. Това е трудно, но не и невъзможно, ако всеки си върши работата съобразно с новите реалности. Междувременно ние двамата с вас ще прегледаме настоящето банално меню, за да го разнообразим и да внесем нещо по-свежо — тя го чу да сумти, ала продължи, преди той да успее да се намеси. — Господин Кокрън ме нае да превърна този ресторант в най-доброто място за хранене в града. И аз имам намерение да го направя. Сега бих искала да видя персонала по време на работа.

Самър отвори кожената си папка, извади бележник и молив и без да каже нищо повече, тръгна из кухнята.

Персоналът, реши след няколко минути тя, беше добре обучен и по-дисциплиниран от много други. Това говореше добре за Макс. Чистотата явно беше на първо място. Още една точка за Макс. Самър загледа как един готвач ловко обезкостява пиле. Никак не бе зле, реши тя. Грилът съскаше, тенджерите димяха. Вдигна капака на една от тях и опита с лъжица супата. Задържа течността на езика си за миг.

— Още малко босилек — вметна кратко Самър и продължи. Друг готвач извади от фурната ябълков пай. Ароматът му беше сладък и силен. Много добре, рече си тя, но всяка опитна баба би направила

същия десерт. Очевидно имаха нужда от някои по-ефектни специалитети. Хората трябваше да идват в този ресторант, за да опитат нещо, което не могат да си направят вкъщи. Шарлоти, клафути, фламбета...

Структурните промени идеха от практичната ѝ страна, но менюто... Менюто произлизаше от творческата ѝ натура, която винаги вземаше връх.

Докато разглеждаше кухнята и персонала, докато се потапяше в миризмите и поглъщаше звуците, Самър по чувства първите истински симптоми на възбудата. Щеше да го направи и щеше да го направи за свое собствено удоволствие, толкова, колкото и в отговор на предизвикателството на Блейк. Когато свършеше, кухнята щеше да носи нейната марка. Щеше да бъде напълно различна от което и да било друго място, щеше да създава незабравими блюда. След година, след пет години, тази кухня щеше да си остане нейно произведение, нейно създание.

Мисълта я поласка повече, отколкото очакваше. Тя никога не бе търсила трайността на вечността, само блясъка на моментната слава.

А защо да не остане зад кулисите тук? Била е в кухни в Милано или Атина, ала хората в салона винаги знаеха кой е приготвил „Шарлота роял“. А тук клиентите нямаше да идват в ресторанта, предвкусвайки десертите на Самър Линдън. Щяха да идват заради добрата кухня на „Кокрън Хаус“.

Макар и тази мисъл да се въртеше из главата ѝ, Самър реши, че всъщност няма значение. Защо, все още не беше сигурна. Засега знаеше само, че ѝ бе приятно и вълнуващо да прави планове. За другото щеше да мисли по-късно, реши тя и си отбеляза последната забележка. Имаше още много месеци пред нея, че да се тревожи за последиците, причините, клопките. Сега искаше да подхване и да навлезе по-дълбоко в проекта, който по неизвестна причина смяташе за лично свой.

Самър стисна папката под мишница и излезе от кухнята. Нямаше търпение да започне работа по новото меню.

ШЕСТА ГЛАВА

Черен хайвер от руска съомга. Можеше да се предлага от обяд до късна вечеря. И през цялата нощ чрез обслужването по стаите.

Самър надраска още една бележка. През последните две седмици тя промени проектираното от нея меню поне десетина пъти. След още един несполучлив разговор с Макс реши да свърши работата сама на свой риск. Знаеше какво иска да постигне и как да го направи.

За да спести от собственото си време, Самър си направи малък офис в килера зад кухнята. Там можеше да наблюдава персонала, както и началото на реконструкцията, докато имаше достатъчно свобода и време да работи върху това, което смяташе за свой любим проект. Да отбягва Блейк беше лесно, защото тя бе непрекъснато заета. А и той явно беше напълно погълнат от някаква важна сделка. Доколкото бе подочула, купуваше нова верига хотели. Самър не се интересуваше от това, така че бе съсредоточила вниманието си върху неща като медальони от телешко месо в сос от шампанско.

Докато реконструкцията напредваше, персоналът на кухнята бе в постоянно състояние на паника или много близо до нея. Можеше да се справи с това. Повечето от кухните, в които бе работила, бяха изпълнени с такова напрежение, което само един готвач може да разбере. Вероятно точно това творческото напрежение и страхът от провал помагаха за създаването на най-добрите ястия.

В по-голямата част от времето тя оставяше персонала на грижите на Макс. Намесваше се в реда, който той бе създал, съвсем малко. Колкото бе възможно по-малко, само когато бе наложително и във връзка с промените, които правеше. Беше се научила на дипломатичност и уменията да наложи своето мнение от баща си. Ако Макс го бе забелязал, то това не проличаваше в отношението му към нея. То си оставаше ледено учтиво.

Самър го изхвърли от мислите си и се съсредоточи върху предястията, които нейната кухня щеше да предлага.

Телешки дроб по берлински. Едно отлично предястие, не толкова популярно като филе на скара или телешко филе, но иначе отлично. Колко отдавна не беше го яла, помисли си тя със съжаление, докато си го отбелязваше.

След като веднъж уточнесе месото и пилетата, щеше да се съсредоточи върху рибите. И, естествено, трябваше да има студен бюфет на разположение двадесет и четири часа в денонощието чрез обслужване по стаите. Това бе нещо друго, което трябваше да отработи. Супи, аперитиви, салати — всичко, което трябваше да се поднесе, преди да се стигне до десертите. А в този момент, докато съставяше най-елегантните и изтънчени менюта, пред нея стоеше един сандвич със сирене и картонена торбичка с чипс.

— А, ето къде си се скрила! — Блейк надникна през вратата. Току-що беше приключило едно ужасно четиричасово заседание и той бе решил напълно да се отпусне, като се качи в апартамента си и си вземе дълъг, горещ душ. След което да се отдаде на спокойна, самотна вечеря. Вместо това, съвсем несъзнателно тръгна към кухнята и Самър.

Тя изглеждаше така, както я видя първия път — с пусната коса и боси крака. На масата пред нея имаше топче изписана хартия и полупразна чаша с диетична сода. Зад нея бяха натрупани на купчини кашони и чували. Стаята миришеше приятно на боров препарат за почистване и картон. Самър изглеждаше по свой неповторим начин компетентна и напълно погълната от работата си.

— Не се крия — поправи го тя. — Работа — и съм изморена, помисли си негласно. И Блейк бе изморен, поне така изглеждаше. Личеше около очите му. — Много ли беше зает? Не сме се виждали през последните няколко седмици.

— Достатъчно — той влезе вътре и започна да рови из бележките ѝ.

— Доколкото чух, със закупуването на веригата „Хамилтън“ — Самър се облегна назад, осъзнала, че гърбът я боли.

Блейк я погледна, сви рамене и отново се върна върху бележките ѝ.

— Това е просто възможност.

— Много си дискретен — тя се усмихна и си помисли, че не би искала да е толкова щастлива, дето го вижда — Добре, докато ти си

играеше на „монополи“, аз се занимавах с много по-интимни неща — когато той отново я погледна и веждите му се вдигнаха точно както очакваше. Самър се разсмя. — Храната, Блейк. Храната е най-основното и първично желание на човека, без значение какво ще ти кажат другите в отговор. За много хора яденето е ритуал, който трябва да бъде изпълняван три пъти на ден. Работата на главния готвач е да направи всяко ядене незабравимо.

— За теб яденето е една екскурзия през юношеството.

— Както казах — продължи Самър, — храната е нещо много лично.

— Съгласен съм — след като огледа още веднъж стаята, той погледна пак към нея. — Не е необходимо да работиш в килера. Веднага ще обзаведем един апартамент за теб. Много е лесно и просто.

Тя бутна листовете и потърси списъка си с пилешките ястия.

— Тук ми е по-удобно, близо е до кухнята.

— Няма дори прозорец. Пълно е с кашони и чували!

— Ала те не ме разсейват — сви рамене Самър. — Ако исках апартамент, щях да ти кажа. Засега това тук ме устройва напълно. — И освен това е на поне стотици метри от теб, добави си наум тя. — След като вече си тук, можеш да видиш какво съм направила.

Блейк погледна страницата, на която бе записала предястията.

— Миди Сен Жак, охлюви по бургундски, пастет по селски. Знам, че ще прозвучи много лично, но бих искал да знам яла ли си някога нещата, които препоръчваш? Защото аз нищо не разбирам.

— От време на време. Когато познавам главния готвач. Ако се вгледаш по-внимателно в менюто, което правя, ще видиш, че се опитвам да предложа по-изтънчена храна, защото вкусовете на американците започнаха да стават по-изтънчени.

Той се усмихна на термина „американците“ и начина, по който го произнесе, преди да седне срещу нея.

— Така ли?

— Това е бавен процес — отвърна сухо Самър. — Днес можеш да намериш добър професор по готварство почти във всяка кухня. С една хубава готварска книга дори ти можеш да направиш приемлив мус.

— Забележително!

— Освен това — продължи тя, без да му обръща внимание, — за да примамим хората в ресторант, където да плащат, и то доста, за да бъдат добре нахранени, трябва да им предложиш само най-доброто. Няколко улици по-надолу те могат да си вземат вкусна и питателна храна за малка част от това, което ще платят в „Кокрън Хаус“ — Самър скръсти ръце и подпря брадичката си на тях. — Така че ще трябва да им предложиш много специална обстановка, неподражаемо обслужване и изключителна храна — тя взе содата си и отпи. — Лично аз бих си взела една пица и бих си я изяла в къщи, но...

Блейк прегледа следващата страница.

— Защото обичаш пица, или защото обичаш да бъдеш сама?

— И двете. Сега...

— Защо избягваш ресторантите? Защото прекарваш прекалено много време в кухните им, или защото просто не обичаш тълпите от хора?

Самър отвори уста да отговори и осъзна, че всъщност не знаеше. Почувства се неудобно и завъртя содата в ръка.

— Навлизаш в много лична територия, и освен това темата няма нищо общо с работата.

— Не мисля така. Нали ми каза, че трябва да привлечем хора, които са станали достатъчно изтънчени, та за тях да се правят изключителни, изискани блюда. Както и да примамим клиента, който може да предпочете бързата и евтина храна на тъгла. Ти, благодарение на професионализма и вкуса си, попадаш и в двете категории. Какво би трябвало да ти предложи един ресторант, не само за да те вкара вътре, но и да те накара да се върнеш пак?

Логичен въпрос. Тя се намръщи. Не обичаше логичните въпроси, защото те не оставяха никакъв избор, а изискваха отговор.

— Уединение и интимност — отвърна Самър. — Това не може да бъде постигнато лесно в един ресторант. Ала, разбира се, не всеки го търси. Много хора излизат да ядат навън, за да бъдат забелязани, за да ги видят. Други, като мен, предпочитат поне илюзията за уединение. За да съчетаеш и двете, ти трябвават няколко маси, разположени по такъв начин, че да изглеждат отделени от останалите.

— Кое то лесно може да се постигне чрез подходящо осветление и умно аранжиране на растенията.

— Ключовите думи са подходящо и умно.

— А уединение е твоето основно изискване при избор на ресторант.

— Аз по принцип не се храня в ресторанти — уморено сви рамене тя. — Но ако го направя, поставям уединението наравно с атмосферата, качеството на храната и обслужването.

— Защо?

Самър започна да мести листовите по бюрото си и да ги събира накуп.

— Това вече е съвсем личен въпрос.

— Да — той покри с ръце едната й ръка. — Защо?

Тя го погледна за миг, сигурна, че няма да отговори. После откри, че бе привлечена от спокойния му поглед и внимателното докосване.

— Предполагам, защото ми е дошло до гуша от ресторанти като дете. И предполагам, че една от причините да започна да се интересувам от готвене беше безкрайният ритуал на храненето по ресторанти. Моята майка бе и все още е от оня тип хора, които излизат, за да бъдат видени. Баща ми пък много често приемаше храненето в ресторант като част от работата си. Така че голяма част от живота на родителите ми, пък и моя, беше на показ. Затова предпочетох свой собствен път.

Сега, когато я докосваше, искаше повече. Колкото повече научаваше за нея, толкова повече искаше да знае всичко. Би трябвало да го знае, вместо да се заблуждава, че ще бъде обратното. Почти се беше убедил, че владее чувствата си към нея. Ала сега, седнал в тесния килер, до който долитаха звуците откъм кухнята през вратата, Блейк я желаше много повече. Повече от всякога.

— Не бих те определил като затворена личност, нито като саможивка.

— Аз не съм — дори не забеляза, че преплете пръстите си с неговите. Имаше нещо така уютно и приятно в този жест. — Просто обичам да запазя личния си живот такъв, какъвто е. Мой и личен.

— Все пак в областта, в която работиш, си достатъчно известна — той се размърда и краката му докоснаха нейните под масата. Блейк почувства как по тялото му се разля топлина и желанието му се удвои.

Без да се замисли, Самър също премести крак и докосна неговия. Мускулите й се стегнаха.

— Може би. Или по-правилно е да се каже, че десертите ми са известни.

Той вдигна преплетените им ръце и ги загледа. Нейните бяха по-светли, по-малки и с тесни длани. Носеше старинен пръстен с кръгъл тъмносин сапфир, който правеше пръста ѝ да изглежда още по-елегантен.

— Ти това ли искаш?

Тя навлажни устните си, защото очите му спряха в нейните и бяха настойчиви и толкова сини, колкото и камъка върху пръстена ѝ.

— Искам да имам успех. Искам всички да ме смятат за най-добрата в това, което правя.

— Нищо повече?

— Не, нищо повече — но защо бе останала без дъх, запита се Самър. Без дъх оставаха младите момичета или влюбените. Тя не бе нито толкова млада, нито влюбена.

— А когато го постигнеш? — Блейк стана и я вдигна на крака. — Какво друго?

Тъй като стояха изправени, Самър трябваше да извие глава нагоре, за да го погледне.

— Това е достатъчно — каза го и за пръв път почувства съмнение в достоверността на думите си. — А ти? — реши да атакува тя. — Ти не търсиш ли също успех, все повече и повече успех? Най-хубавите хотели, най-известните ресторанти.

— Аз съм бизнесмен — той заобиколи бавно масата, така че нищо да не им пречи. Ръцете им все още бяха преплетени. — Имам стандарт, който трябва да поддържам и да подобрявам. Освен това съм мъж — посегна към косата ѝ и я остави да падне през пръстите му. — И освен това има и други неща, за които мисля. Освен за счетоводните книги.

Сега стояха съвсем близо. Тялото ѝ докосваше неговото, кожата ѝ пламна. Самър забрави всички правила, които си бе наложила, и вдигна ръка да докосне бузата му.

— И за какво друго мислиш?

— За теб — ръката му бе на кръста ѝ, после се плъзна леко по гърба и я придърпа по-близо към себе си. — Мисля много за теб. И за това.

Устните им се докоснаха леко. Очите им останаха отворени и очакващи. Пулсовете им се ускориха. Желанието натеза.

После устните им се разделиха бавно. Очите казваха всичко, което имаше да кажат. Пулсовете им блъскаха във вените. Желанието се освободи и изригна на воля.

Тя беше в прегръдките му, плътно притисната до него, тръпнеща. Всеки час от последните две седмици работата, плановете, правилата, всичко се сля и потъна под изблика на желанието. Ако чувстваше нетърпение в него, то беше само отражение на нейното. Целувката бе настойчива, дълга и отчаяна. Телата им се притискаха мъчително.

Още по-плътно! Дали произнесе думата, или само си я помисли? Ала Блейк сякаш разбра. Ръцете му я стиснаха и сгушиха в него, там, където искаше да бъде. Чувстваше всяка извивка, всеки мускул от тялото му, сякаш се сливаше с нейното, така, както устните им се сливаха.

Женствена, знойна, деликатна, страдна. Възможно ли беше да бъде всичко това? Желанието му растеше все повече. Звукът, който Самър произнесе срещу устните му, бе повече от объркване, отколкото от удоволствие.

Господи! Как можеше една жена да го подлуди до такава степен само с една целувка! Вече беше повече от луд по нея. Кожата ѝ бе нежна като коприна под пръстите му, той го знаеше. Трябваше и да го чувства.

Блейк плъзна ръка под пуловера ѝ намери кожата ѝ. Под дланите му сърцето ѝ биеше ускорено. Но не достатъчно. Мисълта премина през главата му. Никога нямаше да бъде достатъчно. Ала всичко това, въпросите, причините, бяха за после. Щеше да мисли за тях по-късно. Той зарови лице в шията ѝ и вкуси кожата ѝ. Долови аромата ѝ, който все още помнеше. Примамваше го още повече, теглеше го към края. Там, където вече нямаше да има връщане назад. Умората, която чувстваше, когато влезе в стаичката, изчезна. Напрежението, което изпитваше винаги, когато тя бе наблизо, го погълна. В този миг Блейк я смяташе за своя, без да осъзнава, че всъщност искаше само да я притежава.

Косата ѝ докосваше лицето му като мек уханен облак. Това го накара да мисли за Париж, за сезона, когато пролетта още не бе свършила, а лятото все още не бе започнало. Ала кожата ѝ беше гореща

и тръпнеща, което го накара да си представи дълги влажни нощи, когато любовните ласки ще бъдат бавни, безкрайно бавни и нежни. Той я искаше тук, в малката, претъпкана с вещи стая, където подът бе отрупан с кашони.

Самър не можеше да мисли. Само чувстваше как костите ѝ омекват, а съзнанието ѝ се изпразва. През нея преминаваха едно след друго невероятни усещания. А тя искаше още. Усещаше тялото си тръпнещо и жадно. Буря, гръмотевици и дъжд. Само веднъж... Желанието я обзе с прошепнати обещания и тъмна страст. Можеше да си позволи да бъде негова, да го вземе. Само веднъж. После...

Със стон Самър се откъсна от него и скри лице в раменете му. Веднъж с Блейк? Та нали споменът за това щеше да я преследва цял живот!

— Ела горе — прошепна той. Хвана главата ѝ и я отдръпна, после започна да целува лицето ѝ. — Ела с мен там, където ще мога да те любя. Искам те в леглото си, Самър. Гола и моя.

— Блейк! — тя обърна лице и се опита да успокои дишането си. Какво ставаше с нея, как, кога? — Това е грешка. И за двама ни.

— Не — той я хвана за раменете, въпреки че Самър криеше лицето си в него. — Това е правилно и за двама ни.

— Не мога да си позволя...

— Ти вече си.

Тя въздъхна дълбоко.

— Достатъчно. И без това е повече, отколкото трябваше.

Когато отново го погледна, Блейк я държеше здраво.

— Искам да знам причината, Самър. Поне една проклета причина!

— Ти ме объркваш! — извика тя, преди да го осъзнае. — По дяволите, не искам да бъда обърквана!

— А аз се измъчвам заради теб! — гласът му бе нетърпелив и развълнуван като нейния, а тялото напрегнато. — И не обичам да се измъчвам.

— Ние явно имаме проблем — успя да изрече Самър и оправи косата си с ръка.

— Желая те... — нещо в гласа му я накара да спре насред движението и да го погледне. В думите му нямаше нищо небрежно,

нито случайно. — Искам те повече, отколкото когото и да било в живота ми. И съм нещастен.

— Голям проблем — прошепна тя и седна неуверено в края на масата.

— Има само един начин да го решим.

Самър се опита да се усмихне.

— Два начина — поправи го тя. — И аз мисля, че моят е по-безопасен.

— Безопасен? — той посегна и погали лицето ѝ. — Ти искаш безопасност, така ли, Самър?

— Да — беше лесно да го каже, защото откри, че бе истина. Безопасността беше нещо, за което никога досега не бе мислила. Преди Блейк. Защото никога не беше се чувствала застрашена. До този момент. — Аз съм си дала много обещания, Блейк, и съм си поставила много цели. Инстинктът ми казва, че ти ще ми попречиш. А аз винаги слушам моите инстинкти.

— Нямам намерение да преча на плановете ти.

— Въпреки това имам няколко много строги правила. Едно от тях е никога да не ставам близка или да завързвам интимни отношения с деловите си партньори или с клиентите си. А ти попадаш и в двете категории.

— И как възнамеряваш да се предпазиш от подобна ситуация? Интимността има най-различни степени, Самър. Ти и аз вече сме я постигнали в известен смисъл.

Как можеше да го отрече? Искаше просто да избяга.

— Ние успяхме да стоим далеч един от друг цели две седмици — рече тя. — Просто трябва да продължим по същия начин. И двамата сме заети в момента, така че няма да ни бъде особено трудно.

— Евентуално един от нас ще трябва да наруши правилата.

И това бих могла да сторя много лесно аз. Но също толкова лесно и ти, помисли си Самър.

— Не мога да мисля за нещо евентуално, мога да мисля само за сегашния момент. Аз ще си остана тук, долу, и ще продължа работата си. А ти ще си останеш горе и ще си вършиш своята.

— Как ли пък не — промърмори той и пристъпи.

Тя тъкмо се опита да стане, когато на вратата се почука.

— Господин Кокрън, на телефона. Секретарката ви казва, че е спешно.

Блейк едва успя да потисне яростта си.

— Веднага идвам. — Той погледна Самър. — Не сме свършили.

Тя го изчака да стигне до вратата.

— Мога да превърна това място в дворец или в мазна дупка — рече Самър. — Изборът е твой.

Блейк се обърна и я изгледа.

— Това изнудване ли е?

— Застраховка — поправи го тя и се усмихна. — Ако играеш по моите правила, Блейк, всички ще бъдем доволни.

— Това е твоето мнение — съгласи се с кимване той. — Засега.

След като вратата се затвори зад него, тя отново седна. Може да бе успяла този път да го преодолее, ала играта беше отишла твърде далеч.

Самър остана още един час в импровизирания си офис, след което се върна в кухнята. Момчетата влизаха и излизаха с табли, препълнени с мръсни чинии. Миячите бяха претрупани с работа. Тенджерите къкреха. Една готвачка пееше, докато разфасоваше едно пиле. Два часа преди най-голямата суматоха по време на вечеря. Още един час и паниката щеше да стихне.

В този момент, когато уханията на кухнята я обгърнаха, Самър осъзна, че не бе яла. Реши да удари с един куршум два заека и взе да рови из бюфета. Хем да си намери нещо за късен обяд, хем да види как всъщност бяха подредени провизиите.

За последното не можеше да се оплаче. Бюфетите бяха не само добре снабдени. Всичко беше систематично подредено. Макс всъщност имаше много добри качества, помисли си тя. Жалко, че въображението не бе едно от тях.

Продължи да преглежда рафт след рафт, но все не намираше онова, което търсеше.

— Госпожице Линдън?

Чула глася на Макс зад себе си, тя бавно затвори вратата на шкафа. Не искаше да се обърне и да срещне студената учтивост, изписана в очите му, или свитите в неодобрение устни. Трябваше да

направи нещо по този въпрос, и то преди да бе станало твърде късно, реши Самър. Ала в момента беше изморена, доста гладна и съвсем не в настроение, че да се справи с положението.

— Да, Макс — тя отвори следващата вратичка и провери запасите.

— Може би мога да ви помогна да намерите това, което търсите.

— Може би. Всъщност проверявам доколко добре сме запасени и снабдени, докато търся буркан с фъстъчено масло. Между другото...

— Самър затвори поредната вратичка и отвори следващата. — Оказа се, че сме добре заредени и много добре организирани.

— Моята кухня винаги е била добре организирана — рече намусено Макс. — Дори и насред... Това дърводелство тук.

— То почти свърши — вметна тя. — Мисля, че новите фурни работят добре.

— За някои новото винаги е по-добро.

— За някои — забеляза Самър — прогресът винаги е трудно смилаем. Къде мога да намеря фъстъчено масло, Макс? Искам да си направя един сандвич.

В мига, в който се обърна, видя как веждите му се вдигнаха изненадано, а устните му се присвиха.

— Долу — отвърна той с обичайното си изсумтяване. — Ние държим тези неща на ниско и под ръка за детското меню.

— Чудесно — без да се раздражни, тя се наведе и го намери. — Искаш ли и ти?

— Не, благодаря. Имам работа.

— Добре — Самър си взе две филийки хляб и започна да маже върху тях фъстъченото масло. — Утре, в девет часа, ти и аз ще прегледаме новото меню в моя офис.

— В девет съм много зает.

— Не — поправи го спокойно тя. — Ти си много зает от седем до девет. После всичко върви по реда си, особено по средата на седмицата, докато дойде време за обяда. Значи в девет — повтори Самър. — Извинявай. Трябва да си сложа и малко сладко.

Като остави Макс със стиснати зъби, тя отиде до един от големите хладилници. Надут, тесногръд досадник, помисли си Самър за Макс, докато търсеше буркана със сладко от грозде. Дотогава, докато продължаваше да бъде непреклонен и да не ѝ съдейства, нещата

щяха да вървят трудно. Неведнъж досега очакваше Макс да се преобърне, да промени отношението си. А имаше моменти, в които мразеше сама себе си, че бе принудена да поддържа подобна твърда линия на поведение.

Промените в кухнята вече бяха почти направени, помисли си тя, докато поглъщаше последната хапка от хляба с масло и сладко. И всеки глупак би могъл да види допълнителните печки, по-ефективното оборудване, по-добрата организация за приготвянето на храната и нейното повишено качество. Раздразнена, Самър довърши сандвича си, докато чуваше зад гърба си част от разговорите на персонала.

— Макс ще бъде бесен. Бесен, казвам ти.

— Вече нищо не може да направи.

— Освен да вика и да хвърля!

Вероятно веселата нотка в последното изречение я накара да се обърне. Видя двама готвачи, наведени над фурната.

— За какво ще бъде бесен Макс? — попита Самър и преглътна последната си хапка.

Двете лица се обърнаха към нея. И двете бяха зачервени от топлината на печката, а може би и от вълнение.

— Най-добре ще е вие да му кажете, госпожице Линдън — рече единият от готвачите след моментно колебание.

Веселото им настроение все още не беше изчезнало, забеляза тя, макар да бе леко потиснато.

— Какво да му кажа?

— Хулио и Джорджия избягаха. Току-що научихме от брата на Хулио. Отишли на Хаваите. Ще се женят.

Хулио и Джорджия? След като се опита да си припомни лицата от персонала, Самър се сети за двама от готвачите, които работеха в смяната от четири до осем. Един поглед върху часовника ѝ показа, че вече минаваше четири и петнадесет.

— Значи днес няма да дойдат на работа?

— Точно така — едно от момчетата щракна с пръсти и погледна към Макс, който се занимаваше с парче агнешко месо. — Макс ще трябва да се оправи сам.

— Той не може да свърши всичко — промърмори си тя. — И така, значи днешната вечерна смяна ще бъде с двама души по-малко, така ли?

— С трима — поправи я второто момче. — Чарли току-що се обади, че е болен.

— Прекрасно — Самър избърса ръце й запретна ръкавите си. — Тогава най-добре ние, останалите, да се хващаме за работа.

Тя сложи престилка върху джинсите и пуловера и окупира едната част на новата работна маса. Може и да й не беше много по вкуса, помисли си Самър, като започна да бърка тесто в огромната купа за кекс, но обстоятелствата изискваха незабавни действия. И освен това, помисли си тя, докато опитваше тестото с върха на пръста си, щеше да бъде най-добре, ако успееше да инсталира високоговорителите тук поне преди края на седмицата. Можеше да меси тесто без Шопен при особени обстоятелства. Ала само веднъж, не и два пъти.

Вече беше наредила няколко пласта от черния кейк във фурната, когато Макс проговори зад гърба й.

— Сега десерт ли си приготвяш?

— Не — Самър нагласи таймера, сетне се върна при масата и започна да приготвя шоколадовия мус. — Както изглежда, в кухнята имаме сватба и болест, макар че едното няма нищо общо с другото. Тази вечер сме останали без персонал. Аз се хващам за десертите, Макс, и обикновено когато работя, не си губя времето с празни приказки.

— Сватба ли? Каква сватба?

— Хулио и Джорджия са избягали на Хаваите, а Чарли е болен. В този момент съм заета с приготвянето на кекса.

— Избягали? Пристанали! — извика Макс. — Без мое позволение?

Тя го погледна през рамо.

— Предполагам, че Чарли сигурно е трябвало да се консултира с теб, преди да се разболе. Без истерия, Макс, и намери някой, който да ми обели няколко ябълки. Искам да направя шарлота с ябълки.

— Сега пък променяш менюто ми! — избухна отново той.

Самър се обърна. От очите й изскачаха искри.

— Имам да направя десетина различни десерти за нула време. Затова те съветвам да стоиш далеч от мен, докато работя. Забравям всякакви любезности, когато готвя.

Макс си глътна корема и изправи рамене.

— Ще видим какво ще каже господин Кокрън по този случай.

— Страхотно! Дръж го далеч от мен през следващите три часа или някой ще си отиде с лице, омазано с най-хубавия крем, който правя — тя се обърна отново и продължи работата си.

Нямаше време. Самър нямаше никакво време да огледа и да одобри всеки от десертите, които вече бяха направени. По-късно щеше да мисли за това, как да организира работата. В момента беше прекалено заета. Хулио и Джорджия бяха майсторите на десерти. Сега тя грабваше да свърши работата на двама души за същото време.

Самър пренебрегна менюто и се захвана с неща, за които знаеше много добре как се правят. Вечерта щеше да бъде изненада, но когато свърши втория си черен кейк, тя реши да го направи по-приятен на външен вид. Подреди череша, като проклинаше необходимостта да бърза. Няма възможност да се импровизира, когато няма никакво време, помисли си Самър, и потисна лошото си настроение.

До шест часа печенето на тестото бе приключило и тя се съсредоточи върху довършителните работи по външния вид на сладкишите, готови да задоволят цяла армия. Шоколадов крем тук, една мазка бял крем там, гарнитура, лъжица сладко или желе. Беше й горещо, ръцете я боляха. Бялата й допреди няколко часа престилка беше цялата омазана и мръсна. Никой не й говореше, защото Самър не отговаряше. Никой не се опитваше да я приближи, защото щеше да го прогони.

От време на време показваше с ръка съдове или тенджери, които трябваше да бъдат преместени. Правеше го по инстинкт и без какъвто и да било звук. Ако в кухнята имаше някакъв разговор, то той бе приглушен и почти не се чуваше. Никой от хората тук не бяха виждали досега прочутата Самър Линдън в действие.

— Проблеми ли има?

Чу гласа на Блейк зад гърба си, ала дори не се обърна.

— Така се правят коли на конвейер, а не десерти — промърмори тихо тя.

— Първите мнения от ресторанта са повече от отлични.

Самър се намръщи и разпротря блата за торта.

— Следващия път, когато отида на Хаваите, ще открия Хулио и Джорджия и ще им счупя главите.

— Малко изпитание, а? — промърмори Блейк и преглътна един убийствен поглед от нейна страна. — И горещо! — докосна бузата й с

пръста си. — Откога си тук?

— Минути след четири — тя отхвърли ръката му и започна бързо да реже тестото.

Той я наблюдаваше изненадан. Никога не беше я виждал да работи бързо. Преди.

— Изчезвай!

Блейк се отдалечи, но продължи да я наблюдава. По негови изчисления беше работила върху менюто в килера без почивка повече от шест часа, а сега от четири часа беше на крак. Прекалено бе крехка, помисли си той и едва възпря желанието си да отиде пак при нея. Прекалено беше деликатна за подобна тежка работа.

— Самър, не може ли някой да те замести? Трябва да си починеш.

— Никой не може да пипа моите десерти — беше казано със сериозен и авторитетен тон, при което видът на деликатното нежно цвете просто изчезна. Блейк се усмихна.

— Мога ли аз да ти помогна с нещо?

— Искам малко шампанско след час. „Дом Периньон“ от седемдесет и трета.

Той кимна и идеята започна да се оформя в главата му. Тя миришеше така сладко, както десертите, наредени на масата пред нея. Изкусително и омайващо. Откакто беше вкусил от тях, Блейк откри, че има много изтънчен вкус. Обичаше сладко.

— Яла ли си?

— Един сандвич, преди няколко часа — отвърна Самър. — Мислиш ли, че мога да ям в подобен момент?

Той погледна огромната разкошна табла, пълна с пастички и кейкчета. Можеше да улови приятния аромат на печено месо, на вкусни сосове. Поклати глава.

— Не, разбира си. Ще се върна.

Тя промърмори нещо неразбрано и продължи да украсява своите пастички.

СЕДМА ГЛАВА

Беше около осем часа, когато Самър привърши. И не бе в най-доброто си настроение. Почти цели четири часа беше меси́ла, бъркала, пекла. Често ѝ трябваше два пъти повече време и два пъти повече усилия, за да направи едно ястие както трябва. Онова беше изкуство. Това тук, от друга страна, беше работа. Обикновена и проста работа.

Не чувстваше никакъв триумф, нито задоволство, а просто умора. Все едно готвих за войници, помисли си тя презрително. Нямахше голяма разлика между извършеното от нея и произвеждането на най-бързото и най-лесното за масите. Ако трябваше да види вътрешността на още едно счупено яйце, то нямаше да стане скоро.

— Имаме достатъчно за вечерните часове и за обслужването по стаите през нощта — обърна се Самър към Макс и свали изцапаната си престилка. Огледа критично редицата от плодови тортички. Само някои от тях бяха с идеална форма. Ако имаше време, тя щеше да изхвърли останалите и да направи нови.

— Искам утре сутринта лично да бъдат наети още двама майстори-сладкари.

— Господин Кокрън вече се зае лично с тази работа — Макс стоеше като истукан, без да помръдне нито на сантиметър, въпреки че бе наистина впечатлен от лекотата и бързината, с които тя се справи с нещо, заплашващо да се превърне в катастрофа. Той беше верен на своя ресторант, но въпреки това трябваше да признае на себе си, че Самър бе направила най-вкусната торта с праскови, която някога беше опитвал.

— Добре — тя прекара ръка по врата си. Кожата ѝ беше влажна, мускулите схванати. — Утре в девет часа сутринта, Макс, в моя офис. Да видим дали ще успеем да се организираме. Отивам си у дома да се потопя в една гореща вана. До утре.

Блейк се бе облегал на стената и я наблюдаваше. Беше удивен колко бързо артистичната Самър се бе взела в ръце и се бе хванала здраво на работа.

Тя му бе показала две неща, които той не очакваше — бързина и липса на театралничене, когато бе принудена да се справи с една доста неприятна ситуация и спокойно да уреди очевидно деликатните си отношения с Макс. Колкото и да играеше ролята на примадона, когато ножът опреше до кокала, Самър очевидно се оправяше много добре.

Когато тя свали престилката си, Блейк пристъпи напред.

— Да те закарам ли?

Самър го изгледа, докато сваляше шнолите и фибите от главата си. Косата ѝ падна на раменете, леко влажна около ушите.

— Аз си имам кола.

— И аз също — гласът му прозвуча предизвикателно и леко високомерно, въпреки че той се усмихваше. — Имам и бутилка „Дом Периньон“ от седемдесет и трета. Шофьорът ми ще те вземе утре сутринта.

Тя си каза, че я интересува само виното. Студената ѝ усмивка нямаше нищо общо с решението, което взе.

— Подходящо ли е изстудено? — вдигна вежди Самър. — Шампанското, искам да кажа.

— Разбира се.

— Спечелихте, господин Кокрън. Не мога да откажа такова вино.

— Колата е отзад — той взе ръката ѝ в своята, а не я подхвана за лакътя, както тя очакваше. Преди да успее да реагира, Блейк вече я извеждаше от кухнята. — Ще те притесня ли, ако ти кажа, че бях силно впечатлен от това, което свърши тази вечер?

Тя бе свикнала да ѝ се възхищават, дори го очакваше. Ала не можеше да си спомни друг път, когато да е била толкова доволна от някоя похвала. Помръдна с рамене, надявайки се отговорът ѝ да прозвучи небрежно.

— Основната ми цел е да правя силно впечатление с работата си. Това не ме притеснява.

Може би ако не беше изморена, той не би приел този отговор толкова лесно. Когато стигнаха до колата му, Блейк се обърна и я хвана за раменете.

— Ти се потруди здравата.

— Това бе само част от работата ми.

— Не — поправи я той и взе да разтрива мускулите ѝ. — Не за това съм те наел.

— Когато подписах договора, тази кухня стана моята кухня. Това, което излиза от нея, трябва да задоволява собствените ми изисквания, моята гордост.

— Не е лесно.

— Ти нали искаш най-доброто?

— Явно съм го намерил.

Самър се усмихна, въпреки че страшно много ѝ се искаше да седне някъде.

— Определено си го намерил. Е, нали спомена нещо за шампанско?

— Да — Блейк отвори вратата. — Миришеш на ванилия.

— Така е — тя седна в колата и опъна краката си с въздишка на облекчение. Първо шампанското, помисли си, после гореща вана с цяла планина от пяна и накрая прохладни завивки. Такава бе програмата ѝ за вечерта. — Знаеш ли, много е вероятно — промърмори Самър, — докато ние с теб сега си говорим, някой вече да опитва първото парче от моя черен кейк.

Той затвори вратата и я погледна, докато палеше мотора.

— Странно ли се чувстваш? — попита. — Като знаеш, че някой напълно непознат яде нещо, за което си изразходвала толкова време и усилия?

— Странно ли? — тя се изтегна, наслаждавайки се на приятната мекота на седалките и цвета на тъмното небе през прозорчето на покрива. — По същия начин един художник създава картините си за напълно непознати, които ще ги гледат, и един композитор създава музиката си за напълно непознати, които ще я слушат.

— Съвсем вярно — Блейк излезе на улицата и се вля в потока автомобили. Слънцето бе ниско на хоризонта и червено. Нощта обещаваше да е ясна. — Но не е ли по-приятно, ако си там, когато се сервира твоите десерти?

Самър затвори очи и за пръв път от часове насам се отпусна.

— Когато човек готви в собствената си кухня за приятели или роднини, това му доставя удоволствие или го прави по задължение. Тогава може да му бъде приятно да наблюдава как някой много харесва онова, което е приготвил. Ала пак ти повтарям, това е удоволствие или задължение, а не професия.

— Ти рядко ядеш това, което готвиш.

— Аз рядко готвя — отвърна тя. — Освен някои най-прости неща.

— Защо?

— Когато готвиш за себе си, няма кой да изчисти след теб.

Той се разсмя и обърна към паркинга.

— В известен смисъл ти си много практична жена.

— Аз изобщо съм много практична жена — Самър лениво отвори очи. — Защо спряхме?

— Не си ли гладна?

— Винаги след работа съм гладна. — Тя обърна глава и видя синия неонов надпис на пицарията.

— След като вече познавам вкуса ти, реших, че това ще бъде най-подходящото ядене с шампанското.

Самър се усмихна, усетила, че умората полека-лека отстъпва място на истински глад.

— Абсолютно, правилно.

— Чакай тук — рече той и излезе от колата. — Обадох се и направих поръчка, когато видях, че почти свършваш работа.

Благодарна и впечатлена, тя се облегна и отново затвори очи. Кога за последен път си бе позволявала някой да се погрижи за нея, запита се Самър. Ако паметта не я лъжеше, това бе, когато бе на осем години и капризничеше, защото беше под карантина, болна от шарка. От нея винаги бяха очаквали независимост. Родителите ѝ, приятелите ѝ, тя самата. Но тази вечер, този път, ѝ беше повече от приятно да чувства, че някой друг бе направил нещо за нейното удобство.

И Самър трябваше да си признае, че не бе очаквал такова разбиране от Блейк. Стил, да. Доверие за доверие, да. Ала разбиране! Той самият бе имал тежък ден спомни си тя. Как изглеждаше само, когато го видя следобед! И все пак беше изчакал доста след часа, в който спокойно можеше да си отиде и да си вечеря удобно онова, което сам желаше, и да си почине. А ето че я беше изчакал да свърши.

Изненадана, Самър се замисли. Блейк Кокрън Трети очевидно криеше някои изненади в ръкава си като фокусник. Винаги бе обичала изненадите.

Когато той се върна и отвори вратата на колата, миризмата на пица приятно загъделичка ноздрите ѝ. Тя взе кутията, наведе се и го целуна по бузата.

— Благодаря.

— Преди това би трябвало да опитаме пицата — промърмори Блейк.

Самър се облегна, затвори отново очи и изви устни.

— Не забравяй шампанското. Това са две от най-големите ми слабости.

— Ще си го запиша — той излезе от паркинга и отново се вля в движението. Благодарността ѝ не биваше да го изненадва. Не биваше и да го вълнува. Блейк имаше чувството, че би реагирала по същия начин, ако ѝ подареше дълго кожено палто от самури или гривна от диаманти. За нея по-важен щеше да бъде не самият подарък, а жестът, начинът, по който бе направен подаръка. Той откри, че идеята му харесва. Тя не можеше лесно да бъде впечатлена, помисли си Блейк, но лесно можеше да бъде зарадвана.

Самър направи нещо, което рядко си позволяваше, освен когато бе абсолютно сама. Отпусна се напълно. Въпреки че очите ѝ бяха затворен, изобщо не ѝ се спеше, а бе и в очакване. Чувстваше плавното движение на колата под себе си, чуваше шума на преминаващите покрай тях автомобили. Трябваше само да вдъхне, за да помирише съблазнителния аромат на соса и подправките. Колата беше широка, ала усещаше топлината на тялото на Блейк на седалката до себе си.

Удоволствие. Това беше думата, която премина през ума ѝ. Толкова ѝ беше приятно, сякаш не бе необходимо да бъде повнимателна, да бъде нащрек. Жалко беше, помисли си тя, че не пътуваха просто така, без цел...

Странно, никога не бе искала нещо безцелно. А сега, тази вечер, ѝ се искаше да пътува просто така, по един дълъг, пуст бряг, луната да е пълна, да свети във водата, а пясъкът да е бял. Да чува шума на вълните, прилив, отлив, да вижда стотиците звезди, които човек рядко можеше да види в града. Да мирише на сол и да усеща вятъра. Влажният, топъл въздух да се заплита в косите ѝ.

Самър почувства как колата отби от пътя, сетне изръмжа и спря. За миг тя се опита да продължи фантазията си.

— За какво мислиш?

— За морски бряг — отвърна Самър, без да се замисли. — За звездите — стегна се, изненадана, че се бе поддала на нещо, което

можеше да бъде определено като романтика. — Ще взема пицата — изправи се тя. — Ти вземи шампанското.

Той сложи ръка върху нейната и леко я спря. После бавно я погали с пръст.

— Харесваш ли морето?

— Никога не съм мислила за това — в момента знаеше, че не иска нищо друго, освен да сложи глава на рамото му и да гледа вълните, които се удрят в брега. Да брой звездите. Но защо искаше да се отдаде на нещо толкова глупаво, нещо, което никога не бе правила преди? — По неизвестни причини нощта изглежда много подходяща за това — сама се учуди дали отговаря на неговия въпрос, или на своя собствен.

— След като нямаме бряг под ръка, ще трябва да се задоволим с друго. Как си с въображението?

— Мисля, че достатъчно развинтено — напълно достатъчно, помисли си Самър, че да види как щеше да завърши всичко това, ако не променеше настроението. И нейното, и неговото. — В този миг, например, си представям, че пицата изстива, а шампанското се стопля — тя отвори вратата и излезе с кутията в ръка. Щом влезе в сградата, веднага се упъти към стълбите.

— Този асансьор работи ли някога? — попита Блейк, премести чантата в другата си ръка и тръгна след нея.

— Понякога да, понякога не. По-често не. Лично аз никога не разчитам на него.

— В такъв случай защо си избрала четвъртия етаж?

Самър се усмихна и стъпи на втората площадка.

— Обичам изгледа. И факта, че търговските пътници обикновено се отказват на втория етаж.

— Ала все пак можеш да си позволиш по-модерна сграда, пак с изглед, система за охрана и работещ асансьор.

— Смятам най-новите, най-съвременни уреди за жизненоважни, една нова кола, например, в отлично състояние, е задължителна — тя извади ключовете и ги раздрънка леко, когато стигнаха до вратата ѝ. — А по отношение на жилището съм по-толерантна. Апартаментът ми в Париж например има много темпераментна водопроводна инсталация и най-изящните корнизни, които някога съм виждала.

Когато отвори вратата, лъхна ги силен аромат на рози. Имаше десетина бели рози в една плетена кошница, десетина червени във ваза от севърски порцелан, десетина жълти в керамично гърне и още десетина розови в купа от венецианско стъкло.

— Разпродажба ли имаше в цветарницата?

Самър вдигна вежди и остави пицата върху масата.

— Никога не си купувам сама цветя. Тези са от Енрико.

Блейк остави чантата до кутията и извади шампанското.

— Всичките ли?

— Той си пада малко разточителен. Енрико Граванти, може би си чувал за него. Италиански обувки и чанти.

И богатство от двеста милиона долара, спечелено от чанти и обувки, припомни си Блейк. Погали с ръка листенцата на розата.

— Не съм чул Граванти да е в града. Обикновено отсяда в „Кокрън Хаус“.

— Не е, в Рим е — тя тръгна към кухнята, за да вземе чинии и чаши. — Изпрати ми ги, когато се съгласих да направя тортата за рождения му ден следващия месец.

— Четири дюзини рози за една торта?

— Пет — поправи го Самър на връщане от кухнята. — Има още една в спалнята ми. Те са особено красиви на цвят, като праскова — тя остави двете чаши. — И освен това не е обикновена торта, а моята торта.

Блейк кимна и отвори тапата. Шампанското се надигна към гърлото на бутилката с шипящ звук.

— Значи, трябва да разбирам, че ще ходиш до Италия.

— Да, нямам намерение да изпратя тортата в колет по въздушна поща — Самър погледна златистата течност в чашата, която той ѝ бе налял. — Ще бъда в Рим само два, най-много три дни — вдигна чашата към устните си, отпи и затвори очи. — Отлично! — отпи отново, след което отвори очи и се усмихна. — Умирам от глад — сетне вдигна капака на кутията и вдъхна дълбоко. — Пикантна пица с чушки.

— Кой знае защо си помислих, че ще ти подхождат.

Тя се засмя и седна.

— Много прозорливо. Може ли да сервирам?

— Моля — щом Самър се зае със сервирането, Блейк извади запалката си и запали трите свещи, които бяха на масата. — Шампанско и пица — рече той. — Това изисква светлина на свещи, не мислиш ли?

— Щом ти харесва — Блейк седна и тя взе първото парче. Сиренето бе доста горещо и я накара да задържи дъх, а сосът бе опияняващ. — Ммм! Чудесно!

— Забелязала ли си, че повечето време, през което сме заедно с теб, все ядем?

— Хм... Ами то е нещо, на което истински се наслаждавам. Винаги съм гледала на храненето повече като на удоволствие, отколкото като на необходимост. Това ми дава нещо повече.

— Да, обикновено килограми.

Самър сви рамене и посегна към шампанското.

— Разбира се, ако човек не е достатъчно умен да си взема от удоволствието в малки дози. Лакомията е причина за килограмите, тя разваля фигурата и прави човек нещастен.

— Никога ли не си се поддавала на лакомията?

Самър неочаквано си помисли, че точно това бе почувствала към него. Но се бе овладяла. Не се беше поддала.

— Не — тя ядеше бавно, с наслада. — Не. В моята професия това би било катастрофално.

— И как успяваш да запазиш удоволствието си в малки дози?

Не беше сигурна какво точно съдържаше въпросът му. Затова забави отговора и сложи второ парче пица във всяка чиния.

— Предпочитам да си взема лъжица шоколадово суфле пред пълна чиния с храна, която няма вкус.

Той отхапа парче пица и попита:

— А това има ли вкус?

Самър се усмихна, защото пицата явно не беше любимата му храна.

— Тук има отличен баланс на подправките, може би само малко повече риган, ала е едно прекрасно съчетание от сос и коричка, сирене и чушлета. При разумно използване на съставките почти всяка храна може да бъде незабравима.

— Значи, при разумно използване — повтори Блейк, — и други неща могат да бъдат незабравими.

Тя посегна към чашата си, а очите ѝ се смееха над нея.

— Ние говорим за храна, Блейк. Вкусът, разбира се, е първостепенен, но външният вид... — той хвана ръката ѝ и не я изпускаше от очи. — Първо говорят очите, сетне идва вкусът — лицето му бе наведено, а очите тъмносини, и, както ѝ се стори, все повече потъмняваха. — Сетне те подмамва ароматът и те приканва... — очите му бяха тъмни, изкушаващи, мамещи. — Чуваш как шампанското шуми в чашата и искаш да го опиташ — или начинът, по който Блейк произнасяше името ѝ... — И в края на краищата — продължи Самър с глас, който започваше леко да трепери — трябва да вкусиш, да опиташ — а тази негова уста, предлагаща онова удоволствие, което не можеше да забрави...

— И така... — той вдигна ръката ѝ и докосна с устните си дланта ѝ. — Твоят съвет е да се наслаждавам на всеки аспект на преживяването, за да получа пълно удоволствие. Тогава... — Блейк обърна ръката ѝ, отново я целуна, а сетне премина с езика си по кокалчетата ѝ. — Преживяването става уникално.

Като остра стрела топлината му подпали ръката ѝ.

— В противен случай не би се получило никакво преживяване.

— А атмосферата? — съвсем леко, само с върха на пръста си, той премина по извивката на ухото ѝ. — Ще се съгласиш ли, че подходящата обстановка може да подсили преживяването? Свещите, например.

Сега лицата им бяха съвсем близо. Виждаше как светлината играе по лицето му тайнствено и загадъчно.

— Допълнителни елементи често могат да променят и подсилят настроението.

— Можеш да го наречеш романтика — Блейк прокара пръста си по брадичката ѝ.

— Можеш — шампанското никога не я удряше в главата, а в момента чувстваше главата си лека. Бавно и много приятно олекваше и тялото ѝ. Тя се помъчи да си спомни защо не трябваше да позволява това да се случва, ала не успя. Нямаше отговор. — А за някои романтиката е направо насъщна необходимост.

— За някои — прошепна той и устните му последваха пътя на пръстите. — Но не и за теб — достигна устните ѝ и ги намери топли и меки.

— Не и за мен — ала въздишката ѝ бе мека и топла като устните.

— Една практична жена — Блейк я вдигна на крака и телата им се докоснаха.

— Да — Самър отметна назад глава, приканвайки го да вкуси от устните ѝ.

— Значи светлината на свещите не те вълнува?

— Тя е само едно приятно допълнение — Самър обви с ръце тялото му и го привлече към себе си. — Като майстор-готвач са ме учили, че подобни неща могат да доведат до подходящото настроение за хранене.

— И няма ли да има значение, ако ти кажа, че си красива? Че когато грее слънце, кожата ти е безукорна, а при светлината на свещи се превръща в порцелан? Няма ли да има значение — продължи той, като прокараваше влажна следа по шията ѝ с езика си, — ако ти кажа, че ме възбуждаш повече от която и да било жена, която съм имал? Само като те гледам, и те желая. А когато те докосвам, направо полудявам.

— Това са само думи — опита се да отговори тя, макар че главата ѝ се въртеше. — Нямам нужда от...

Тогаво устните му покриха нейните и ги затвори. Дългата, дълбока целувка превърна всичките ѝ практични аргументи в лъжа. Тази нощ, въпреки че не беше очаквала подобно нещо, Самър искаше романтиката на нежните думи, изкушението на светлината на свещите. Искеше нежната любов, която изпразва съзнанието и превръща тялото в пещ. Тази нощ искаше само един мъж. Ако утре имаше продължение, то утре беше след много часове. Сега той беше тук.

Тя не можа да се противопостави, когато Блейк я вдигна на ръце. Тази нощ, дори и само за малко, щеше да бъде нежна, крехка, всеотдайна. Чу го, че духна свещите и меката миризма на разтопен восък се завъртя във въздуха около леглото.

Лунна светлина. Сребърните ѝ лъчи преминаваха през прозорците. Рози. Във въздуха се носеше упоителният им аромат. Музика. Приглушените звуци на магията на Бетовен идеше от апартамента под тях.

Полъхна вятър. Самър почувства дъха му върху лицето си, когато Блейк я положи върху леглото. Атмосферата, помисли си тя отвлечено. Ако беше планирала една любовна нощ, едва ли би подредила нещата

по-добре. Може би... Самър го притисна към себе си. Може би това беше съдба...

Виждаше очите му. Тъмносини, директни, настоятелни. Той я наблюдаваше, докато просто опипваше с пръсти лицето ѝ, устните, брадичката, шията. Беше ли получавала подобна нежност от някой друг? Беше ли я искала някога?

Не. И ако отговорът беше не, значи рязко се бе променил. Сега тя искаше тази нежност, тази сладка болка, която винаги бе отхвърляла. Желаше силно мъжа, който би ѝ дал и двете.

Самър взе лицето му в ръце и го загледа. Това бе мъжът, с когото искаше да сподели този миг. Мъжът, който скоро щеше да познава тялото ѝ така добре, както и безпомощността ѝ. Тя може би трябваше да се разколебае, да си напомни за капаните и клопките, които вероятно я очакваха в бъдеще... Ако имаше сили да устои на силното желание, което видя в неговите очи.

— Целуни ме отново — прошепна Самър. — Никой не ме е карал да се чувствам така, както ти, когато ме целуваш.

Блейк почувства вълна от удоволствие, напрежение, изумление. Той наведе главата ѝ, докосна с устните си нейните и я гледаше как не откъсва огромните си очи от неговите. Можеше ли да знае, че тя бе дори по-хубава на лунна светлина, с коси, разпилени върху възглавницата? Можеше ли да знае, че желанието, което изпитваше към нея, щеше да бъде различно от всяко друго желание, което бе изпитвал досега? Беше ли това все още само желание, или той бе преминал някаква невидима черта? Сега нямаше отговори. Отговорите бяха за дневната светлина.

Блейк задълбочи целувката си със стон и почувства как тялото ѝ се надигна под неговото, докато устните ѝ станаха още по-живи. Лумнаха нетърпеливи пламъчета на страстта, все още потискани под нежността, от която и двамата явно се нуждаеха. Странно, защото никой от тях двамата не бе изпитвал подобна нужда преди.

Ръцете ѝ пробягаха леко по лицето му, по врата, после бавно се заровиха в косата му. Въпреки че тялото му бе твърдо върху нейното, Самър все още не чувстваше страстното му желание да я притежава.

Вкуси ме! Мисълта премина през главата ѝ, докато устните на Блейк целуваха лицето ѝ. Бавно. Не познаваше мъж, който да има такова търпение. Устните им бяха слети, сетне неговите преминаха

влажно по кожата ѝ и това я потопи още по-дълбоко в безтегловността, в която плуваха и тялото, и съзнанието ѝ.

Докосвай ме! Той сякаш разбра този вик на мисълта ѝ. Ръцете му се движеха по нея, но все още бавно, по раменете, ръцете, гърдите. Докато това не стана недостатъчно и за двамата.

Сетне безмълвно те започнаха да се разсъбличат.

Лунни лъчи падаха върху плътта — рамо, бедро, талия. Тя започна да гали гърдите му и почувства как добре оформените му мускули играят под пръстите ѝ. Блейк премина с нежна ръка по цялата дължина на тялото ѝ, наслаждавайки се на всяка извивка. Дори когато всички дрехи бяха свалени, те не бързаха. Имаше толкова много за галене, за целуване. Времето нямаше значение.

Вятърът разхлаждаше въздуха, ала телата им горяха. Самър забеляза, че кожата му ту пламтеше, ту ставаше хладна, за да се подпали отново. Когато устните му целуваха нейните, тя самата започваше да гори. И в нея се надигна нетърпението.

Сега, с много повече енергия, със стонове и накъсано дишане, те продължиха започнатото. Той не бе подозирал, че може да се остави да го водят, а Самър винаги бе отхвърляла подобни опити. Но сега и двамата се водеха взаимно към една и съща цел.

Тя почувства как реалността ѝ се изплъзва, отлита някъде далеч от нея, ала нямаше нито сили, нито желание да я спре. Музиката проникваше в съзнанието ѝ, но шепотът на Блейк беше по-ясен. Неговият аромат беше по-силен от аромата на розите. Чувстваше това, което я караше да чувства, готова бе да отиде там, където той искаше, докато беше с нея. Заедно с най-силното физическо желание, което някога бе изпитвала, вътре в нея избухна и емоционалната жажда. Самър не можеше да я отхвърли, нито да я потисне. Тялото, умът, сърцето, всичко я болеше и искаше само едно — него.

Устните ѝ прошепнаха името му и тя го прие. Сетне и за двамата удоволствието бе така всепоглъщащо, че разумът бе забравен. Заляха ги неударжими усещания — като вълни, приливи, буря, ураганен вятър. И те безропотно им се отдадоха.

Часове ли бяха минали, или минути? Самър лежеше на лунната светлина и се опитваше да се ориентира. Никога досега не беше се

чувствала така. Доволна, въодушевена, изтощена. Никога не бе допускала, че бе възможно да чувства всичко това едновременно.

Усещаше допира на косата му върху рамото си, диханието му до кожата на лицето си. Ароматите им се бяха смесили, така че уханието на розите бе само като далечен намек. Музиката бе спряла, ала на Самър ѝ се стори, че все още чува ехото ѝ. Тялото му бе притиснато към нейното, но тежестта му ѝ доставяше неимоверно удоволствие. Тя знаеше, че може да го обвие с ръце и да остане така до края на живота си. И тогава, през мисълта за удоволствието, която замъгляваше съзнанието ѝ, се промъкна първият пристъп на страх.

О, Господи, как бе могла да отиде толкова далеч за толкова кратко време? Винаги бе била така сигурна в чувствата си! Не беше за пръв път с мъж, ала бе изненадана, че за пръв път правеше любов в истинския смисъл на думата.

Грешка. Самър се опита да задържи думата в главата си, докато сърцето ѝ се мъчеше да я отхвърли. Трябваше да мисли, трябваше да бъде практична. Нима не бе видяла какво причиниха неконтролираните емоции и мечти на двама интелигентни човека?

И двамата ѝ родители бяха прекарвали години, прескачайки от една връзка към друга в търсенето на... На какво?

На това, отговори сърцето ѝ, но тя отново го заглуши. Знаеше, че е по-добре да не търси нещо, за което смяташе, че не съществува. Постоянство, привързаност — това бяха илюзии. А в нейния живот нямаше място за илюзии.

Затвори за миг очи и се опита да се успокои. Беше достатъчно зряла жена, за да разбере и приеме взаимното привличане, породило се внезапно между един мъж и една жена, което обаче нямаше продължение.

Приеми го като нещо временно, предупреди се Самър. И не си въобразявай, че е нещо повече.

Ала не устоя на желанието да погали косата му и промълви:

— Странно, как невероятно ми въздействат пица с шампанско.

Блейк вдигна глава и ѝ се усмихна. В този миг си помисли, че не би искал да има нищо повече на света.

— Мислех, че това е основната ти диета — целуна извивката на рамото ѝ. — И мисля, че ще се превърне и в моя. Искаш ли още?

— Какво, пица с шампанско ли?

Той се засмя и я погъделичка по врата.

— Това също — повдигна се и я обърна настрани. Още един интимен жест, който накара всичко в нея да потръпне.

Побързай, възстанови правилата, каза си тя. Веднага, преди... Преди да е станало прекалено късно и прекалено трудно да забравиш.

— Харесва ми да бъда с теб — рече тихо Самър.

— И на мен — виждаше сенките, които играеха по тавана, дочуваше приглушения шум на града отвън, но не можеше все още да ѝ се насити. Все още бе пропит от нея.

— Сега, когато вече бяхме заедно, може би трябва да променим отношенията си по един или друг начин.

Блейк обърна глава към нея изненадан.

— По един или друг начин?

— Или напрежението ще се повиши, докато работим, или ще се намали. Надявам се, че ще се намали.

Той ѝ се усмихна в тъмнината.

— Това, което току-що стана, няма нищо общо с работата.

— Всичко, което ти и аз правим заедно, е свързано с нашите делови отношения — тя навлажни устни и се опита да продължи по същия, уж безгрижен начин. — Да правя любов с теб беше... Нещо лично. Утре сутринта обаче ще се върнем в хотела и ще бъдем само делови партньори. Това не може да промени нищо. Мисля, че ще бъде грешка, ако му позволим да промени нашите делови отношения — какви ги плещеше? Разбираше ли какво говори? Отчаяно искаше Блейк да каже нещо, каквото и да било. — Мисля, че и двамата знаехме, че ще се случи. Сега, когато вече е факт, нещата са по-ясни. Въздухът се проясни.

— Въздухът ли? — ядосан и за голяма своя изненада обиден, той се подпря на лакътя си. — Мисля, че е нещо повече, Самър. И двамата го знаем.

— Нека да го оставим в перспектива. За в бъдеще — как можа да започне така зле? Как можеше да говори подобни глупости? И как можеше да стои така, когато единствено искаше да го прегърне здраво и да не го пуска? — Ние сме независими, необвързани, възрастни хора, които са привлечени един от друг. На това ниво не бихме могли да очакваме нищо повече, освен да проявим здрав разум. А на ниво делови отношения и двамата трябва да очакваме пълно себеотдаване.

Блейк искаше да натика това ниво на делови отношения обратно в гърлото ѝ. Насила. Това не му харесваше, нито неочакваната мисъл, че иска пълно обвързване, ала на друго, лично ниво. Все пак успя с усилие да потисне яростта си. Нуждаеше се от въпроси и от отговори. И то много скоро. Междувременно се нуждаеше от пълното си самообладание.

— Самър, имам намерение да правя любов с теб често. И когато я правя, деловите ни отношения могат да вървят по дяволите — той прокара ръка по тялото ѝ и почувства отговора. Ако тя искаше някакви правила, помисли си ядосано Блейк, щеше да си ги получи. Нейните правила. — Когато сме тук, не съществуват нито хотелът, нито ресторантът. Тук сме само аз и ти. Когато се върнем в „Кокрън Хаус“, ще бъдем професионалистите, партньорите, както ти искаш.

Не беше сигурна дали да се съгласи с него, или да изкреци в знак на протест. Предпочете да си замълчи.

— А сега — продължи той и я притегни към себе си, — искам да правя любов с теб отново! После искам да спя с теб. Утре в девет сутринта ще се хванем за работа.

Самър сигурно щеше да му отговори нещо, но не успя, защото устните му докоснаха нейните. До утре имаше още много време.

ОСМА ГЛАВА

По дяволите, беше мъчително. Блейк беше чувал мъжете да се оплакват от жените, да ги наричат непонятни, противоречиви, загадъчни. Тъй като винаги бе смятал, че горе-долу може да се оправя с жените, никога не бе обръщал внимание на това, докато не се появи Самър. Сега се хващаше, че търси повече прилагателни. Той стана от бюрото си, отиде до прозореца и се навъси на града под него.

Когато правиха любов за пръв път, осъзна, че никога не бе знаел, че една жена може да бъде така всеотдайна, така нежна. Силна, все пак силна, да, но с онази крехкост, която вади душата на мъжа с кадифени ръкавици. Това само въображение ли беше, или тя наистина бе напълно негова, по всеки начин, по който един човек може да принадлежи на друг? Можеше да се закълне, че за оня кратък период от време тя мислеше само за него и не искаше нищо друго, освен него. И все пак, преди телата им да се успокоят и изстинат, Самър вече бе станала толкова практична... И толкова неемоционална.

По дяволите! Един мъж може би трябваше да бъде доволен от това? Един мъж, който търси само удоволствието и компанията на една жена без всички други усложнения? Блейк си спомни други свои връзки, при които тези правила се бяха доказали и бяха действали безпогрешно, ала сега...

Долу, на тротоара, премина една двойка, момче и момиче. Ръцете им бяха обгърнали раменете на другия. Докато ги гледаше, той въздъхна и си представи как двамата се смеят за нещо, което никой друг не разбира.

И в същия момент си помисли за собственото си положение, за степента си на близост със Самър. Инстинктът му казваше, че те двамата бяха споделили една близост, толкова дълбока, че повече от това не можеше. Хората не можеха да изпитват повече. Не само сливане на телата, а истинско докосване, преливане на души, мисли и желаня, които бяха абсолютни. Но ако неговите инстинкти му говореха едно, тя му казваше друго. На кое трябваше да вярва?

Объркан, той отново се замисли и се отдръпна от прозореца. Не можеше да отрича, че бе отишъл в апартамента ѝ онази нощ с мисълта да я прелъсти и да стигне до края. Да осъществи желанието си да я има. Ала не можеше да отрече, че сам беше прелъстен от нея пет минути след като останаха сами. Не можеше да я вижда и да не я желае. Не можеше да я слуша как се смее, без да иска да докосва устните ѝ. Сега, след като беше правил любов с нея, не беше сигурен, че може да преживее и една нощ, без да я желае отново.

Трябваше да има определение за това, което бе изпитал. Блейк винаги се чувстваше по-добре, когато можеше да определи нещо и след това да го сложи на подходящото му място. С най-доброто определение, в най-логичната му категория. А как трябваше да нарече онова, което мислеше за една жена, когато би трябвало да мисли за съвсем друго? Какво име да даде на това постоянно измъчващо го чувство?

Любов? Думата изплува в него, не особено приятно. Мили Боже! Объркан, седна отново и загледа невиждащо стената. Та той беше влюбен в нея. Беше толкова просто и така ужасяващо. Но беше точно това. Искаше да бъде с нея, да я кара да се смее, да я кара да тръпне от желание. Искаше да вижда как блестят очите ѝ от страст и нетърпение. Искаше да прекарва спокойни вечери и луди, диви нощи. И беше сто процента сигурен, че щеше да го иска още поне двадесет години занапред.

След като изкачи за пръв път онези четири етажа до апартамента ѝ, не беше помислял за друга жена. Любовта, ако можеше да разсъждава логично, беше логичното заключение. И нямаше връщане назад. Блейк си взе цигара и прокара пръст по нея. Не я запали, а продължи да гледа в стената.

И сега, какво, запита се той. Беше влюбен в жена, която му бе дала абсолютно ясно да разбере чувствата ѝ относно личните връзки и задълженията. Самър не искаше дори част от тях. Блейк, от своя страна, вярваше в постоянството, дори в романтиката, в брака, макар и никога досега да не бе смятал, че това може да се отнася до него.

Сега всичко се бе променило.

Той беше твърде подреден, дисциплиниран човек, както външно, така и вътрешно, за да не смята брака за естествен резултат от любовта. При любовта човек иска клетви, обричане, сигурност. Блейк

искаше Самър. Облегна се в стола и се замисли. Твърдо вярваше, че винаги има начин да получиш онова, което искаш.

Ако беше споменал думата любов, тя сигурно щеше да избухне. Дори той все още не се чувстваше съвсем сигурен в това. Значи му трябваше стратегия. Всичко беше въпрос на стратегия или поне така се надяваше. Просто трябваше да я убеди, че той бе съществена, важна част от живота ѝ и че именно поради тяхната връзка Самър трябваше да промени своите правила.

Играта явно все още продължаваше и Блейк беше твърдо решен да я спечели. Той се намръщи и се зае да търси начин за разрешаване на проблема.

Самър пък си имаше свои проблеми. Четири чаши силно черно кафе не бяха достатъчни, за да я доведат до състояние на пълна мобилизация. По принцип десет часа сън напълно ѝ стигаха, осем също ставаха. По-малко обаче я водеха опасно близко до лошото настроение. А предната нощ тя беше спала доста по-малко. Като прибави към това и състоянието на емоционално объркване, и отвратителното поведение на Макс, тази сутрин не се очертаваше да бъде най-приятната или най-продуктивната в живота ѝ.

— Като използваме една традиционна френска гарнитура за агнешкото печено, ще му придадем нещо европейско и по-привлекателно — Самър скръсти ръце върху листите на бюрото си. Беше донесла тук няколко от розите на Енрико и ги бе поставила в стъклена чаша. Те донякъде притъпяваха миризмата на прах.

— Моето агнешко печено и така си е хубаво.

— За някои вкусове, да — съгласи се равнодушно тя. — За мен то е само приемливо. А аз не се задоволявам с приемливите неща — очите им внимателно се опипваха. Без да му позволи да се намеси, Самър продължи. — Предлагам да го гарнираме с ангинари, пълнени с пюре от грах, и картофи, задушени с масло.

— Ние винаги слагаме кресон и спанак.

Много бавно тя промени ъгъла, под който стояха розовите пъпки в чашата. Това ѝ помогна да потисне раздразнението си.

— Сега обаче ще даваме ангинари — Самър си отбеляза нещо, подчерта го и продължи. — Колкото до говеждото филе...

— Няма да пипате моето говеждо филе!

Та едва прехапа устни със зъби. На всички в кухнята беше известно, че говеждото филе бе любимият специалитет на Макс. Поумно щеше да бъде да му остави говеждото филе, за да спечели преднина по другите точки. Английското ѝ чувство за честна игра надделя.

— Добре, говеждото филе си остава така, както си е — кимна Самър. — Моята работа тук е да подобря само онова, което се нуждае от подобрение, като съхраня установените традиции и стандарти на „Кокрън Хаус“ — добре го казах, поздрави се тя, докато Макс изпухтя облекчено. — Освен че ще запазим филето... — Усетила, че той е поуспокоен, тя веднага използва момента и го постави пред свършен факт с промените в предястията от пилешко месо. — Ще продължим да сервираме най-обикновено печено пиле с гарнитура от картофи или ориз по избор и салатата на деня, но ще добавим и пресована патица.

— Патица ли? — изпика Макс. — Че измежду нас няма никой, който да приготви както трябва това ястие, а и ние нямаме преса за патици!

— Имаме, защото вече съм поръчала, и освен това съм наела човек, който да може да го прави.

— Довели сте чужд човек в моята кухня?

— Довела съм го в моята кухня — поправи го Самър, — за да приготвя пресована патица и агнешко, както и други неща. Този човек напусна постоянната си работа в Чикаго, за да дойде тук само защото вярва на моята преценка. Ти можеш да направиш същото — с това изречение тя започна да прибира листовите от бюрото си. — Това е всичко за днес, Макс. Бих искала да погледнеш тези бележки — тъй като главата ѝ започваше да пулсира от болка, Самър просто му подаде листовите. — Ако имаш някакви предложения, моля те да ги напишеш отдолу — тя се облегна назад, докато Макс стана и излезе от стаичката ѝ.

Може би не биваше да бъде толкова остра. Самър разбираше накърнените чувства и крехкостта на човешкото его. Можеше и трябваше да се справи по-добре. Да, може би трябваше, помисли си с въздишка и разтри слепоочието си, ако не се чувстваше в известен смисъл самата тя наранена и с объркани чувства.

Това си е твоя собствена грешка, Самър, напомни си тя. После сложи лакти на масата и хвана главата си с ръце.

Сега вече бе станало утре и трябваше да приеме последиците от снощи. Беше нарушила едно от най-основните си правила. Никога да не става прекалено близка с делови партньор. Можеше да пренебрегне случилото се и да каже, че правилата са затова, да бъдат нарушавани, но... Повече я притесняваше, че всъщност нарушаването не точно на това правило бе предизвикало объркването ѝ, а на едно друго. Никога да не допуска твърде близо до себе си някой, който наистина заслужава. А Блейк наистина си заслужаваше.

След още едно кафе и мисълта за аспирина, Самър отново се върна на събитията от предната вечер. Беше сигурна, че миналата нощ бе била достатъчно ясна, достатъчно точна за едно — станалото между тях не биваше да води до никакво обвързване и задължения. Ала след като отново правиха любов, нищо от вече казаното нямаше значение. Тя тръсна глава, опитвайки се да я избистри. Тази сутрин се държаха съвсем нормално, като двама възрастни, готови за работния си ден, без каквото и да било чувство на неудобство заради изминалата нощ. Самър точно това искаше.

Толкова много пъти бе виждала майка си да искри и да свети в началото на нова любовна връзка. Поредният мъж беше „точно той, мъжът“, казваше майка ѝ. Той беше най-вълнуващият, най-привлекателният, най-страхотният, най-поетичният. Докато цветето не увехнеше. Мнението на Самър бе, че ако не цъфтиш, няма да увехнеш и така животът ще бъде къде-къде по-прост.

Но все пак тя го искаше.

След кратко почукване на вратата едно момче от персонала показва глава.

— Госпожице Линдън, господин Кокрън би искал да ви види в своя офис.

Самър допи изстиналото си кафе.

— Да. Кога?

— Веднага.

Тя вдигна вежди. Никой не можеше да я извика моментално. Хората обикновено я молеха.

— Разбирам — усмивката ѝ бе толкова ледена, че накара момчето да потръпне. — Благодаря.

Когато вратата се затвори отново зад него, Самър остана съвсем неподвижна. Все пак беше през работно време, напомни си веднага и освен това имаше договор с него. Той имаше право да я повика в офиса си. Нямахме за какво да се сърди, нито тревожи. Ала все пак тя беше Самър Линдън. И никога не отиваше при никого веднага, на минутата.

През следващите петнадесет минути се размотава и подрежда ту листовете, ту розите по бюрото. После премина през кухнята, провери пътят съдържанието на една тенджерка и отиде да вземе асансьора. Погледна часовника си, доволна, че бе успяла да се забави поне двадесет и пет минути след неговото повикване. Когато вратата се отвори, тя изчисти една прашинка от ръкава на блузата си и излезе.

— Господин Кокрън искал да говори с мен — придаде на изречението си въпросителна интонация, обръщайки се към секретарката.

— Да, госпожице Линдън, той ви очаква.

Без да е сигурна дали това беше предупреждение, Самър тръгна по коридора към вратата на Блейк. Почука тихо и отвори.

— Добро утро, Блейк.

Когато влезе, той отмести папката пред себе си и се облегна на стола.

— Да не би да имаш проблеми с намирането на асансьора?

— Не — тя прекоси стаята, взе един стол и също седна. Изглеждаше както първия път, когато влезе в офиса му — аристократичен и високомерен. Това бе най-подходящото държание и за двамата им. — Това е един от малкото хотели, в които човек не чака асансьорите, докато му побелее косата.

— А знаеш ли какво означава думата веднага?

— Да. Бях заета.

— Може би трябва да ти разясня, че не съм свикнал да чакам подчинените си.

— А пък аз искам да направя две уточнения — отвърна бързо Самър. — Първо, не съм ти обикновена подчинена. И второ, никога не тичам при повикване с пръст от когото и да било.

— Сега е единадесет и двадесет — започна Блейк с любезност, която веднага я накара да застане нащрек. — Работно време е. Плащам ти заплата. Следователно, ще идваш веднага, щом те повикам.

Лека червенина пропълзя по бузите ѝ.

— Не можеш да превърнеш моята работа в нещо, което се измерва само в долари и центове, минута по минута...

— Бизнесът си е бизнес — прекъсна я той и разпери ръце. — Мисля, че беше достатъчно ясна, когато обсъждахме този въпрос.

Действително, че благодарение на хитрите си маневри сама се беше набутала в този ъгъл, а Блейк само услужливо ѝ беше помогнал с последен тласък. В резултат поведението ѝ стана още по-надменно.

— Както може би забелязваш, в момента съм тук. Да не губим повече време.

Да, в ролята си на снежната кралица беше великолепа, помисли си той. Зачуди се дали осъзнава как промяната на изражението и на гласа ѝ променят и външния ѝ вид. В рамките на един ден можеше да бъде две жени едновременно. Може би не го осъзнаваше, но тя имаше таланта на майка си.

— Обади се Макс с още едно оплакване — продължи равно Блейк.

Самър повдигна вежди и го погледна точно както една кралска особа дава знак някой да бъде обезглавен.

— Така ли?

— Той възразява — категорично — против някои от предложените от теб промени в менюто. А, да... — Блейк погледна към бележника си върху бюрото. — Пресованата патица изглежда представлява основният проблем, макар че има и някои други, по-дребни.

Тя седна на един стол и вирна брадичка.

— Мисля, че ме нае, за да подобря качеството на храната в „Кокрън Хаус“.

— Така е.

— Точно това се опитвам да направя.

В интонацията ѝ взе да се прокрадва френски акцент, а очите ѝ започнаха да блестят. Макар и да се мъчеше да не се впечатлява, Блейк не можеше да не отбележи, че така бе особено привлекателна.

— Ала също така те наех да управляваш кухнята. Което означава, че трябва да си в състояние да контролираш персонала.

— Да контролирам ли? — Самър стана. Снежната кралица се превърна в разярена тигрица. Жестовете ѝ бяха широки, а движенията драматични. — Ще се нуждая от камшик и вериги, за да управлявам

една ограничена, злонравна бабичка, която се притеснява единствено за своя егоцентризъм. Неговите подходи не са моите. Неговото меню е сякаш издълбано върху камък, свещено. Пфу! — този типично френски израз на презрение би бил доста смешен, ако идеше от някой друг. От устата на Самър, разбира се, прозвуча съвършено.

Той почука с молива върху бюрото см, докато гледаше представлението. Беше почти готов да ръкопляска.

— Това ли се нарича артистичен темперамент?

Самър си пое яростно дъх. Подиграваше ли й се? Как смееше?

— Тепърва ти предстои да видиш що е темперамент, мон ами.

Блейк само кимна. Изкушаваше се да я вбеси напълно, но работата си беше работа.

— Макс работи за „Кокрън Хаус“ повече от двадесет и пет години — остави молива и скръсти ръце. Спокоен, без да откъсва очи от нея. — Той е лоялен, способен и очевидно чувствителен.

— Чувствителен? — тя почти изстреля думата. — Оставих му говеждото филе и любимото му пиле, ала той въпреки всичко не е доволен. Аз пък ще настоявам за моята пресована патица и за моите ангинари. Моето меню няма да се чете като листа от закусвалнята на съседния ъгъл.

Блейк се зачуди дали ако запише разговора им и после й пусне записа, Самър ще види цялата му абсурдност. В момента, въпреки че се прокашля, за да потисне смеха си, се усъмни, че това ще стане.

— Точно така — кимна той и запази изражението си сериозно. — Нямам желание да се меся в съставянето на менюто. Изобщо, по начало нямам желание да се меся в нищо.

Далеч не омилостивена, Самър отметна косата си зад рамо и го погледна.

— Тогава защо ми досаждаш с тези дреболии?

— Тези дреболии — повтори Блейк, — са твой проблем, не мой. Като мениджър, част от твоите функции е да улесниш отношенията. Да създадеш разбирателство, работна атмосфера, сътрудничество. Ако твоят готвач е непрекъснато недоволен, значи не си си свършила добре работата. Свободна си да правиш компромиси, ако смяташ това за необходимо.

— Компромиси ли? — тялото й се напрегна. Тя отново го погледна надменно. — Аз не правя компромиси.

— Ако си твърдоглава, това няма да доведе до спокойствие в кухнята.

Въздишката ѝ излезе като съскане.

— Твърдоглава ли каза?

— Точно. Сега проблемът „Макс“ отново е в твоето поле. Не искам да чувам повече телефонни оплаквания.

С тих, заплашителен глас Самър премина на френски. И въпреки че пороят от думи бе на разговорен френски, все пак той долови общия смисъл. Тя тръсна глава и тръгна към вратата.

— Самър!

Обърна се и осанката ѝ му напомни една от митичните амазонки с лък, чиито мерник бе убийствено точен. Тя нямаше и да мигне, когато стрелата преминеше право през сърцето му. Снежна кралица или амазонка? Нямаше значение. Блейк я желаше.

— Искам да те видя довечера.

Очите ѝ се превърнаха в две цепки.

— Как смееш!

— Сега, след като обсъдихме първата тема, време е да преминем към втората. Можем да вечеряме заедно.

— Ти обсъди първата тема — отвърна му Самър. — Аз не съм. Вечеря, значи? Можеш да вечеряш със своята счетоводна книга. С нея се разбираш най-добре.

Той стана и тръгна към нея, без да бърза.

— Нали се съгласихме, че когато не сме тук, не сме делови партньори.

— Но ние сме тук — брадичката ѝ беше вирната под прав ъгъл. — Аз съм в твой офис, където бях привикана.

— Тази вечер няма да си в моя офис.

— Тази вечер ще бъда там, където сама си избира.

— Значи, тази вечер — продължи Блейк — няма да сме делови партньори. Нали така беше според твоите правила?

Личен и професионален план, с ясна демаркационна линия. Да, точно това искаше тя, ала не ѝ беше толкова лесно да тегли чертата, както си мислеше.

— Тази вечер — рече с небрежен жест Самър — може и да бъда заета.

Той погледна часовника си.

— Сега е почти пладне. Да смятаме, че е обяд — леко усмихнат, вдигна ръка я погали по косата. — По време на обяда помежду ни не съществува бизнес. А тази вечер аз искам да бъда с теб — докосна с устните си ъгълчето на нейните. — Искам да бъда дълги часове с теб.

Тя също искаше, защо трябваше да се преструва, че не бе така! Не вярваше в преструвките, само в отбраната. Всъщност вече беше решила да се справи с Макс и кухнята както сама си знаеше. И затова обви ръце около врата му и се усмихна.

— Тогава довечера ще бъдем заедно. Ще донесеш ли шампанско?

Беше омекнала, но не беше се предала. Блейк реши, че това бе много по-възбуждащо, отколкото ако беше се предала.

— При едно условие.

Смехът ѝ бе топъл и обещаващ.

— Условие ли? Какво?

— Искам да направиш нещо за мен. Нещо, което не си правила никога преди.

Самър тръсна глава, сетне докосна с крайчето на езика си неговия език.

— И какво е то?

— Да ми сготвиш вечеря.

В очите ѝ първо се появи изненада, сетне смях.

— Да ти сготвя? На теб? Добре, това е съвсем различно от всичко, което съм очаквала.

— След вечеря може да поискам и някои други неща.

— И така значи, ти искаш Самър Линдън да ти сготвя вечеря — тя се замисли. — Може би ще го направя, въпреки че подобни неща обикновено струват много повече от бутилка шампанско. Веднъж в Хюстън приготвих вечеря за един петролен магнат и неговата нова булка. Платиха ми с акции.

Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Аз ти купих пикантна пица с чушки.

— Вярно, така беше. Значи в осем часа. И те съветвам да ядеш съвсем малко на обяд — когато стигна до вратата, Самър му хвърли един поглед през рамо. — Обичаш ли „Сервел брезе“?

— Може би, ако знаех какво е.

Тя се усмихна и отвори вратата.

— Телешки мозък на жарава. Довиждане.

Блейк загледа затворената врата. Този път последната дума явно беше нейна.

Кухнята ухаеше приятно и звучеше като концертна зала. Музиката на Шопен бе приглушена, докато Самър овалваше обезкостените пилешки гърди в брашно. Върху готварската печка маслото се топеше в тигана и придобиваше златист цвят. Идеално. Пълнените домати вече бяха готови и чакаха в хладилника. Грахът, задушен в масло, точно започваше да къкри. Оставаше да задуши картофите едновременно с пилешките гърди.

Да се избере подходящият момент, разбира се, беше най-важното. Задушените в масло пилешки гърди трябваше да бъдат направени за точно определено време. Ако просрочеше и една минута, като всеки уважаващ себе си готвач, Самър щеше да ги изхвърли. Горещото масло зацвърча, когато сложи оваляните в брашно пилешки гърди в него.

Чу чукането на вратата, ала остана на мястото си.

— Отворено е — извика тя. Внимателно нагласи температурата на плочата под тигана. — Ще взема шампанското тук.

— Шери, знам, че ще го направиш, но не се сетих да взема шампанско.

Изненадана, Самър се обърна и видя майка си. Моник, както винаги, беше прекрасна, облечена в черно и сребристо, застанала в рамката на вратата.

— Мамо! — все още с вилицата в ръка, Самър изтича и я прегърна.

Като се смееше, така както само тя можеше да се смее, Моник целуна дъщеря си по двете бузи и я потупа по дупето.

— Изненадах ли те? Обожавам изненадите.

— Направо съм вцепенена — отвърна Самър. — Какво правиш тук?

Моник погледна към печката.

— В момента, както изглежда, прекъсвам приготвянето на една много интимна вечеря. Тет-а-тет.

— О! — Самър се завъртя, бързо се върна при тигана и обърна пилешките гърди точно навреме, нито секунда по-късно. — Искан да кажа, какво правиш във Филаделфия? — тя отново провери силата на огъня и след като се убеди, че всичко е наред, продължи. — Нали веднъж беше казала, че кракът ти никога вече няма да стъпи в града на индустриалния магнат?

— Времената се менят — обясни Моник с характерен жест с китката. — Освен това исках да видя дъщеря си. Напоследък не идваш често в Париж.

— Така е — Самър раздвойваше вниманието си между майка си и печката. Нещо, което не би направила за никой друг. — Изглеждаш фантастично.

Гладката кожа на Моник леко порозовя.

— И се чувствам фантастично, малката ми. След шест седмици започвам нов филм.

— Нов филм! — Самър внимателно натисна пилето с пръст. После премести парчетата в нагорещената чиния.

— Къде?

— В Холивуд. Извадиха ми душата и накрая се предадох — заразителният смях на Моник отново забълбука. — Сценарият е страхотен. Самият режисьор дойде лично в Париж да ме моли. Кейл Морисън.

Висок, малко дългунест, с интелигентно лице, към петдесетте. Самър имаше добра представя за него от списанията, а и от едно парти, където бе правила свой специалитет. Ала от тона на майка си вече знаеше отговора на въпроса, който още не бе задала.

— А режисьорът е?

— Също страхотен. Какво ще кажеш за един нов татко, шери?

— Примириявам се — отвърна Самър и се усмихна. — Щом ти си щастлива, мамо — започна да приготвя златистия маслен сос, докато Моник възторжено се разприказва.

— О, той е прекрасен и толкова чувствен! Никога не съм срещала мъж, който така да разбира жените. И освен това открих, че чудесно си подходяме. Мъжът, който най-накрая ми дава всичко, от което съм се нуждаела и което съм искала в живота си. Мъжът, който ме кара да се чувствам жена.

Самър кимна и премести тигана от печката, като поръси гърдите с магданоз и лимонов сок.

— Кога е сватбата?

— Миналата седмица — Моник се усмихна ослепително, когато Самър я погледна изненадано. — Ожених ме се съвсем тихо и скромно в една малка църквичка в Париж. Имаше гълъби. Добър знак. Оставих Кейл, защото исках да ги го кажа лично — тя пристъпи, протегна ръка и показва на дъщеря си тънка халка с диаманти. — Елегантен е, нали? Кейл не обича... Как се казва... Излишната показност.

А също така, поне в този момент, и Моник Дюбоа Линдън Смит Клариън Морисън не обичаше излишната показност. Самър си помисли, че когато новината се разчуе, клюките щяха да продължат цяла седмица. Моник можеше да преглътне всякаква публичност. Самър целуна майка си.

— Бъди щастлива, мамо.

— Аз съм в екстаз. Трябва да дойдеш в Калифорния и да се запознаеш с моя Кейл и след това... — тя прекъсна тирадата си, защото на вратата се почука. — Това сигурно е твоят гост за вечеря. Може ли да отворя вместо теб?

— Моля те — с език, прехапан между зъбите, Самър заля ястието със соса. Щеше да го сервира след пет минути или щеше да го изхвърли в кофата за боклук.

Когато вратата се отвори, Блейк бе посрещнат от една малко по-пищна и малко по-бляскава версия на Самър. Светлината на свещите скриваше годините, но затова пък подчертаваше класическите ѝ черти. Когато му подаде ръка, устните ѝ бяха леко усмихнати, както правеше и дъщерята.

— Здравейте! Самър е в кухнята. Аз съм майка ѝ, Моник — тя спря за миг, докато се ръкуваха. — Ала вие сте ми познат отнякъде! Да, разбира се! Да! — Моник продължи, преди Блейк да успее да каже нещо. — „Кокрън Хаус“. Вие сигурно сте синът, синът на Блейк Кокрън Старши. Срещали сме се и преди.

— Радвам се да ви видя отново, госпожице Дюбоа.

— Колко смешно, нали? И удивително. Отседнала съм във вашия хотел. Багажът ми вече е в стаята и леглото ми сигурно е оправено.

— Моля да ме уведомите, ако има нещо, което мога да сторя за вас, докато сте отседнали при нас.

— Разбира се — тя го изгледа кратко, но проникателно, така, както само една жена с опит можеше да го направи. Каквато майката, такава и дъщерята, помисли си Моник. И двете имаха отличен вкус. — Моля, влезте. Самър точно довършва вечерята ви. Винаги съм се възхищавала на уменията ѝ в кухнята. Мен хич не ме бива в тези работи. Направо съм безпомощна.

— Абсолютно безпомощна — рече Самър, като влезе в дневната. — Тя винаги прави така, че да изгори яденето до неузнаваемост. След което никой повече не я кара да готви.

— Интелигентен подход, според мен — рече безгрижно Моник. — А сега ви оставям да вечеряте.

— Заповядай и ти, мамо.

— Миличка! — Моник взе лицето на дъщеря си в ръце и я целуна отново. — Благодаря ти, ала трябва да си почина хубавичко след дългия полет. Утре ще се видим, нали? Мосю Кокрън, всички ще вечеряме във вашия прекрасен хотел, преди да си тръгна, нали? — тя се упъти към вратата. — Бон апети.

— Забележителна жена — измърмори възхитено Блейк.

— Така е — Самър се върна в кухнята за останалата храна. — Винаги ме е учудвала — след като постави и зеленчуците на масата, тя вдигна чашата си. — Току-що се е обзавела с четвъртия си поред съпруг. Ще прием ли за тях?

Той започна да отваря бутилката, но тонът ѝ го спря.

— Не си ли малко цинична?

— Просто съм реалистка. Във всеки случай, желая ѝ щастие — когато Блейк извади тапата, Самър я взе и я поднесе под носа си. — И ѝ завиждам за нейния вечен оптимизъм — след като и двете чаши бяха напълнени, тя отпи от своята. — За новата госпожа Морисън!

— За оптимизма — вметна Блейк, преди да отпие.

— Щом така искаш — рече Самър и седна. Сервира една порция от таблата в неговата чиния. — За жалост телешкият мозък не изглеждаше пресен, затова промених менюто и реших да сготвя пиле.

— Жалко — първото парченце, което вкуси, беше съвършено на вкус. — Искаш ли да прекараш известно време с майка си, щом е в града?

— Не, не е необходимо. Майка ми ще разпреди времето си между пазаруването и басейна. Каза ми, че започва нов филм.

— Така ли? — трябваше му една минута, за да свърже фактите.
— Морисън режисьорът ли?

— Много си бърз — забеляза тя.

— Самър! — той сложи ръка върху нейната. — Възразяваш ли?

Тя отвори уста да му отговори веднага, ала размисли.

— Не. Възразявам не е точната дума. Нейният живот си е неин. Просто не мога да разбера как и защо постоянно се впуска в някакви връзки, опитва се да прави бракове, които траят средно по пет години и два месеца. Коя е всъщност думата, оптимизъм или лековерие?

— Моник не ми направи впечатление на лековерна жена.

— Това може би е синоним на влюбчива. Романтична.

— Не, романтиката може да бъде синоним на надежда. Нейният начин на живот и стил не са твоите.

Все пак ние и двете сме си избрали любовници с една и съща кръв, помисли си Самър. Каква ли би била реакцията му на тази малка шега? Остави миналото в миналото, каза си тя. И се съсредоточи върху момента. Усмихна му се.

— Не, не е. Е, как намираш яденето?

Може би беше най-добре да изостави темата, поне за момента, реши Блейк. Трябваше да я улесни, да я успокои по някакъв начин.

— Така, както всичко, което е свързано с тебе. Великолепно.

Самър се засмя и започна да яде.

— Няма да те посъветвам да свикваш с това. Аз рядко приготвям храна само заради самите комплименти.

— Напълно ми е ясно. Затова взех нещо, което мисля, че ще бъде подходяща награда.

Тя отпи отново от шампанското.

— Да, виното е чудесно.

— Но не е достатъчно, за да бъде възнаградена Самър Линдън за това, което е сготвила.

Когато тя го погледна изненадано, той бръкна във вътрешния си джоб и извали малка кутийка.

— А, подарък! — Самър отвори кутийката усмихната.

— Ти спомена, че ги харесваш — Блейк видя как усмивката изчезна от лицето ѝ. Вътре имаше гривна — елегантна, изящна гривна с диаманти. Лежеше бяла и царствена върху тъмното кадифе.

Тя не се впечатляваше лесно. Нито можеха да я хванат неподготвена. Ала сега откри, че се бори срещу вълните на удивление, които я заливаха.

— Това ястие е прекалено просто за подобно възнаграждение — промълви Самър. — Ако знаех, щях да приготвя нещо специално.

— Не мисля, че изкуството е просто нещо.

— Може би не, но... — тя го погледна и си каза, че не би трябвало да бъде трогната от подобно нещо. Това бяха просто едни красиви камъчета, в края на краищата. Ала сърцето ѝ ликуваше. Беше препълнено и преливаше. — Блейк, наистина са много красиви, изключителни. Мисля, че си ме взел много насериозно, когато говорех за възнаграждения и подаръци. Но не ти сготвих тази вечеря поради някаква подобна причина, просто исках да го направя.

— Те ме накараха да мисля за теб — рече той, сякаш не я беше чул. — Виж колко студени и високомерни са. Но... — Блейк извади гривната от кутийката. — Ако ги погледнеш по-отблизо, ако ги подържиш под светлината, ще видиш, че са топли, дори парят — докато говореше, той разклати гривната, така че диамантите проблеснаха на светлината на свещите. В този миг сякаш оживяха.

— Толкова много измерения. От всеки различен ъгъл можеш да видиш нещо различно. Силен камък и много по-елегантен от който и да било друг — Блейк сложи гривната на китката ѝ и я закопча. Самър вдигна очи и го погледна. — И аз направих това тази вечер поради единствената причина, че го исках.

Тя беше останала без дъх и без думи. Така ли щеше да бъде всеки път, когато той я погледнеше?

— Започваш да ме плашиш — прошепна Самър.

Това единствено изречение накара искрата, което прескачаше помежду им, да излезе извън контрол. Блейк стана, вдигна я на крака и я притисна до себе си, преди тя да успее да се съгласи или да протестира.

— Добре.

Устата му този път не беше нито внимателна, нито нежна. Сякаш бързаше да вземе всичко. От него се излъчваше някакъв глад, който нямаше нищо общо с храната на масата. Тя беше неговото желание и отговорът на всичко. Той издаде стон и я повлече на пода.

Беше като вихрушка. Смърч, ураган, природно бедствие.

Никога не беше се чувствала така, никога не бяха превземали по този начин. Тръпнеща от силата на желанието, Самър се предаде. Нямаше време за дрехите. Те бяха скъсани и разхвърляни, докато се докоснаха плът до плът. Горещо и нетърпеливо, тялото ѝ се надигна към неговото. Искаше вятъра и огъня, които само Блейк можеше да ѝ даде.

Когато ръцете му я обгърнаха, тя се наслади на силата на мускулите му. Устните ѝ преминаха по шията му, опитвайки със зъби плътта. Дразнеше с език кожата му. Всеки забързан дъх ѝ казваше, че го възбужда така, както и той нея. Ето, това беше удоволствието, откри Самър. Да даде удоволствие и да получи. Мисълта замъгли съзнанието ѝ и тя усети мига, в който загуби контрол.

Блейк беше нетърпелив и малко груб, ала това ѝ доставяше удоволствие. Самър го приемаше като цивилизован само в обикновения живот. Сега устните му бяха навсякъде в своето лудо пътешествие по тялото ѝ от шията през гърдите, корема и още по надолу, докато спря да диша.

Светът се завъртя наоколо, таванът и подът смениха местата си. Стените, масата, столовете, всичко плуваше. Накрая небето и земята се обърнаха и престанаха да съществуват. А тя беше далеч зад всичко това, в някакъв безкраен тунел, където властваха само сетива и чувства. Тялото ѝ беше без кости. Самър стенеше, мъчеше си да си поеме дъх, да възвърне за миг контрола си, но първият връх дойде и я остави сляпа, глуха и бездиханна. Изчезна дори представата за време и реалност.

Той я искаше точно такава. Някаква тъмна, дива и примитивна част от него искаше да знае, че може да я накара да влезе в този безумен водовъртеж на усещания и чувства. Тя тръпнеше под него, стенеше и въздишаше, докато единствено остана да чувства ръцете и устните му. Виждаше лицето ѝ на светлината на свещите. По нея преминаваха отънъци на страст, удоволствие, копнеж, желание, възторг. Самър беше влажна и гореща. А Блейк бе ненаситен.

Кожата ѝ пулсираше навсякъде, където пръстите му я докосваха. Когато я докосна там, където бедрата преминаваха в чувствена извивка, тя простена. Надигна се и прошепна името му. Звукът го разкъса и продължи да ехти в кръвта му дълго, след като бе настъпила тишина.

— Кажи ми, че ме искаш — произнесе той. — Само мен.

— Искам те — не можеше да мисли за нищо друго. Щеше да му даде всичко, което поиска. — Само теб.

И те се сляха с почти отчаяна всеотдайност, без да спират, докато постигнаха съвършено, върховно удоволствие.

Самър лежеше под него и нямаше никаква сила да помръдне. Имаше сили само да диша. Но това нямаше значение. За пръв път осъзна, че подът под нея бе твърд, ала това не я накара да се отмести в по-удобно положение. Тя въздъхна и затвори очи. Имаше чувството, че може да заспи точно там, където лежи.

Блейк също се размърда, за да се отмести и да прехвърли тежестта върху собствените си ръце. Самър изглеждаше така крехка и беззащитна. Не беше достатъчно внимателен и нежен, помисли си той, макар че докато се любеха, тя изглеждаше силна и пълна с огън. Погледна я с наслаждение както лежеше под него, гола, само с диамантената гривна на ръката. Забеляза, че Самър отвори очи и също го погледна, с полузатворени клепачи. Устните ѝ се извиха. Блейк се усмихна и я целуна.

— Е, какво има за десерт?

ДЕВЕТА ГЛАВА

За нещастие Самър се нуждаеше от телефон в офиса си. Тя предпочиташе да работи необезпокоявана, а телефоните обикновено безпокояха хората. Но окончателното меню вече беше готово. Самър стигна до момента, в който трябваше да подбира продуктите. При толкова много нови неща и трудности при доставянето им, би трябвало да започне да търси най-добрите доставчици. Предпочиташе да остави тази работа на друг, ала тя вярваше в способностите си да преговаря и в собствената си интуиция повече, отколкото на който и да било друг. Когато се избира доставчик на най-добрите стриди или бамя, човек трябва да притежава и двете.

След като привърши сутрешната си работа, Самър кимна доволно на купчината листове пред себе си. Благодарение на инстинкта си се ориентира безпогрешно в толкова различните си задачи, беше ги свършила, и то добре. Реконструкцията на кухнята бе направена точно така, както си я бе представяла. Персоналът бе добре обучен и нейните внимателно премислени и подбрани допълнения щяха само да подобрят работата. Двамата нови майстори-сладкари бяха дори по-добри, отколкото бе очаквала. Жулио и Джорджия бяха изпратили картичка от Хавай, която бе прикрепена към вратата на хладилника. Самър бе изпитала само мигновено желание да я скъса на парченца.

По отношение на самия ресторант тя се намеси съвсем малко. Осветлението беше отлично, покривките и салфетките бяха безупречни. Храната, нейната храна, щеше да бъде единственото подобрене, от което се нуждаеше ресторантът.

Скоро, помисли си тя, щеше да има напечатано новото меню. Трябваше само да уточни няколко цени и да се попари за някои срокове и часове за доставка. Следващата стъпка бе инсталирането на телефон. Реши да се заеме незабавно с тази работа и се упъти към вратата. Влезе в кухнята през едната врата в мига, в който през другата влезе Моник. Работата в кухнята престана.

Самър се развесели, ала също и поласка от факта, че появата на майка ѝ имаше подобен ефект върху хората. Видя как Макс се изправи и я загледа втренчено, с кухненски черпак в едната ръка, от който на земята падаха капки от соса. Е, разбира се, Моник винаги знаеше как да влезе. Можеше да се каже, че беше създадена, за да влиза триумфално през вратите.

Тя се усмихна бавно, почти незабележимо, сякаш се колебаеше, и донесе аромата на Париж и пролетта със себе си. Очите ѝ бяха посиви от тези на дъщеря ѝ и въпреки разликата в годините и опита, изглеждаха дори по-невинни. Самър не беше сигурна дали бе преднамерено, или вродено.

— Може би някой ще ми помогне?

Мигновено шестима мъже пристъпиха към нея. Макс приближи опасно близо и докосна с дръжката на лъжицата рамото ѝ. Самър реши, че бе време да се намеси и да сложи нещата в ред.

— Мамо! — тя си проправи път между телата, заобиколили майка ѝ.

— А, Самър, ето кого търся! — въпреки че взе ръцете на дъщеря си, Моник се усмихна на мъжете около себе си. — Колко очарователно! Мисля, че никога досега не съм била в кухнята на някой хотел. Тя е толкова... Голяма, да.

— Моля, госпожице Дюбоа, мадам — неспособен да се въздържи, Макс взе ръката на Моник. — За мен ще бъде особена чест да ви покажа всичко, което пожелаете. Може би искате да опитате от супата?

— Колко мило! — усмивката ѝ можеше да разтопи блокче шоколад от двацет и пет метра. — Разбира се, трябва да видя всичко, което работи моята дъщеря.

— Дъщеря ли?

Очевидно, помисли си Самър, Макс не чуваше нищо друго, освен цигулки от мига, в който Моник бе влязла в кухнята.

— Това е моята майка — рече ясно и високо Самър. — Моник Дюбоа. А това е Макс, който е шеф на персонала.

Майка ѝ, помисли си отвлечено Макс. Ами разбира се! Приликата помежду им бе така силна и впечатляваща, че той се почувства пълен глупак, дето не беше го забелязал по-рано. Нямахше филм с Моник Дюбоа, който да не бе гледал поне три пъти.

— Приятно ми е — Макс галантно целуна подадената му ръка.
— Имам чест.

— Колко спокойна се чувствам, като знам, че дъщеря ми работи с такъв джентълмен.

Самър само сви устни, но не каза нищо.

— И бих искала да видя всичко, абсолютно всичко, може би днес по-късно? — добави Моник, преди Макс да успее да проговори отново. — Сега трябва да открадна Самър за мъничко. Кажете, може ли да получа малко шампанско и черен хайвер в апартамента си?

— В менюто няма хайвер — Самър хвърли един поглед към Макс. — Все още.

— О! — Моник очарователно сви устни. — Тогава малко пастет или сирене ще свършат работа.

— Ще се погрижа лично. Веднага, мадам.

— Много мило! — Моник изпърха с мигли, обви с ръка дъщеря си през кръста и излезе от кухнята.

— По-полека! — промърмори Самър.

— Не бъди прекалено англичанка, шери. Току-що ти направих огромна услуга. Тази сутрин научих от очарователния млад Кокрън, че дъщеря ми не само работи в този хотел, което ти така и не намери за нужно да ми съобщиш, но че има няколко дребни проблемчета в кухнята.

— Не ти казах, защото е само временно и защото бях достатъчно заета. Колкото до дребните вътрешни проблемчета...

— Под формата на един много голям Макс! — Моник се шмугна в асансьора.

— Мога да се оправя и сама с тях — довърши Самър.

— Ала нищо не пречи първо да му вземеш ума с родителите си — Моник натисна бутона за своя етаж, обърна се и разгледа дъщеря си. — И така, на дневна светлина те виждам още по-хубава. Това ме радва. Ако ще имам голяма дъщеря, то тя трябва да бъде красива голяма дъщеря.

Самър се засмя и поклати глава.

— Ти си си все така суетна.

— Винаги ще бъда суетна — отвърна просто Моник. — Бог така е решил, винаги да имам причина да бъда. Сега... — тя избута Самър от асансьора. — След като си изпих кафето с кроасаните и ми

направиха масажа, съм готова да чуя всичко за тази твоя нова работа и за новия ти любовник. Като те гледам, мисля, че съм познала.

— Аз пък мисля, че ако майките и дъщерите могат да обсъждат работата си, то не е задължително да правят това и за любовниците си.

— Пфу! — Моник отвори вратата на апартамента. — Ние никога не сме били майка и дъщеря, а приятелки, нали? А добрите приятелки винаги обсъждат новите си любовница.

— Работата — подзе Самър, като приседна на мекия диван и опъна крака, — върви доста добре. Приех я наистина, защото ме заинтригува и... Е, добре де, защото Блейк непрестанно тикаше Лапойнт пред носа ми.

— Лапойнт ли? Оня дребосък с малките очички, когото не харесваш? Оня, който беше казал на парижките вестникари, че си била негова...

— Метреса — довърши разярено Самър.

— Ах, да, метреса. Каква смешна и глупава дума! Толкова остаряла, не мислиш ли? Въпреки че човек може да си помисли, че метреса е женски род на майстор! — Моник се усмихна спокойно и приседна на дивана. — А ти беше ли?

— Не. Не бих му позволила да сложи малките си дебели ръчички върху мен дори да беше половината от това, което твърди, че е.

— Можеше да го дадеш под съд.

— Тогава хората нямаше да се смеят на цялата тази история, а щяха да си кажат, че няма дим без огън. Малката френска свиня щеше да бъде доволна от това — тя стисна зъби и после отпусна челюстта си. — Не ме карай да започвам да говоря за него. Достатъчно ми беше, че Блейк ме изигра да се съглася с тази работа само като спомена името му.

— Много умен мъж. Твоят Блейк, искам да кажа.

— Той не е мой — отвърна отчетливо Самър. — Блейк принадлежи единствено на себе си, така, както аз на себе си — дискретно почукване на вратата накара Моник да махне с ръка, а Самър стана, за да отвори. Помисли си, след като количката със сирена, пресни плодове и изстудено шампанско бе въведена вътре, че няма да се изненада, ако види и самият Макс да се върти наоколо като пумпал, наглеждайки всичко да бъде сервирано както трябва. Тя подписа чека със замах и отпрати сервитьора.

Моник разгледа подноса и внимателно си избра кубче сирене.

— Но ти си влюбена в него.

Заета с отварянето на шампанското, Самър разсеяно я погледна.

— Какво?

— Казах, че си влюбена в младия Кокрън.

Тапата експлодира, шампанското зашумя и се изля от бутилката. Моник вдигна чашата си, за да бъде напълнена.

— Не съм влюбена в него — рече Самър със скрито отчаяние, което майка ѝ веднага долови.

— Човек винаги е влюбен в любовника си.

— Не, някои не са — вече успяла да овладее гласа и чувствата си, Самър отпи от виното. — Връзките не е задължително да бъдат романтични. Аз съм привързана към него, уважавам го. Смятам, че е привлекателен, интелигентен мъж и неговата компания ми доставя удоволствие.

— Това може да се каже за брат или чичо. Или дори за бивш съпруг — забеляза Моник. — Ала мисля, че едва ли изпитваш точно това към Блейк.

— Изпитвам страст — рече безстрастно Самър. — Страстта невинаги означава любов.

— Ах, Самър — въздъхна Моник и си взе второ парченце сирене. — Ти може да мислиш с английския си мозък, но чувстваш с френското си сърце. Този млад Кокрън е мъж, когото нито една жена не би пренебрегнала.

— Какъвто бащата, такъв и синът — в мига, в който го каза, Самър съжали, но Моник само се усмихна меко и замечтано, сякаш изпълнена със спомени.

— Това се отнася за мен. Аз не съм забравила Блейк Кокрън Старши.

— Нито пък той теб.

Заинтригувана, Моник сякаш се завърна от миналото.

— Ти си срещала бащата на Блейк?

— За малко. Когато споменах твоето име, изглеждаше така, сякаш го бе ударил гръм.

Меката усмивка на майка ѝ стана ослепителна.

— Колко ласкателно! Една жена би искала да вярва, че остава в спомените на един мъж дълго време, след като са се разделили.

— Ти може да си поласкана. Ала аз трябва да ти кажа, че се почувствах ужасно неловко.

— Но защо?

— Мамо! — Самър стана и започна да крачи из стаята. — Аз бях привлечена от Блейк, дори силно привлечена. И той от мен. Как мислиш, че се почувствах, когато разговарях с баща му, като и двамата знаехме, че сте били любовници? Едва ли Блейк предполага. Ако научи, осъзнаваш ли колко неудобно ще се получи?

— Защо?

Самър отново се обърна към майка си с дълбока въздишка.

— Блейк Кокрън Старши все още е женен за майката на Блейк. И освен това останах с впечатлението, че той твърде много обича майка си, както и баща си.

— И какво общо има всичко това? — жестът на Моник беше типично френски. Леко свиване на рамото и повдигане на ръката с дланта нагоре. — Аз също обичах баща му. Чуй ме — продължи тя, преди Самър да успее да отговори нещо. — Блейк Кокрън Старши винаги е обичал жена си. Още тогава го знаех. Ние се утешавахме взаимно, лекувахме се и се размивахме, защото бяхме нещастни и тъжни. Аз съм му благодарна за това, а не се срамувам. Нито ти би трябвало да се срамуваш.

— Не се срамувам — Самър прекара ръка през косите си. — Не те карам ти да се срамуваш. Но... По дяволите, мамо, наистина е неудобно!

— Животът често е такъв. Ти ще ми кажеш, че има правила и така нататък — Моник отметна глава и лицето ѝ стана надменно — нещо, което дъщеря ѝ бе наследила от нея. — Аз не играя по правилата. И не се извинявам за това.

— Мамо! — ядосана на себе си, Самър отиде и коленичи пред майка си. — Аз не те критикувам. Просто това, което е правилно и добро за теб, за мен не е.

— Мислиш ли, че не го зная? Мислиш, че искам да те накарам да живееш като мен? — Моник сложи ръка върху главата на дъщеря си. — Може би съм видяла много повече щастие, отколкото ти. Ала също така съм видяла много по-дълбоко отчаяние. Не мога да ти пожелаая първото, без да знам, че ще се сблъскаш и с второто. Искам да имаш само това, което ти самата искаш.

— Има неща, които човек дори се страхува да си пожелае.

— Не. Но трябва да внимаваме повече с някои желания. Ще ти дам един съвет — тя погали Самър по главата, сетне я привлече към себе си. — Когато беше малко момиченце, не ти давах съвети, защото малките деца винаги са били голяма загадка за мен. Когато порасна, ти пък изобщо не ме слушаше. Може би сега сме достигнали точката, в която една майка и една дъщеря ще могат да се разберат.

Самър се засмя и са взе една ягода.

— Добре, слушам те.

— Ако се нуждаеш от един мъж, това няма да те направи по-малко жена — когато Самър се намуси, Моник продължи. — Да се нуждаеш от него, за да съществуващ, е глупост. Да се нуждаеш от него, за да ти осигури положение и лукс, не е честно. Ала да се нуждаеш от един мъж, от един-единствен мъж, защото ти носи радост и страст? Това е животът.

— В живота на една жена може да има радост и страст и без мъж.

— Малко радост, малко страст — съгласи се Моник. — Защо да се задоволяваме с малко? Какво всъщност ще докажеш, ако се откажеш от естествените си нужди? Може би е глупаво една жена да се жени четири пъти. Но аз още веднъж ти казвам, че не се извинявам. Само ти напомням, че Самър Линдън не е Моник Дюбоа. Ала ние и двете сме жени. Аз не съжалявам за моите избори.

Самър с въздишка сложи глава на рамото на майка си.

— Бих искала да мога да кажа същото за себе си. Винаги съм мислела, че ще мога.

— Ти си интелигентна жена. Какъвто и избор да направиш, ще бъде правилен.

— Най-много ме е страх да не сгреша.

— А може би най-голямата грешка е страхът ти да не сгресиш — Моник докосна бузата на Самър. — Хайде, сипи ми малко шампанско. Ще ти разкажа за моя Кейл.

Когато Самър се завърна в кухнята, мисълта ѝ все още бе заета с разговора с майка ѝ. Беше необикновено Моник да ѝ разказва за своя личен живот, а още повече да ѝ предлага съвети. Всъщност бяха

прекарвали повече от час заедно, който бе посветен главно на добродетелите и качества на Кейл Морисън, но в първите минути Моник беше казала неща, които накараха Самър да се замисли. Които я накараха да започне да се съмнява в собствения си списък от приоритети.

Когато стигна до въртящата се врата, водеща към кухнята, до ушите ѝ достигнаха виковете на ожесточен спор и я накараха да забрави собствените си мисли.

— Моето пюре е идеално.

— Да, да! Прекалено много мляко и прекалено малко сирене има в него!

— Никога не си можел да приемеш, че моето е по-добро от твоето.

Сцената пред очите ѝ беше по-скоро комична. Огромният Макс и мъничкият Чарли, дребният корейски готвач, който едва достигаше до подмишницата му. Двамата стояха един срещу друг и се гледаха враждебно, като държаха здраво купата със спаначено пюре.

Можеше да бъде комично, помисли си Самър, ако останалата част от персонала вече не беше си избрала страната, която да защитава, и не бе изоставила поръчките за обяда.

— Долнокачествена работа — натърти Макс. Още не беше забравил, че Чарлс три дни беше болен, без да го предупреди.

— Твоята работа е долнокачествена. Моята винаги е идеална.

— Прекалено много мляко — рече отново Макс. — И малко сирене.

— Проблеми ли има? — попита Самър и застана помежду им.

— Това мършаво малко човече, което се е маскирало като готвач, се опитва да ме убеди, че тази каша от наквасени листа е спаначено пюре. — Макс се опита да издърпа стъклената тенджерата от ръцете на Чарли и откри, че дребничкият му колега бе изненадващо силен.

— Тази голяма буца тесто, която се нарича главен готвач, ревнува, защото аз знам за зеленчуците десет пъти повече от него.

Самър прехапа леко долната си устна. По дяволите, наистина си беше смешно, ала моментът бе неподходящ.

— Може би останалите трябва да се върнат на работа — започна хладно тя, — преди клиентите, които чакат в ресторанта, да са се изнесли до най-близката закусвалня, за да бъдат по-бързо обслужени.

Та... — Самър се бърна към двамата опоненти. Всеки момент щяха да започнат да се зъбят и ръмжат. — Значи, това е предметът на спора.

— Тенджерата си е тенджерата — отвърна Макс. — Но това, което е вътре, е боклук.

— Боклук ли! — извика малкият готвач и изкриви устни. — Боклук е това, което ти наричаш говеждо филе. Единственото годно за ядене нещо в ястието ти е малкото стръкче магданоз, с което си го украсил.

— Господа, може ли да попитам нещо? — без да чака отговор, Самър докосна с пръст тенджерата. Беше все още топла, но бързо изстиваше. — Опитал ли е някой спанак?

— Аз не ям отрова — рече Макс. — Изхвърлям я в мивката.

— Няма да дам на този... На този вол и една лъжица от моя спанак. Той ще го оскверни.

— Добре, момчета — рече помирително Самър, като с това накара и двамата мъже да се обърнат към нея. — Защо да не го опитам аз?

Макс и Чарли се изгледаха войнствено.

— Кажи му да остави на мира моя спанак! — настояваше Чарли.

— Макс...

— Той започна пръв. Освен това аз съм му началник.

— Чарли...

— Единственото нещо, с което ме надминава, е теглото! — И схватката започна отново.

Ядосана и загубила търпение, Самър плесна с ръце.

— Добре, стига!

Може би поради изненадата да я чуят да вика в кухнята — нещо, което никога досега не беше правила, или защото прекалено много ръце дърпаха тенджерата, ала тя се изплъзна. Тъй или иначе, при тези думи на Самър тенджерата падна от ръцете на мъжете с все сила. Удари се в работната маса и се разби на парченца, преди съдържанието ѝ да достигне пода. Макс и Чарли едновременно избухнаха в обвинения и обиди.

Самър почувства силна болка в дясната си ръка, погледна надолу и видя дълбока четирисантиметрова рана, от която на тласъци бликаше кръв. Учудена, тя я гледа цели три секунди, докато съзнанието ѝ

напълно отказваше да приеме, че кръвта, нейната кръв, можеше да тече толкова бързо.

— Извинете ме — рече Самър. — Но мисля, че ще можете да продължите кавгата си по-спокойно, след като кръвта ми изтече.

Чарли я погледна, готов да продължи с ругатните. Като видя раната, очите му се ококориха и той бързо заговори нещо на корейски.

— Ако спреш да се бъркаш — започна Макс и в този миг видя кръвта, която пръскаше от раната на ръката ѝ по пода и стените. Пребледня и после, за изненада на всички, се забърза като светкавица. Грабна чиста кърпа и я притисна към раната. — Седни — нареди той и я сложи на кухненския стол. — Вие — рече, без да се обръща персонално към никой, — веднага почистете всичко тук — вече беше направил нещо като турникет. — Спокойно — каза на Самър с необичайно внимание. — Искам да видя колко дълбока е раната.

Виеше ѝ се свят. Тя кимна и задържа погледа си върху парата, която се вдигаше от една тенджерата в стаята. Всъщност не я болеше толкова много, помисли си Самър, докато погледът ѝ се замъгляваше, сетне се разфокусира. Сигурно си бе въобразила всичката тази кръв.

— Какво, по дяволите, става тук? — чу гласа на Блейк някъде далеч зад себе си. — Чувате се чак в ресторанта — той влезе, решил да предложи на Макс и Самър или да ги уволни, или да изберат мирното съжителство. Видът на напоената с кръв червена кърпа го спря. — Самър?

— Стана инцидент — рече бързо Макс, докато Самър тръсна глава. — Раната е дълбока, ще трябва да я зашият.

Блейк вече беше грабнал кърпата от Макс и го бе отстранил.

— Самър! Как, по дяволите, се случи?

Тя го погледна, видя загриженост и може би вълнение в очите му, преди отново да ѝ се завие свят. После направи грешката да погледне собствената си ръка.

— Тенджерата със спанака — рече глупаво и падна от стола в безсъзнание.

Следващото нещо, което чу, отново беше спор. Нали когато влязох в кухнята те се караха, помисли си Самър. След миг разпозна гласа на Блейк. Другият глас обаче беше женски, сух и непознат.

— Аз ще остана тук.

— Господин Кокрън, вие не сте роднина. Не можете да останете, докато зашиваме госпожица Линдън. Повярвайте ми, става дума само за няколко шева.

Няколко шева ли? Стомахът на Самър се преобърна. Не искаше да си го признае, ала когато ставаше дума за игли, от онези, с които докторите шиеха кожата на хората, тя се превръщаше в най-обикновена страхливка. А ако обонянието не ѝ изневеряваше, то Самър вече знаеше къде се намира. Миризмата на антисептици можеше да се различи съвсем ясно. Може би ако просто се изправеше и тихичко се измъкнеше, никой нямаше да забележи.

Когато се опита да седне, видя, че се намира в малка стая със завеси. Очите ѝ се плъзнаха по табличката, върху която бяха наредени лъскави, ужасни инструменти.

Блейк забеляза движението с крайчето на окото си и веднага се озова до нея.

— Самър, стой спокойно.

Тя навлажни устни и отново огледа стаята.

— Това болница ли е?

— Спешно отделение. Ще зашият ръката ти.

Самър се опита да се усмихне, но не можеше да откъсне очи от табличката.

— Мисля, че не е необходимо.

Когато обаче се опита да свали крака от леглото, от другата страна се появи лекарката, която я спря с ръка.

— Лежете спокойно, госпожице Линдън.

Самър погледна твърдото лице на жената. Имаше фризирана коса с цвят на праскова и очила с тънки рамки. Пресметна собствените си сили с нейните и реши, че ако се наложи да се бият, ще победи.

— Отивам си в къщи — рече тя.

— Никъде няма да ходите. Ще лежите тук, докато зашием ръката ви. Сега бъдете послушна.

Е, добре, значи ѝ трябваше съюзник.

— Блейк?

— Трябва да я зашият, скъпа.

— Но аз не искам!

— Трябва — повтори лекарката. — Сестра! — докато миеше ръцете си в малката мивка, тя погледна през рамо. — Господин Кокрън, ще ви помоля да изчакате навън.

— Не — Самър отново се опита да седне. — Аз не ви познавам — каза на облечената в бяло жена. — И нея не познавам — добави, когато сестрата се появи зад завесите. — Ако трябва да остана тук, докато шиете ръката ми с котешки черва или каквото и да е там, което използвате, искам до мен да има някой, когото познавам — тя хвана ръката на Блейк. — Него го познавам — легна отново, ала продължи да държи ръката на Блейк.

— Много добре — разпознала едновременно страх и воля, лекарката се предаде. — Само обърнете главата си — посъветва я тя. — Няма да продължи дълго. Вече използвах цял метър котешки черва днес.

— Блейк! — Самър си пое дълбоко въздух и погледна право в очите му. Нямаше да мисли за това, какво правеха двете жени от другата страна на масата. — Трябва да ти направя едно признание. Не се справям много добре с тези неща — преглътна отново, когато почувства натиск върху кожата си. — Трябва да ми правят упойка дори когато ходя при зъболекаря.

С крайчеца на окото си Блейк забеляза, че лекарката направи първия шев.

— Трябваше да направим почти същото и за Макс — той прокара пръст по кокалчетата на ръката си. — След всичко това можеш да му кажеш, че ще сложиш в кухнята печка с дървени въглища и огнище и той няма и гък да каже.

— Страхотен начин да се помирим — тя се навъси, почувства, че ѝ се повдига и безпомощно преглътна. — Говори ми за нещо друго.

— Ще си вземем почивка, скоро, и ще отидем на брега на морето. На някое тихо и спокойно място, на самия океан.

Беше хубаво да си го представи. Самър се опита да се съсредоточи.

— На кой океан?

— На който искаш. Няма да пипнем нищо цели три дни, само ще лежим на слънце и ще правим любов.

Младата сестра вдигна очи и неволно изпусна една въздишка, преди лекарката да я погледне строго.

— Веднага след като се върна от Рим. Трябва само да намериш някое малко островче в Тихия океан, докато ме няма. Стигат ми няколко палми и приятелски настроени туземци.

— Ще потърся.

— Междувременно — намеси се лекарката, докато бинтоваше раната, — пазете ръката си суха. Превръзката трябва да се сменя на всеки три дни. Елате след две седмици, за да свалим конците — лошо срязване — обяви тя и завърза чевръсто бинта. — Но ще се оправите.

Самър внимателно обърна глава. Сега раната беше покрита със стерилна бяла марля. Изглеждаше малка, спретната и някак си красива. Гаденето моментално ѝ премина.

— Мислех, че шевовете няма да се виждат.

— Имате красива ръка — лекарката отново потопи ръце в мивката. — Не искаме да останат белези. Ще ви дам рецепта за обезболяващи.

Самър прехапа устни.

— Няма да ги вземам.

Лекарката избърса ръце и сви рамене.

— Както искате. Един съвет от мен, можете да опитате Соломоновите острови в Нова Гвинея — после дръпна завесите и изчезна.

— Ама че фурия — промърмори Самър, докато Блейк ѝ помагаше да стане. — Страхотни маниери. Не мисля да си я взема за мой личен лекар.

Така, значи куражът ѝ се беше върнал, помисли си Блейк с лека усмивка, ала остави ръката си на кръста ѝ.

— Беше точно това, от което се нуждаеше. Ти нямаш нужда от повече съчувствие или грижи, когато съм с теб.

Тя се намуси, докато я водеше към колата на паркинга.

— Когато ми тече кръв — поправи го Самър, — имам нужда от много съчувствие и грижи.

— Това, от което имаш нужда... — той я целуна почелото, преди да отвори вратата на колата. — Е легло, тъмна стая и няколко часа почивка.

— Връщам се на работа — поправи го Самър. — В кухнята вероятно цари пълен хаос, а и имам цял списък с телефонни разговори,

които трябва да проведе. Веднага, когато уредиш да ми прекарат телефон.

— Ти си отиваш вкъщи, в леглото.

— Но нали кръвта спря! — напомни му тя. — И макар и да признавам, че когато стане дума за доктори с бели престилки, игли и кръв се превръщам в бебе, сега вече всичко мина. Добре съм.

— Бледа си — Блейк спря на светофара и се обърна към нея. Не му беше съвсем ясно как бе преживял последните няколко часа. — Ръката вероятно ще те заболи, ако не веднага, то скоро. Аз си имам политика. Когато някой от персонала се нарани, взема си целия ден свободен:

— Много либерално и хуманно от твоя страна. Нямахте да се нараня, ако гледах където трябваше.

— Вкъщи, Самър.

Тя скръсти ръце и си пое дълбоко въздух. Ръката наистина я болеше, ала нямаше да си го признае за нищо на света. С тази нова болка и раздразнението беше забравила, че преди няколко минути държеше ръката му.

— Блейк, осъзнавам, че вече съм го казвала, но понякога не е вредно да се повтори. Не приемам нареждания, нито заповеди.

Почти цяла минута в колата се възцари тишина. Блейк зави на запад, отдалечавайки се от „Кокрън Хаус“, и се насочи към апартамента на Самър.

— Ще си взема такси — рече тя.

— Това, което ще вземеш, са няколко аспирина, преди да дръпна завесите и да те сложа в леглото.

Господи, звучеше фантастично. Като прогони видението. Самър вирна брадичка.

— Само защото зависех от теб за малко, докато онази жена си играеше с иглите, не означава, че се нуждая от бавачка.

Вероятно имаше начин да я накара да направи това, което той иска, реши Блейк. Може би директният подход беше най-правилен.

— Струва ми се, че не забеляза колко шева направи тя на ръката ти.

— Не. — Самър погледна през прозореца.

— Ала аз забелязах. Дори ги броих, докато тя шиеше. Петнадесет. Ти не забеляза и големината на иглата, нали?

— Не — Самър притисна с ръка стомаха си и го погледна. — Голям мръсник си, Блейк!

— Щом няма друг начин — той взе ръката ѝ. — Трябва ти почивка, Самър. Ще остана с теб, ако искаш.

Как можеше да се справи с него, когато беше така мил, внимателен, грижовен? Как можеше да се справи и със себе си, когато искаше единствено да се сгуши в него, където знаеше, че бе безопасно и топло?

— Ще си почина — това бе всичко, което осъзна, че иска. Но то нямаше нищо общо с ръката ѝ. Ако Блейк продължаваше да възбужда така чувствата ѝ, следващите няколко месеца щяха да бъдат непоносими. — Сама — твърдо завърши тя. — Ти си имаш достатъчно работа в хотела.

Когато Блейк паркира пред къщата, Самър го спря с ръка, преди да бе изгасил мотора.

— Не, няма нужда да идваш с мен. Отивам в леглото, обещавам — тъй като почувства как той се напрегна при думите ѝ, тя се засмя и стисна ръката му.

Трябва да си легна сама, помисли си Самър. Ако и Блейк дойде с мен, всичко ще бъде различно.

— Ще взема няколко аспирина, ще включа стереото и ще си легна. Ще се почувствам по-добре, ако знам, че си минал през кухнята и си оправил всичко там.

Блейк я огледа. Кожата ѝ бе бледа, очите уплашени. Искаше да остане с нея, искаше тя отново да потърси опора в него. Дори сега усещаше как увеличава разстоянието помежду им. Не, не биваше да го позволява, ала засега Самър се нуждаеше от почивка повече, отколкото от него.

— Щом това искаш. Ще ти се обадя довечера.

Тя се наведе, целуна го по бузата и излезе бързо от колата.

— Благодаря ти, че ми държа ръката.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Всичко започна да ѝ играе по нервите. Не че Самър не обичаше вниманието. Не само че го обичаше, а беше свикнала да го приема като нещо съвсем нормално, като съществена част от кариерата ѝ. Не защото не обичаше да бъде обслужвана. Дори напротив, беше развила вкус към това много по-рано, тъй като бе израснала в домакинство с много прислуга. Но както всеки добър готвач знае, захарта трябва да се слага внимателно.

Моник продължи престоя си цяла седмица, твърдейки, че не може да напусне Филадельфия, без да е сигурна, че Самър напълно се е възстановила от нараняването. Колкото повече се опитваше да омаловажи инцидента с ръката и зашиването, толкова повече Моник я обграждаше с внимание и грижи.

Колкото повече внимание и грижи получаваше Самър, толкова повече се страхуваше от следващото си посещение при лекарката.

Въпреки че не ѝ беше присъщо, Моник всеки ден минаваше през офиса на Самър, като ѝ носеше чай и супи. И след това оставаше при нея, докато не изядеше всичко.

Първите няколко дни Самър намери това за много приятно, въпреки че чая и супата не бяха включени в ежедневното ѝ меню. Доколкото можеше да си спомни, Моник винаги бе била любеща и определено внимателна, ала никога майчински настроена. Само поради тази причина Самър пиеше безропотно чая, ядеше супите и преглъщаше оплакванията заедно с тях. Но когато това продължи, а Моник определено започна да се меси в планове ѝ, Самър започна да губи търпение. Можеше да се примири с престараването на майка си, ако същото не правеше целият персонал на кухнята начело с Макс.

Не ѝ позволяваха да върши нищо. Ако понечеше да си налее чаша кафе, веднага се появяваше някой, който настояваше тя да седне и да си почива. Всеки ден, обикновено на обяд, Макс лично ѝ носеше табла с храна. Специалитетите за деня. Съомга, суфле от омари, пълнени сини домати. Самър ядеше, защото и той като майка ѝ стоеше

на главата ѝ, и в същото време си представяше двоен сандвич със сирене и бекон и гарнитура от лук. Вратите ѝ се отваряха и затваряха, навсякъде я преследваха съчувствени погледи, затрупваха я с успокоителни думи и фрази, загрижени за здравето ѝ, докато на нея ѝ идеше да изкрещи. Веднъж бе толкова изнервена, че не се стърпя и извика, че всъщност нищо ѝ няма, освен няколко шева на ръката и не е болна от смъртоносна болест. Веднага ѝ донесоха следващата чаша чай, придружена от чиния с ванилови сладки.

Те просто я убиваха със своята загриженост и внимание.

Всеки път, когато решише, че е стигнала до границата на търпението си, Блейк успяваше да успокои нещата. Не беше груб или безразличен към нараняването ѝ, ала не я третираше като кинозвезда на смъртното ѝ легло.

Той имаше невероятния инстинкт да избере най-подходящото време да звънне по телефона или да слезе в кухнята. Беше спокоен, когато Самър се нуждаеше от спокойствие, заповядващ, когато тя искаше да се заповядва. Изискваше от нея, когато всички останали настояваха да не помръдва дори малкия си пръст. Когато я дразнеше, беше по съвършено различен начин — начин, който по-скоро изпитваше и насърчаваше способностите ѝ, отколкото да ги задушаваша.

Когато беше с него, Самър не чувстваше онази потискаща я вина, когато изтървеше нервите си. Можеше да вика по него, знаейки, че няма да види в очите му онова бездънно волско търпение, което виждаше в очите на Макс. Можеше да бъде неразумна и да не се притеснява, че чувствата му ще бъдат наранени, както ставаше с майка ѝ.

Без да го съзнава напълно, Самър започна да го вижда в друга светлина. Като стълб на стабилността и разума в един безумен свят. И вероятно за пръв път в живота си почувства вътрешна, съществена нужда да се опре на този стълб.

Освен Блейк, имаше и работата си, за да владее нервите си. Отдаваше се изцяло на нея. Прекарваше дълги часове с принтера, за да направи съвършеното меню. Една елегантна сива папка с надписа „КОКРЪН ХАУС“ отпред и вътре листи с цвят на пергамент, където ястията бяха изписани с красив шрифт. Сетне оформи менюто за обслужването по стаите, не толкова луксозно, но тя смяташе, че двете менюта трябва да се различават поради разновидността на характера

си. Говори часове наред с доставчици, пазареше се, изискваше, заповядваше, отхвърляше и всъщност се забавляваше повече, отколкото би предполагала, докато постигна точно това, което искаше.

Това ѝ даде чувство за успех, вероятно не точно онова замайващо въодушевление като след завършването на някой специален десерт, ала определено задоволство. Чувстваше го по различен начин, но беше еднакво приятно.

И изпитваше безкрайно раздразнение и досада, когато след дългите и успешни преговори се намираше все някой да ѝ каже, че се нуждае от сън.

— Шери! — Моник се вмъкна в стаичката точно когато Самър затвори телефона след разговор с месаря. В ръцете си носеше неизбежната чаша билков чай. — Време е да си починеш. Не бива да се преуморяваш толкова.

— Добре съм, мамо — Самър погледна към чая и искрено се помоли да не повърне. Искаше нещо газирано и студено, за предпочитане пълно с кофеин. — Тъкмо се договарям с доставчиците. Малко е сложно и все още имам да проведа още няколко разговора.

Ако се беше надявала, че за майка ѝ това ще бъде тънък намек да я остави сама, много се бе заблуждавала.

— Прекалено сложно, след като си работила толкова много днес — рече Моник и седна от другата страна на бюрото ѝ. — Забравяш, че преживя шок.

— Само си срязях ръката — отвърна, Самър потискайки раздразнението си.

— Петнадесет шева — напомни ѝ Моник и се намръщи неодобрително, когато Самър посегна към цигарите. — Това е вредно за здравето ти, скъпа.

— А също и нервното напрежение — промърмори Самър и прочисти гърлото си. — Мамо, сигурна съм, че липсваш страшно много на Кейл, така, както и той на теб. Не си била далеч от новия си съпруг толкова време!

— Да — Моник въздъхна и погледна замечтано към тавана. — За една младоженка, един ден далеч от съпруга ѝ е равен на седмица, а седмицата на година — неочаквано тя сплете ръце и поклати глава. — Ала моят Кейл е най-разбраният от всички мъже на света. Той знае, че трябва да остана с теб, когато имаш нужда от мен.

Самър отвори уста да каже нещо и я затвори. Бъди дипломатична, напомни ся тя. Тактична. Не я обиждай.

— Ти си чудесна — започна Самър малко виновно, защото наистина се чувстваше така. — Не мога да ти кажа колко високо оценявам всичко, което направи през изминалата седмица за мен. Но ръката ми вече е почти оздравяла. Аз наистина се чувствам добре. И изпитвам страхотна вина, като те задържам тук, когато би трябвало да се наслаждаваш на медения си месец.

С лек и много сексапилен смях Моник махна с ръка.

— Скъпа моя, ще трябва да научиш, че меденият месец не е някакъв отрязък от време или някакво пътешествие, а състояние на духа. Не се тревожи за мен. Освен това няма мислиш, че мога да си отида, преди да махнат онези гадни конци от ръката ти?

— Мамо! — Самър почувства стягане в стомаха и посегна към чая за помощ.

— Не. Не. Не бях с теб, когато са те шили, но... — тук очите на майка ѝ се изпълниха със сълзи и устните ѝ трепнаха. — Но ще бъда до теб, когато ги махат.

Самър съвсем ясно си представи картината — себе си, лежаща върху операционната маса, и лекарката с твърдото лице, надвесена над нея. Моник, крехка и деликатна, облечена в черно, ще стои също до нея, попивайки очите си с дантелена кърпичка. Не беше сигурна дали ѝ се иска да изкрещи, или да скрие глава между коленете си.

— Мамо, ще трябва да ме извиниш. Току-що се сетих, че имам среща с Блейк в неговия офис.

И, без да дочака отговор, се измъкна от стаята.

Почти веднага очите на Моник пресъхнаха и устните ѝ се разтегнаха в усмивка. Тя се облегна на стола и се заля в смях. Може би наистина не знаеше какво да прави с дъщеря като Самър, когато бе дете, ала сега... Една жена винаги знае как да постъпи с друга жена. А тя отлично знаеше как да подръчне дъщеря си. Затова я подтикваше към Блейк, където без съмнение беше мястото на нейната волева, силна, практична и многообична дъщеря.

— За любовта — въздъхна Моник и вдигна чашата чай като за наздравица.

За Самър нямаше значение, че всъщност нямаше никаква среща с Блейк. Тя искаше само да го види, да поговори с него и да възстанови спокойствието и здравия си разум...

— Трябва да видя господин Кокрън — заяви тя решително и мина покрай рецепцията.

— Но, госпожице Линдън...

Самър подмина бързо и отвори вратата на стаята му, без да почука.

— Блейк!

Той вдигна вежди, кимна ѝ да влезе и продължи телефонния разговор, който водеше. Помисли си, че тя изглежда сякаш е в последния етап на някакво преследване, ала се намира откъм страната на преследвания. Първоначалният му инстинкт беше да я приласкае, да я успокои, но здравият разум надделя. Беше прекалено ясно, е бе получила достатъчно много внимание и грижи, и точно това я бе ядосало.

Самър закрочи възбудено из офиса. Цялата кипеше от нерви. Отиде до прозореца, после се обърна с гръб към него. Отиде до бара и си сипа голяма доза вермут. В момента, в който чу, че Блейк остави телефона, тя се обърна към него.

— Трябва нещо да се направи!

— Ако имаш намерение да размахваш тази чаша — отвърна спокойно той, посочвайки чашата в ръката ѝ, — най-добре първо я изпий.

Самър се намръщи, и отпи голяма глътка.

— Блейк, майка ми незабавно трябва се върне в Калифорния.

— Така ли? — той приключи с бележките си. — На всички ще ни бъде много мъчно за нея.

— Не! Няма. Тя трябва да си ходи, ала не иска. Настоява да остане тук и да ме дундурка до припадане. И Макс — продължи Самър, преди Блейк да успее да отговори. — Нещо трябва да се направи и с Макс. Днес ми донесе салата от скариди и авокадо. Не мога повече така! — тя си пое въздух и продължи да крачи из стаята. — Чарли ме гледа така, сякаш съм Жана д'Арк, а останалите от персонала... Не е за описване. Ужас! Те ще ме подлудят.

— Виждам.

Тонът на гласа му я накара да спре, а очите ѝ се присвиха.

— Не смей да ми се присмиваш!
— Нима съм се засмял?
— Нито да ме гледаш толкова невинно — отвърна остро Самър.
— Смей се вътрешно, а една нервна криза никак не е смешна.
— Абсолютно си права — той скръсти ръце на бюрото си. —
Защо не седнеш и да започнем отначало.
— Слушай! — тя се отпусна на стола, отпи от вермута, после
стана и отново закричи. — Не че не оценявам тяхната любезност и
грижи, но те минават всякакви граници.
— Това вече го чух.
Без да му обръща внимание, Самър продължи.
— Можеш да развалиш един десерт, ако прекалено много се
занимаваш с него, знаеш това.
Блейк кимна.
— Същото казват и за децата.
— Престани да се правиш на умен, по дяволите!
— Това не ми струва никакви усилия — усмихна се той.
— Ти слушаш ли ме? — извика намръщено тя.
— Целият съм в слух.
— Просто няма нужда да бъде глезена, това е. Майка ми, всеки
ден с нейната чаша билков чай, докато започне да ми се струва, че ще
се разплискам, ако се спъна. „Трябва да си починеш, Самър! Ти не си
достатъчно силна, Самър!“ По дяволите, силна съм като вол!
Блейк взе една цигара, наслаждавайки се на спектакъла.
— И аз така мисля.
— И Макс! Този човек направо ме смазва с доброто си
отношение! Обяд всеки ден, точно в дванадесет — Самър притисна
ръка към стомаха си със стон. — Не съм яла истинска храна вече цяла
седмица. Искам си моите сандвичи, ала съм толкова препълнена е чай
и омари, че не мога да хапна нищо друго. Ако още някой ми каже да си
вдигна краката и да си почина, кълна се, ще ги завра в устата му!
Той подробно разглеждаше цигарата си.
— Ще се направя, че не съм забелязал.
— Точно така, не си — тя заобиколи бюрото и седна срещу него.
— Ти си единственият тук, който се отнасяш с мен като с нормален
човек след онази смешна случка. Вчера дори ми се развика. Благодаря
ги. Оценявам високо това.

— Няма нищо.

Самър се засмя с половин уста и поклати глава.

— Сериозно ти говоря. Чувствам се достатъчно глупаво заради това, че бях невнимателна, несръчна и позволих да се случи оня инцидент в кухнята. Ти поне не ми напомняш непрекъснато за това с потупвания по рамото и съчувствени погледи.

— Разбирам те — Блейк хвана пръстите ѝ. — Изучавам те от първия миг, в който се срещнахме.

Начинът, по който го каза, накара пулса ѝ да се ускори.

— Аз не съм много лесна за разбиране.

— Така ли?

— Да, дори сама невинаги се разбирам.

— Тогава нека да ти разкажа за Самър Линдън — той претегли ръката ѝ и сплете пръсти с нейните. — Тя е красива жена, но е разглежена от възпитанието и собствения си успех — усмихна се, когато Самър събра вежди. — Тя е силна, независима и изключително женствена, без да е пресметлива. Амбициозна е и е посветена от все сърце на работата си с умение да се съсредоточава, което ми напомня за хирург. Освен това е романтична, въпреки че твърди обратното.

— Това не е вярно — започна Самър.

— Слуша Шопен, когато работи. Дори когато избира килера на кухнята за работен офис, слага рози на бюрото си.

— Има причини за...

— Престани да ме прекъсваш — отвърна Блейк тихо, ала леко натъртено. — Каквито и страхове да има, тя ги крие дълбоко в себе си, защото не ѝ харесва да има такива. Достатъчно твърда е, за да отстоява мнението си и достатъчно състрадателна, за да се намеси и да оправи някоя ситуация, вместо да обиди или да нарани някой друг. Владее се. Сдържана е, но е страстна. Обича хубавото шампанско и простата храна. Няма друг човек, който толкова много да ме ядосва, или на когото да вярвам така безусловно.

Самър си пое дълбоко дъх. За пръв път той я поставяше в положение, когато трудно можеше да намери подходящите думи.

— Това изобщо не е възхитителна жена.

— Да, изобщо — съгласи се Блейк. — Ала тя ме очарова.

Самър се усмихна и седна в скута му.

— Винаги съм искала да направя това — прошепна тя. — Да седна в скута на някой голям директор в елегантния му кабинет. И кой знае защо съм съвсем сигурна, че съм повече очарована, отколкото възхитена.

— Предпочитам те такава — той леко я целуна.

— Ти отново ми късаш нервите.

Блейк погали косата ѝ и си помисли, че бе близо, и то много близо, да я спечели напълно.

— Стремя се да ти харесам.

— Сега просто не искам да се върна обратно долу и да се потопя отново в оня противен сироп — Самър въздъхна. — Всички онези искрено загрижени лица...

— А какво би искала да направиш?

Тя обви с ръка врата му и се засмя.

— Ако можех да направя това, което искам ли?

— Да. Каквото и да е.

Самър замислено прекара език по зъбите си и се усмихна.

— Искам да отида на кино. На някой абсолютно ужасен филм и да ям пуканки с много сол.

— Добре, хайде да вървим на някой ужасен филм.

— Сега?

— Точно сега.

— Но сега е само четири часът!

Той я целуна и я вдигна на крака.

— Времето на безделниците. Ще тя купя пуканки по пътя.

Тя го караше да се чувства млад. Глупаво млад и безотговорен, седнал в тъмния ъгъл на киното с огромна кесия с пуканки в скута си и нейната ръка в неговата. Когато се обръщаше назад и поглеждаше живота си, Блейк можеше да си спомни моменти, когато не се е чувствал уверен. Ала безотговорен? Никога. Притежаването на многомилionen бизнес бе създадо у него дълбоко чувство за отговорност. Колкото повече печелеше обаче, имайки винаги и достатъчно от най-доброто, неизказаното напрежение да поддържа подобен стандарт си оставаше. За себе си и за семейния бизнес.

Тъй като винаги бе приемал положението си сериозно, той беше внимателен човек. Импулсивността не бе и никога не бе била част от характера и стила му на работа. Това вероятно се бе променило малко с появата на Самър. Ето, сега беше почувствал импулс да ѝ даде всичко, което тя искаше този следобед. Ако бе поискала да отиде в Париж, за да вечеря в „Максим“, щеше да го направи. После отново се подсети, че бе повече в неин стил да седи в кварталното кино и да хрупа пуканки.

Да, това беше нейният стил. Контрастът между елегантността и простотата. Това, което го привлече още от първия път. Блейк знаеше, без да се съмнява, че няма да има друга жена, която да го привлича по подобен начин.

Самър си казваше, че трябва да минат много дни, докато напълно се отпусне и успокои. Всъщност изобщо не можеше да се отпусне след инцидента с ръката, освен когато бе с Блейк. Той я подкрепяше, но, което беше по-важно, предоставяше ѝ пространство. През последната седмица не бяха се виждали, ала тя знаеше, че бе приключил с покупката на веригата „Хамилтън“. И двамата бяха заети, дори прекалено заети, под напрежение, но въпреки това, когато бяха сами и далеч от „Кокрън Хаус“, не си говореха за работа. Самър знаеше колко упорито бе работил Блейк върху тази сделка — преговори, договори, безкрайни и безбройни срещи. И въпреки това беше зарязал всичко. Заради нея.

Тя се наведе към него.

— Сладък.

— Моля?

— Ти — прошепна Самър тихо, за да не пречи на другите. — Много си сладък.

— Защото открих най-ужасния филм ли?

Тя се засмя и си взе още пуканки.

— Наистина е ужасен.

— Сигурно затова и салонът е почти празен. Това ми харесва.

— Ти антисоциален тип ли си?

— Не, просто така е по-лесно — той се наведе още по-близо до нея и ухапа със зъби крайчето на ухото ѝ. — За да правя ето такива неща.

— О! — Самър почувства как трепетът на удоволствие тръгва от пръстите на краката ѝ и се качва нагоре.

— И тези неща — Блейк я щипна по шията и с удоволствие забеляза как тя се задъха. — Знаеш ли, че си по-вкусна от пуканките.

— Но това са чудесни пуканки — Самър обърна глава към него и устните им се намериха. Бяха така топли и точни. Струваше ѝ се, че бяха направени точно за нея. Ако вярваше в подобни неща... Ако вярваше в подобни неща, можеше да каже, че просто бе неизбежно да не се намерят един друг в този етап от живота си.

Да се срещнат, да се харесат, да се привлекат и да си принадлежат. Един мъж и една жена, безкрайно. Когато бяха близо един до друг, когато неговите устни изгаряха нейните, тя почти вярваше в това. Искеше да вярва.

Той прекара ръка по косата ѝ. Беше копринена. Само това докосване можеше да го накара да я желае. Блейк никога не се бе чувствал по-силен, отколкото когато бе с нея. Изобщо не чуваше звуците и говора от екрана. А тя не виждаше нито цветовете, нито фигурите. Затруднени от тесните места на столовете, двамата се размърдаха в желанието си да бъдат по-близо един до друг.

— Извинете! — младият разпоредител, който щеше да върши тази работа само до септември, когато отново щеше да започне училище, пристъпи неловко на пътеката до тях. Прокашля се и повтори: — Извинете.

Блейк вдигна глава и видя, че светлините в залата бяха запалени, а екранът бе бял и пуст. След миг на изненада, Самър скри устни в рамото му, за да заглуши смеха, който я напуши.

— Филмът свърши — рече смутено момчето. — Ние трябва... Ами, да почистим салона след всяка прожекция. — Той огледа Самър и реши, че всеки мъж би загубил интерес към филма, ако до него седи подобна жена. Тогава Блейк се изправи, висок, с широки рамене и вдигнати вежди. Момчето преглътна и си направи заключение за цял живот. Че сигурно повечето от мъжете не обичат да бъдат прекъсвани.

— Ами, такива са правилата, знаете. Собственикът...

— Е съвсем прав — прекъсна го Блейк, когато забеляза, че адамовата ябълка на момчето подскача.

— Ще си вземем пуканките — каза Самър и също стана. Тя взе плика в едната си ръка и мушна другата в ръката на Блейк. — Приятна

вечер — пожела на момчето на излизане.

Когато вече бяха навън, Самър избухна в смях.

— Горкото дете, мислеше си, че ще го набиеш.

— Мина ми подобна мисъл през главата, ала само за малко.

— Но достатъчно дълго, за да ти проличи и то да си помисли, че ще го направиш наистина — тя се качи в колата и сложи пуканките в скута си. — Знаеш ли какво си помисли момчето?

— Какво?

— Че сме прелюбодейци — облегна се и прошепна в ухото му. — С една дума, че сега жена ти мисли, че си на работа, а моят мъж — че съм изляла на покупки.

— Защо тогава не отидем в някой мотел?

— Точно там отиваме — Самър си взе пуканки и му отправи дяволит поглед. — Въпреки че според мен в нашия случай бихме могли да заместим мотела с моя апартамент.

— Бих желал да се чувствам по-подвижен. Самър... За какво трябваше да ходим на кино?

Тя се засмя и сложи глава на рамото му.

— Нямам никаква представа.

По-късно двамата лежаха голи в леглото, завесите бяха дръпнати, за да пропускат светлината, а прозорците широко отворени, за да влиза вятър. От долния апартамент долитаха звуци на пиано, някой свиреше гамата доста неуверено. Може би беше задрямала за кратко, защото слънцето бе слязло ниско и светлината бе почти розова. Ала Самър изобщо не искаше да идва нощта.

Завивките бяха топли и в безпорядък под телата им. Въздухът бе изпълнен с вечерни миризми — аромат на свинско печено от апартамента на учителя по пиано, сос за спагети от апартамента на младоженците съседи. Вятърът донасяше и двете смесени ухания.

— Хубаво е — прошепна тя, докато главата ѝ почиваше върху рамото на Блейк. — Просто да си стоим тук, ето така, и да знаем, че нямаме нищо да правим до утре. Ти сигурно не си бягал от училище, нито си безделничел достатъчно — беше напълно уверена в това.

— Ако го бях правил, бизнесът ми щеше да пострада и бордът на директорите щеше да мърмори. Да се оплакват е едно от най-любимите им занимания.

Неочаквано Самър стъпи върху единия му крак.

— Не те питах за веригата „Хамилтън“, защото мислех, че си имаш достатъчно работа с нея. А и научавах това-онова от пресата, но бих искала да знам дали получи всичко, което искаше.

Той си помисли да посегне и да си вземе цигара, ала реши, че не си струва усилието.

— Исках тези хотели. Както се завъртяха нещата, решението е задоволително за всички страни. Човек не може да иска нищо повече.

— Не — тя замислено се завъртя така, че да може да го вижда. Косата ѝ се допираше до гърдите му. — Защо ги искаше? Това алчност ли е, желание за собственост или просто удоволствието да правиш сделки и да ги печелиш? Или самата стратегия на преговорите?

— От всичко по малко. Или всичко заедно. Част от удоволствието в бизнеса е да направиш една сделка успешно. Да работиш върху недостатъците и да ги оправиш, да следваш целта си и да постигнеш това, което искаш. В някои случаи не е по-различно от изкуството.

— Бизнесът не е изкуство — поправи го Самър.

— Но има сходни черти. Ти измисляш идеята, работиш върху нея, докато създадеш това, което искаш.

— Има логика, ала в изкуството използваш емоциите заедно с мозъка. А това в бизнеса не бива да се прави — тя сви рамене типично по френски. Понякога много заприличаше на францужойка, особено когато обсъждаха уменията ѝ в занаята. — В бизнеса има само факти и цифри.

— Но се осланяш на инстинктите си. Само факти и цифри не са достатъчни.

Самър е намръщи, размишлявайки.

— Може би, ала не би следвал инстинктите си, без да имаш солидна основа от факти.

— Дори една солидна база от факти се променя в зависимост от обстоятелствата и играчите — сега мислеше за нея и за себе си, Блейк посегна, взе кичур от косата и коса и го нави на пръста си. — Много често може да се разчита повече на инстинктите, а не толкова на фактите.

И тя мислеше за него и за себе си.

— Да, много често — прошепна Самър. — Но невинаги повече. Те водят до провали и грешки.

— Никакви факти, нито планиране могат да предотвратят провалите.

— Така е — тя отново сложи глава на рамото му и се опита да спре вълната от паника, която се надигаше в нея.

Той прокара ръка по гърба ѝ. Все още е предпазлива, помисли си. И не си позволява да се отпусне напълно. Значи още малко време, още малко търпение, реши Блейк и смени темата.

— Имам нови дванадесет хотела по крайбрежието, които трябва да бъдат реорганизирани — подзе той. — Това означава още дванадесет нови кухни, които трябва да бъдат проучени и основно подобрени. Ще ми трябва експерт.

Самър се усмихна и повдигна глава.

— Дванадесет е едно много голямо число, което ще отнеме доста време.

— Дванадесет е едно нищо за най-добрия в този бранш.

Тя поклати глава и погледна към него.

— Естествено не, ала е много трудно да бъде намерен най-добрият.

— Най-добрата в момента лежи съвсем гола в ръцете ми.

Устните ѝ се нацупиха по начина, който най-много го забавляваше.

— Абсолютно вярно. Но това, доколкото ми е известно, не е масата за преговори. А легло — тя потупа матрака под тях.

— Имаш ли по-добра идея как да прекараме вечерта?

Самър прекара пръст по брадата му.

— Много по-добра.

Той взе ръката ѝ и целуна всеки пръст поотделно.

— Покажи ми.

Идеята бе възбуждаща и предизвикателна. Изглежда, че когато правеха любов, тя много бързо преодоляваше професионалните си емоции и проблеми. Този път щеше да установи свое темпо, свое време, свой начин, щеше да премахне вътрешния си самоконтрол, който ѝ носеше едновременно разочарование и възхищение. Само мисълта за това я накара да потрепери.

Самър сведе устни към неговите и мушна езика си между тях. Бавно, много бавно, обходи устата му. Чувстваше, че топлината се

повишава. С въздишка надигна тялото си и се наместя върху неговото, като продължаваше да обсипва с целувки брадата му.

Какво силно лице има, помисли си. Аристократично, ала не меко, интелигентно, но не студено. Лице, което някои жени щяха да сметнат за надменно, високомерно, докато не се вгледаха в очите му. Тя направи точно това и ги видя, напрегнати, горещи, нетърпеливи, дори безпощадни.

— Желая те повече, отколкото бих искала — чу се да произнеса Самър. — И те имам по-малко, отколкото те искам.

Преди Блейк да успее да отговори, тя впи устни в неговите и започна онова вечно като света пътува на двама души в тайните на любовта.

Той все още трепереше само от думите ѝ. Искаше да чува това признание от нея. Очакваше го така, както очакваше да почувства тази силна, чиста емоция от нея. Беше емоцията, която отхвърляше всичките му защити, докато нейните ръце и устни използваша слабостта му.

Самър го докосваше. Кожата му пламна.

Тя го вкусваше. Кръвта му забушува.

Самър го обгръщаше. Съзнанието му се замъгли.

Беззащитен, уязвим. Блейк откри това ново усещане в себе си. Тя го беше направила такъв. В меката светлина на приближаващия залез той бе хванат в капана на среднощния свят на бушуващите страсти. Пръстите ѝ бяха хладни и съвсем уверени, докато го галеха и подлудяваха. Чувстваше как минават нежно по кожата му и спират, когато от гърдите му се изтръгваше стон. И когато от Нейните гърди също се изтръгваше стон. Тялото му натеза от удоволствия, които се наслагваха пласт върху пласт. Блейк искаше да бъде гален и желан така нежно, така всеотдайно.

С дълги целувки Самър премина по цялото му тяло, откривайки красотата и силата му. Знаеше, че скоро ще пробие самообладанието му. Тя беше завладяна от него. Можеше ли сега, след като бе правила любов с него, след като бе започнала да разбира силата и слабостите на тялото му, да намери повече удоволствие, ако ги откриеше отново?

Сякаш нямаше край на чувствата, нито промяна в усещанията, които изпитваше, когато беше с него. Всеки път беше все по-истинско, по-живо и уникално. Както първия път. Ако това бе в противоречие с

всичко, което бе вярвала, че е истина за един мъж и една жена, сега повече не се съмняваше. Просто го изживяваше.

Той беше неин. Както телом, така и духом. Самър го чувстваше. Почти осезаемо усещаше как лустрото на цивилизацията се топеше и изчезваше. Тя искаше точно това.

Беше останало много малко разум и у двамата. Когато се притисна към него, желанието стана още по-първично. Блейк искаше още, безкрайно много още, а кръвта биеше оглушително в ушите и главата му. Самър беше така подвижна, така неудържима. Той за пръв път в живота си почувства вълна от безпомощност. Ръцете ѝ бяха умели и умни. Блейк чувстваше мъчението, на което го подлагаше, ала не можеше да види искрите на желанието или дълбочината му в очите ѝ. Защото беше сляп и глух за всичко. Сетне устните ѝ го погълнаха и всичко първично, останало у цивилизования мъж, дълбоко скрито от прастари времена, излезе на повърхността. Беше луд за нея. В съзнанието му се въртяха тъмни цветове, в ушите му звучеше дива музика, сякаш в океана се бе разразила буря. От устните му се изтръгна името ѝ като вик, когато я обгърна и я превъртя по гръб.

И повече нямаше нищо друго. Само Самър. Да я притежава, да се потопи в нея, да я обожава, докато страстта и възторгът достигнаха върха си и го опустошиха.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Умирам от глад.

Беше пълна тъмнина. Нямаше дори луна, която да хвърли малко светлинка в стаята. Тъмнината беше лесна и удобна.

Те все още лежаха върху леглото на Самър голи. Но пианото отдавна бе спряло. Във въздуха повече не се усещаха никакви миризми. Блейк я придърпа към себе си и остана със затворени очи, въпреки че изобщо не спеше. Някак си в тъмнината и тишината се чувстваше по-близо до нея.

— Умирам от глад — повтори тя, този път малко нацупено.

— Ти си майстор-готвачът.

— О, не! Не и този път! — Самър се изправи, подпря се на лакът и го загледа. Виждаше профила му, дръзката извивка на брадичката, правия нос, изсечените скули, веждите. Искаше да целуне всичко това отново, но знаеше, че бе време да се държи на положение. — Вече е твой ред да стотвиш.

— Мой ред ли? — той предпазливо отвори очи. — Мога да се обадя и да поръчам да ни донесат пица.

— Ще отнеме прекалено дълго време — тя се завъртя отгоре му, за да го целуне бързо и да го смушка в ребрата. — Казах ти, че ще умра от глад. Което значи, че не търпи отлагане. Това е.

Блейк сложи ръце под главата си. Виждаше само силуета ѝ, водопада от коса, извивката на рамото и на гърдите. Беше му достатъчно.

— Не мога да готвя.

— Винаги има пръв път — настоя Самър.

— Бъркани яйца — рече той, надявайки се, че това ще я откаже. — Единственото, което мога.

— Добре, става. Ще свърши работа — преди да може да измисли нещо, с което да промени решението ѝ, тя вече беше станала от леглото и запалила нощната лампа.

— Самър! — Блейк засенчи с ръка очите си и се опита да издаде сърцераздирателен стои.

Тя се усмихна хитро и се обърна към гардероба, за да си потърси халата.

— Имам яйца, имам и тиган.

— Аз правя много лоши яйца.

— Няма значение — Самър намери панталоните му, изтръска ги леко и сетне му ги подаде. — Когато си истински гладен, това няма значение. И освен това нямаш право на капризи.

Примирен, той свали крака на земята.

— В такъв случай да не чувам критики след това.

Докато тя чакаше, Блейк обу късите си тъмносини шорти. Колко секси, помисли си Самър, и в същото време дискретни. Странно, как подобни дребни неща могат да отразяват личността на човека и да говорят за него.

— Готвачите също обичат да им готвят — вметна тя, докато той обуваше панталоните си.

Блейк навлече ризата си и я остави незакопчана.

— Тогава няма да ми се месиш.

— Дори не си го и помислям.

Самър го хвана за ръка и го поведе към кухнята. Запали лампата, което отново го накара да примижи.

— Чувствай се като у дома си — подкани го тя.

— Няма ли да ми помагаш?

— Не — Самър отвори купата със сладкиши и си взе обикновената бисквитка. — Не работя извънредно и никога не помагам.

— Това синдикални правила ли са?

— Не, лично мои.

— Смяташ да ядеш бисквити? — попита той, докато търсеше за подходящ съд. — С бъркани яйца?

— Това е само предястието ми — отвърна с пълна уста тя. — Искаш ли една?

— Не, благодаря. Ще мина и без предястие — Блейк пъкна глава в хладилника и намери един картон с яйца и четвъртинка мляко.

— Няма да е зле да настържеш сирене — предложи Самър и сви рамене, когато той я погледна. — Извинявай. Нямам — Блейк счупи

четири яйца в купата и добави мляко на око.

— Хората обикновено измерват продуктите.

— Хората обикновено не говорят с пълни уста — отвърна той и започна да разбива яйцата.

Ще ги разбие прекалено, помисли си тя, ала успя да се възпре и да не му каже. Но когато ставаше дума за готвене, волята не бе от най-силните черти на характера ѝ.

— Още не се е нагрят тиганът — без да се впечатлява, че Блейк не отговори, Самър си взе още една бисквитка. — Както виждам, нуждаеш се от няколко уроци по готвене.

— Ако искаш да направиш нещо, препечи хляб.

Тя послушно взе хляб от кутията и отрязва две филии, които сложи в тостера.

— Обикновено готвачите са малко спрехави, когато ги наблюдават, ала добрият готвач може да го преодолее, както и разсейването — Самър изчака, докато той изсипа сместа в тиганчето, и тогава се доближи до него. Прегърна го през кръста и докосна с устни врата му. — Всякакъв вид разсейване. И освен това пламъкът на котлона е твърде силен.

— Ти пърлени или печени яйца искаш тази вечер?

Тя със смях прекара ръка по голите му гърди.

— Пърлени звучи добре. Имам и малко бяло бордо, което можеше да сложиш в яйцата, но след като не го направи, мисля да го наля в две чаши — Самър го остави да приключи с яйцата, сложи филийките в чиния и изстуденото вино в чаши. — Впечатляващо — забеляза тя и седна. — И много хубаво мирише.

Нали първо възприемаш всичко с очите, припомни си той.

— А добре ли изглеждат? — наблюдаваше я, докато Самър си сипваше в чинията.

— Много и... — тя си взе първия залък. — Да, и доста добре на вкус. Може да реша да те включа в сутрешната смяна, на пробен период.

— А аз може да реша да приема работата, ако основното меню са корнфлейкс и други зърнени закуски.

— Ще трябва да разшириш хоризонта си — Самър продължи да яде, наслаждавайки се на топлата, проста храна, която направо беше

балсам за празния ѝ стомах. — Вярвам, че ще станеш изключително добър, само след няколко основни урока.

— От теб?

Тя вдигна чашата си, а очите ѝ се смееха.

— Ако искаш. Със сигурност няма да имаш по-добър учител от мен.

Косата ѝ все още бе разпиляна около лицето и това бяха направили неговите ръце. Бузите ѝ бяха зачервени, очите блестяха и святкаха със златни искрици. Халатът ѝ се бе смъкнал на едното рамо и откриваше част от гладката ѝ кожа. Както страстта преди няколко часа го бе извадила от равновесие, така сега чувствата го лишиха от логика и разум.

— Обичам те, Самър.

Тя го погледна стреснато, а усмивката ѝ бавно се стопи. Какво всъщност премина през нея, Самър не осъзна. Не беше само едно чувство, а цяло кълбо от страх, вълнение, възбуда, недоверие и копнеж. Странно, нито едно от тези усещания сякаш не доминираше над другите, ала те бяха така объркани и преплетени, че тя се опита да сграбчи поне едно от тях и да го задържи. Тъй като не знаеше какво да прави, Самър внимателно остави чашата и загледа неவிждащо виното в нея.

— Това не беше заплаха — Блейк вдигна ръката ѝ и я задържа, докато тя отново не го погледна. — Не виждам как и защо може толкова много да те изненада.

Да, беше изненадана. Защото очакваше привързаност. С това можеше да се справи. Разбираше уважението. Но любов — това бе една толкова крехка дума. Една толкова лесна за чупене дума. Нещо вътре в нея се молеше да бъде взета, да бъде пазена, защитавана, обичана. Самър се бореше срещу това.

— Блейк, няма нужда да чувам подобни неща по начина, по който другите жени искат. Моля...

— Може би нямаш нужда — започна не както възнамеряваше да го направи, ала след като вече бе започнал, трябваше да го довърши. — Но аз имам нужда да го кажа. Имам нужда от това от доста дълго време.

Тя издърпа ръката си от неговата и нервно вдигна чашата си.

— Винаги съм мислела, че думите са първото нещо, което може да разруши една връзка.

— Да, когато не са казани — възрази ѝ Блейк. — Тъкмо липсата на думи, липсата на разбиране разрушава една връзка. А тази дума аз не я използвам често.

— Да — вярваше му. Може би точно това я накара да се страхува още повече. Любовта, тогава, когато беше дадена, искаше да бъде и върната. А Самър не бе готова. Беше сигурна, че все още не бе готова. — Мисля, че ще е най-добре, ако оставим нещата такива, каквито са, докато...

— Аз пък не искам да оставям нещата такива, каквито са — прекъсна я той. Чувстваше раздразнение, а също и лека паника. Трябваше му една минута, за да успее да потисне и двете. — Искам да се омъжиш за мен.

— Не! — собствената ѝ паника взе връх. Тя се изправи бързо, сякаш това можеше да изтрие думите, да върне старото положение. — Не, това е невъзможно!

— Съвсем възможно е — Блейк също стана, не искаше тя да се отдалечава от него. — Искам да споделиш живота ми, името ми. Искам да имаме деца с теб и години, през които да ги гледам как растат.

— Престани! — Самър простря напред ръце, неспособна да спре думите му. Те я трогнаха и тя знаеше, че щеше да бъде много лесно да каже „да“ и да направи непростима и непоправима грешка.

— Защо? — преди да успее да му попречи, той взе лицето ѝ в ръцете си. Докосването бе нежно, въпреки че под нежността се криеше твърдост. — Защото се страхуваш да признаеш нещо, което също искаш?

— Не. Не е нещо, което искам. Не е нещо, в което вярвам. Бракът е само едно разрешително, което струва няколко долара. Лист хартия. А за още няколко хиляди долара можеш да получи и развод. Друг лист хартия.

Блейк почувства как Самър трепери и се прокле, защото не знаеше как да постъпи.

— Ти знаеш по-добре. Има брак, когато двама души се вричат един на друг и се опитват да запазят дадения обет. Разводът е, когато се предадат.

— Обещанията не ме интересуват — рече тя и свали ръцете му от лицето си. — Не искам никой да ми дава обещания и не искам аз да давам такива. Щастлива съм така, с този живот, който водя. Имам своята кариера, за която трябва да мисля.

— Това не е достатъчно и двамата го знаем много добре. Не можеш да ми кажеш, че не чувстваш нищо към мен. Виждам го. Всеки път, когато съм с теб, го виждам в очите ти, всеки път все повече и повече — може би не постъпваше правилно, но не виждаше никакъв друг начин, освен откровения разговор. И колкото по-близо отиваше към нея, толкова повече Самър се отдръпваше. — По дяволите, Самър! Чаках достатъчно дълго. Ако не съм избрал подходящия момент така, както съм искал да стане, какво да направя?

— Подходящият момент ли? — тя прокара ръка през косите си. — За какво говориш? Ти си чакал? — Самър отпусна ръце и започна да се разхожда из кухнята. — Това да не би да е бил един от твоите дългосрочни перспективни планове, внимателно обмислен и точно пресметнат? О, разбирам — изпусна дълга въздишка и се обърна към него. Повече нямаше никакво значение дали щеше да бъде разумна, или неразумна. — Седял си в офиса си и си работил върху стратегията си точка по точка, нали? Търсил си вероятните дефекти, пукнатини, трикове и начините да ги преодолееш?

— Не ставай смешна...

— Смешна ли? — прекъсна го Самър. — Не мисля. Ти изигра играта си блестящо. Обезоръжаваш, после объркваш, очароваш, накрая ме поддържаш и подкрепяш в трудния момент. Търпението е нещо, от което имаш в изобилие. Чака, докато реши, че съм най-най-безащитна, нали? — дишането ѝ сега беше тежко, а думите сякаш се блъскаха една и друга. — Нека да ти кажа нещо, Блейк! Аз не съм хотелска верига, която можеш да придобиеш или купиш чрез изчакване, докато пазарът узрее.

От своята гледна точка тя беше убийствено точна. И тази точност го накара да се хвърли в отбрана.

— По дяволите, Самър! Аз искам да се оженя за теб, не да те придобия!

— Думите често означават едно и също, според моя начин на мислене. Ала планът ти този път не проработи, Блейк. Няма да стане сделката. Сега искам да ме оставиш сама.

— Не, ние трябва да говорим.

— Не, ние нямаме какво да говорим. Не и за това. Аз работя за теб, за определен срок според договора. Това е всичко.

— Договорът да върви по дяволите! — той я хвана за раменете и я разтърси ядосано. — Как може да бъдеш толкова упорита. Аз те обичам. Това не можеш да го подминеш, сякаш не съществува.

За тяхна обща изненада очите ѝ неочаквано се напълниха със сълзи.

— Остави ме сама — успя да промълви тя и сълзите потекоха по лицето ѝ. — Остави ме сама.

Сълзите ѝ го обезоръжиха — нещо, което темпераментът ѝ не бе в състояние да стори.

— Не мога да го направя — но я пусна, въпреки че искаше да я прегръща. — Ще ти дам известно време. Може би и двамата се нуждаем от време, ала отново ще се върнем на този разговор.

— Просто си отиди — Самър никога не плачеше пред други хора. Никога досега не беше си го позволявала. Въпреки че се опита да спре сълзите, те извираха от очите ѝ. — Върви си! — повтори и се обърна, докато не чу хлопането на вратата.

Огледа се и видя, че макар и да си беше отишъл, Блейк бе тук и навсякъде. Тя се хвърли на дивана, отдаде се на сълзите и силно си пожела да беше някъде другаде.

Не бе дошла в Рим заради катедралите или фонтаните, нито заради изкуството. Не бе дошла заради културата, нито заради историята. Когато взе таксито от летището към града, тя беше доволна, че улиците бяха пълни с хора и шум. Вероятно много дълго време беше останала в Щатите. Европа. Това бяха бързите коли, древните руини и дворци. Нуждаеше се от Европа. Когато обаче премина покрай фонтана „Треви“, си помисли за Филадельфия.

Трябваша ѝ само няколко дни, помисли си Самър. Само няколко дни да прави това, в което бе най-добра, и всичко щеше да си дойде отново на мястото. Беше направила грешка с Блейк. От самото начало знаеше, че ще бъде грешка, ако се остави да бъде увлечена. Сега трябваше да къса, бързо и окончателно. Не след дълго той щеше да ѝ бъде благодарен, че го бе предпазила да направи друга, още по-голяма

грешка. Брак! Не и за нея! Да, каза си тя, Блейк щеше да бъде страшно облекчен само след няколко седмици.

Седеше на задната седалка на таксито, гледаше каймака на римското общество и се чувстваше по-нещастна от когато и да било друг път в живота си.

Таксито спря до тротоара и Самър слезе. Застина за миг, тънка, стройна дама с бяла шапка, жакет и чанта от змийска кожа, праметната небрежно през рамо. Беше облечена като самоуверена жена с опит. А в собствените си очи беше като загубило се дете.

Тя плати машинално на шофьора, взе пътната си чанта и прие поклона му, след което се обърна. Беше само десет сутринта, но вече бе горещо. Спомни си, че напусна Филадельфия в буря. След като изкачи няколкото стъпала на старата, изискана сграда, почука силно пет пъти. Изчака известно време и почука отново.

Вратата се отвори и пред нея се изправи мъж в къса копринена роба. Беше избродирана, както забеляза Самър, с пауни. Тази дреха би изглеждала абсурдна върху когото и да било друго. Косата на мъжа беше разрошена, а очите полузатворени. Израсналата през нощта брада красеше лицето му.

— Хей, Карло! Събудих ли те?

— Самър! — той преглътна пороя от италиански ругатни, които бяха на езика му, и я сграбчи. — Ама че изненада! — целуна я звучно два пъти и я пусна. — Но защо ме будиш толкова рано?

— Вече минава десет.

— Десет е направо посред нощ, когато си легнал след пет. Влизай, влизай! Не съм забравил, че ще дойдеш за рождения ден на Граванти.

Отвън домът на Карло беше изискан. Вътре беше направо разкошен. Навсякъде имаше мрамор и злато. Входното антре само подсказваше неговата склонност към лукса. Минаха покрай сводове и ниши в хола, които бяха отрупани с малки и големи скъпоценности. Повечето от тях му бяха подарени от благодарни клиенти или жени. Карло имаше таланта да си избира така любовниците, че да му остават приятелки дори след като се разделяха.

По прозорците висяха брокатени завеси. На пода имаше персийски килими, а на стената платно от Тинторето. Два дивана бяха отрупани с възглавници и бяха толкова дълбоки, че в тях можеше да се

плува. Един лъв от алабастър, висок почти метър, стоеше изправен до единия диван. Трикатен полюлей хвърляше отразената от кристалите си светлина.

Самър прекара пръст по красивата синьо-бяла китайска порцеланова кана.

— Нова ли е?

— Да.

— „Медичи“, нали?

— Но разбира се. Подарък... От приятел.

— Твоите приятели винаги са били забележително щедри.

Той се засмя.

— Защото и аз съм такъв с тях.

— Карло?

Приглушен женски глас дойде откъм извитата мраморна стълба. Карло погледна нагоре, после към Самър и се усмихна.

Самър свали бялата си шапка.

— Приятел, нали?

— Ще ме извиниш ли за момент, кара? — той тръгна по стълбата. — Може да отидеш в кухнята и да направиш кафе.

— И да се отстраня от пътя ти — довърши Самър, докато Карло изчезна горе.

Тя се упъти към кухнята, ала се върна и взе куфара си. Нямахше смисъл да го оставя в хола и Карло да дава излишни обяснения на „приятеля“ си...

Кухнята беше толкова впечатляваща, колкото и останалата част от жилището, и голяма, колкото средна хотелска стая. Самър я познаваше много добре, като своя собствена. Цялата бе в абанос и слонова кост и имаше огромен работен плот, с площ сякаш от няколко акра. Две фурни, хладилник с размерите на ресторантски, две мивки и миялна машина, която можеше да побере съдовете след вечеря в някое посолство. Карло Франкони не беше от онези, които се задоволяваха с дребни неща. Той винаги работеше със замах.

Самър отвори бюфета, за да вземе кафето на зърна и мелничката. Импулсивно реши да направи палачинки. Знаеше, че Карло ще се появи след малко и ще бъде гладен.

Когато той влезе в кухнята, тя тъкмо привършваше с палачинките.

— О, белла, ти си ми направила закуска! Много съм трогнат!

— Почувствах вина, задето обърках утрото ти. Освен това... — Самър му сложи палачинката, напълнена с ябълки и канела, върху чинията. — Съм гладна — тя сложи чиниите на плота, а Карло придърпа столове. — Би трябвало да ти се извиня за това, че нахълтах така, без предупреждение. Приятелката ти ядоса ли се?

Карло ѝ се усмихна.

— Ти, какво? Нима не ме познаваш?

— Извинявай — Самър взе малката каничка със сметана. — И така, ще работим заедно за рождения ден на Енрико.

— Да, моето телешко, със спагети. Енрико е луд по моите спагети. Всеки петък идва в ресторанта — Карло веднага се нахвърли върху палачинките. — А ти ще направиш десерта.

— Ще бъде голяма торта за рожден ден — тя отпи от кафето, докато палачинката ѝ изстиваше в чинията. Неочаквано почувства, че няма никакъв апетит. — Енрико иска нещо специално, направено само за него. Като знам слабостта и любовта му към шоколада и крема, беше ми много лесно да измисля какво да направя.

— Но вечерята е след два дни. Много си подранила.

Самър сви небрежно рамене и отпи от кафето.

— Искях да прекарам известно време в Европа.

— Разбирам — и беше сигурен, че разбира. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове. Следи от любовни терзания и мъки. — Всичко наред ли е във Филадельфия?

— Реконструкцията е направена, новото меню е отпечатано. Мисля, че кухненският персонал ще се справи отлично. Наех Морис от Чикаго. Спомняш ли си го?

— О, да, пресованата патица.

— Точно. Създадох едно изключително меню — продължи тя. — Точно каквото бих направила, ако имах свой собствен ресторант. Знаеш ли, започнах да те уважавам още повече, когато се сблъсках с бумацината, Карло.

— О, бумацината! — той изяде палачинката и я погледна. — Отвратителна, ала необходима работа. Ти не ядеш, Самър.

— Хм? Сигурно причината е в пътуването — тя посочи своята чиния. — Вземи я.

Карло смени чиниите.

— Разреша ли проблема с Макс?

Самър докосна ръката си. Шевовете, слава Богу, бяха заздравели и останали в миналото.

— Да, помирихме се. Мама дойде за малко в хотела. Нали знаеш, тя винаги прави впечатление.

— Моник? А как е тя?

— Отново омъжена — рече просто Самър и вдигна кафето си. — Този път е режисьор, още един американец.

— Щастлива ли е?

— Естествено — кафето беше силно. По-силно от това, което бе свикнала да пие в Америка. Тя си помисли разочаровано, че вече нищо не беше както преди. — Започнаха заедно филм преди няколко седмици.

— Вероятно това е най-умният избор. Някой, който да разбира артистичния ѝ темперамент, нейните нужди — той се облиза. — А как е твоят американец?

Самър остави кафето си и загледа Карло.

— Искате ли да се ожени за мен.

Той едва не се задави с хапката и грабна кафето си.

— Тогава... Моите поздравления!

— Не ставай глупав — неспособна да остане седнала, тя стана, пъхна ръце в джобовете на дългото си свободно сако и закричи. — Нямам намерение да се женя.

— Така ли? — Карло отиде до печката и си сипа още кафе. — Защо не! Намираш го непривлекателен, грозен или какво? Може би има лош характер? Или е глупав?

— Разбира се, че не — Самър въртеше и стискаше пръстите си в джобовете. — Нищо подобно.

— Тогава защо?

— Защото нямам намерение да се женя за когото и да било. Тези сватби и разводи... Мога да мина и без тях.

— Ти не искаш да сложиш халката, защото се страхуваш, че няма да улучиш.

Тя вирна брадичка.

— Внимавай, Карло!

Той сви рамене при ледения ѝ тон.

— Знаеш, че казвам това, което мисля. Ако искаш да чуеш нещо друго, не трябваше да идваш тук.

— Дойдох, защото исках да бъда няколко дни с приятел, а не да обсъждам женитби.

— И поради това не можеш да спиш.

Самър взе чашата с кафе и после го тръшна на масата. То се разля.

— Беше много дълъг полет, а освен това работих много. И да, може би съм малко объркана все пак — продължи тя, преди Карло да проговори. — Не очаквах това от него, дори не го исках. Той е честен човек и знам, че когато казва, че ме обича и иска да се ожени за мен, значи е истина. За момента. Това обаче не прави отказа ми по-лесен.

Яростта ѝ не го нервира. Карло бе свикнал с емоционални жени, дори ги предпочиташе.

— А ти? Ти какво чувстваш към него?

Самър се поколеба, после отиде до прозореца. Можеше да погледне към градината на Карло, едно спокойно изолирано местенце, което беше като граница между къщата и забързаните улици на Рим.

— Изпитвам чувства към него — прошепна тя. — По-дълбоки, отколкото трябва. Те само засилват необходимостта да прекъсна връзката ни още сега. Не искам да го наранявам, Карло, така, както не искам да нараня и себе си.

— Защо си толкова сигурна, че любовта и бракът могат да наранят човека? — той сложи ръце на раменете ѝ и ги разтърси леко. — Когато толкова се притесняваш „какво може да се случи“ в живота, кара миа, пропускаш самия живот. Имаш някой, който те обича и въпреки че не ще казваш думите, аз мисля, че и ти го обичаш. Защо се заблуждаваш? Защо отричаш?

— Брак, Карло? — Самър се обърна, а очите ѝ бяха сериозни. — Това не е за хора като нас, нали?

— Хора като нас?

— Ние сме толкова обвързани с това, което правим. Ние обикновено идваме и си отиваме, когато искаме и където искаме. Няма на кого да даваме обяснения, нито с кого да обсъждаме живота си, освен самите нас. Не е ли, това причината ти също все още да не си се оженил?

— Бих казал, че аз съм щедър мъж и би било прекалено егоистично да огранича и ощастливя със себе си само една-единствена жена — Самър възнагради думите му с усмивката, която Карло искаше да види. Внимателно и нежно той премести кичур коса от челото ѝ. — Но на теб ще кажа истината, а тя е, защото не съм намерил все още жената, която да накара сърцето ми да тръпне. Търсих. Все още търся. Ако я намеря, ще тичам с все сили да намеря колкото може по-бързо свещеник.

С въздишка Самър се обърна и отново отиде до прозореца. Цветята бяха като пъстър гоблен на силната слънчева светлина.

— Бракът е една приказка, Карло, пълна с принцеси, селяци и жаби. Видяла съм прекалено много от тези приказки да се сгромолясват.

— Всеки сам пише своята приказка, Самър. Жена като теб знае това, защото винаги си го правила така.

— Може би. Ала този път просто не зная дали имам смелостта да обърна следващата страница.

— Имаш време. Няма друго по-подходящо място за живот и любов от Рим. И няма по-подходящ мъж, с когото да говориш и мислиш за тях, освен Франкони. Тази вечер ще готвя за теб. Моите спагети! — той целуна крайчето на пръстите ѝ. — Направо ще умреш. А ти можеш да ми направиш едно от твоите любими сладкишчета, помниш ли, като в студентските години? Нали?

Самър се обърна към него и обви с ръце врата му.

— Знаеш ли Карло, ако бях от типа жени, които обичат да се женят, щях да взема теб само заради спагетите, които правиш.

Той се засмя.

— Карисима, моите спагети не представляват нищо в сравнение с моя...

— Сигурна съм — прекъсна го бързо Самър. — Защо не се облечеш и не излезем да напазаруваме? Трябва да купя нещо фантастично, докато съм в Рим. Не съм подарила все още на мама сватбен подарък.

Как можеше да бъде толкова глупав? Блейк щракна със запалката си и загледа пламъка, който освети тъмнината. До разсъмване имаше

още час, но той не можеше да заспи. Опитваше се да си представи какво прави Самър в Рим, докато седеше в празните стаи на апартамента си и мислеше за нея. Ако отидеше в Рим...

Не, беше си обещал, че ще ѝ остави време, особено след като развали така глупаво всичко. Трябваше им време. И на двамата.

По-внимателна стратегия, помисли си Блейк и дръпна здраво от цигарата. Винаги бе обичал проблемите, трудностите, предизвикателствата. Самър бе всичко това. Дали това не беше причината, поради която я желаше? Ако тя се съгласеше да се омъжи за него, можеше да се поздравя с плана, който така умно бе измислил и осъществил. Още една придобивка за Кокрън. По дяволите!

Той стана. Тръгна из празните стаи. Димът се виеше от цигарата между пръстите му и изчезваше в слабата светлина. Блейк нямаше да се предаде така лесно.

Ако беше истина, че бе гледал на цялата тази история като на проблем, който трябва да бъде внимателно решен, то бе само защото това бе негова измислица. Ала той наистина я обичаше. И ако беше сигурен в нещо, то бе, че и тя го обича. Какво трябваше да направи, за да преодолее стената, която Самър бе издигнала помежду им?

Да остави нещата такива, каквито са? Невъзможно. Блейк погледна към тъмния град. На изток небето започваше да светлее с първите оттенъци на розово.

Неочаквано осъзна, че бе наблюдавал толкова много изгреви сам. Толкова много неща се бяха променили сега, помисли си той. Толкова много неща бяха казани. Не можеш да си вземеш любовта обратно и да я заключиш за собствено удобство.

Беше странил от Самър цяла седмица, преди тя да замине за Рим. Беше му много по-трудно, отколкото си бе представял, но сълзите ѝ от онази нощ го накараха да го направи. Сега се чудеше дали това не бе поредната му грешка. Може би ако беше отишъл при нея веднага, на другия ден...

Блейк тръсна глава и се отдръпна от прозореца. Както ѝ да е, неговата грешка бе, че се опитваше да реши ситуацията с логика. Когато обичаш някой, логиката не съществува. Има само чувства. Ала без логика той губеше всичките си предимства.

Луд от любов. Да. Блейк си помисли, че изразът бе много подходящ. Беше истинска лудост, една неизличима лудост. Ако тя беше

с него, можеше да ѝ я покаже. Когато се върне, помисли си отчаяно той, щеше да разруши тази стена на части, парче по парче, докато не я накара също да види лудостта.

Когато телефонът иззвъня, Блейк го загледа стреснато. Самър?

— Ало?

— Ало, Блейк? — гласът беше малко по-нежен и с френски акцент.

— Да. Моник?

— Извинявай, че те безпокоя, но винаги забравям каква е разликата във времето между изтока и запада. Аз тъкмо си лягам. Ти станал ли си вече?

— Да — слънцето бавно изгриваше, стаята беше полутъмна. Градът се събуждаше. Ала Блейк беше буден. — Добре ли пътува до Калифорния?

— Спах почти през целия път. Слава Богу, защото тук има прекалено много партита. Толкова малко се е променил Холивуд, само някои имена, някои лица. Сега, за да си в крак с модата, трябва да носиш слънчеви очила на верижка. Майка ми ги носеше така, но за да не ги загуби.

Той се усмихна.

— На теб не ти трябва да следиш модните тенденции, за да си шик.

— Колко мило! — гласът ѝ беше млад и красив.

— Какво мога да направя за теб, Моник?

— О, мили. Първо трябва да ти кажа колко ми бе приятно да бъда отново в твоя хотел. Обслужването винаги е на изключително ниво. А ръката на Самър как е, по-добре ли?

— Очевидно. Сега е в Рим.

— О да, забравих. Добре, тя никога не стои много дълго на едно място, моята Самър. Видях я съвсем за малко преди да замина. Изглеждаше ми... Пренатоварена.

Блейк почувства как стомахът му се сви на топка, а челюстта му се стегна. Опита се да ги отпусне.

— Работи прекалено много в кухнята.

Устните на Моник се извиха.

— Да, може би ще я видя отново за малко. Трябва да те помоля за една услуга, Блейк. Ти беше така любезен по време на моята визита.

— За мен беше удоволствие.

— Апартаментът, в който бях отседнала, бе така спокоен, така уютен. Чудя се дали можеш да ми го запазиш отново за два дни.

— Два дни? — веждите му се събраха и той машинално потърси химикалка, за да си запише. — Връщаш се отново на изток?

— Толкова съм глупава, така... Как беше... Разсеяна, нали? Трябваше да свърша една работа, ала покрай злополуката със Самър нищо не направих. Трябва да се върна и да оправя нещата. Та, какво ще кажеш за апартамента?

— Разбира се. Ще се погрижа.

— Мерси. И бих искала да те помоля още нещо. Ще организирам малко парти в събота вечер. Само няколко стари приятели на чаша вино. Ще ти бъда много благодарна, ако наминеш за няколко минути. Около осем?

В този момент само това му липсваше, парти! Но добрите обноски, възпитанието и отговорността към бизнеса го накараха да се съгласи. Блейк машинално си отбеляза датата и часа.

— Ще ми бъде много приятно.

— Отлично! До събота тогава, оревоар.

След като остави телефона, Моник се разсмя. Е, тя беше само актриса, а не сценарист. Ала сценарият, който бе подготвила, беше без грешка. Отличен. Да, абсолютно.

Моник взе отново телефона и се приготви да изпрати телеграма. До Рим.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Шери! Трябва да се върна във Филадельфия заради една недовършена работа, преди да започна снимките. Ще бъда в «Кокрън Хаус» в моя апартамент за уикенда. Правя малко парти в събота вечер. Ела непременно! В 8.30 часа.

До скоро. Мама“

Какво ставаше? Самър прочете още веднъж телеграмата, докато летеше над Атлантическия океан. Каква недовършена работа? Беше сигурна, че майка ѝ няма никаква недовършена работа във Филадельфия, освен ако не бе свързана със съпруг номер две. Но това беше стара история и Моник винаги намираше кой да оправи нещата вместо нея. Тя винаги бе твърдяла, че добрият артист е дете в душата си и няма глава за бизнес. Това бе още един от нейните начини да прави само това, което иска. Онова, което Самър не можеше да проумее бе, защо майка ѝ би искала да се върне отново на Източното крайбрежие.

Самър сви рамене и мушна телеграмата в чантата си.

Нямаше особено желание да се среща и разговаря с хора само след пет часа. Предният ден беше надминала себе си, като създаде тортата за рождения ден на Енрико във формата на разкошната му къща извън Рим я напълни с дяволски вкусен крем от шоколад и сметана. Отне ѝ дванадесет часа. И после, поради настояването на домакина, беше останала за партито.

Мислеше си, че ще ѝ подейства добре. Хората, елегантността, празничната атмосфера. Ала това само още веднъж ѝ доказа, че всъщност не иска да бъде в Рим, не иска да води празни разговори и да пие шампанско. Искаше да си иде у дома. Домът, помисли си изненадана от себе си тя, който беше Филадельфия.

Не копнееше дори за Париж и малкия си апартамент на Левия бряг. Искаше да се прибере в апартамента си на четвъртия етаж във

Филадельфия, където във всеки ъгъл се спотайваха спомени за Блейк. Колкото и глупаво да беше, колкото непрактично и неблагоприятно да беше, Самър искаше Блейк.

Сега, когато летеше към къщи, откри, че желанието ѝ не се бе променило. Единствено при Блейк искаше да иде, когато отново се приземи. На него искаше да разкаже всички глупави истории, които бе чула в ресторанта на Карло и в трапезарията на Енрико. Искеше да види как Блейк се смее. Искеше той да види и да се убеди, че нервността ѝ от последните дни бе изчезнала.

Тя въздъхна, пусна назад седалката и затвори очи. Но трябваше да изпълни молбата на майка си и да се отбие първо при Моник. Вероятно малкото ѝ парти беше чиста измислица. Ала то щеше да даде на Самър време, преди да се срещне с Блейк отново. Блейк и решението, което мислеше, че вече бе взела.

Блейк Кокрън Старши прокара пръсти по яката на ризата и си помисли, че щеше да е добре, ако не изглеждаше толкова нервен, колкото се чувстваше. Да види Моник отново след всичките тези години! Трябваше да ѝ представи Лилиан.

„Моник, това е жена ми Лилиан, Лилиан това е Моник, моя бивша любовница. Светът е малък, нали?“

Въпреки че високо оценяваше добрата шега, тази направо го измъчваше.

Изглежда за съпругеските прегрешения нямаше давност. Вярно, че само веднъж беше прегрешил, по време на неофициалната им раздяла, когато жена му го бе оставила ядосан, тъжен и объркан. Но прегрешението си остава прегрешение.

Той обичаше Лилиан и винаги я беше обичал, ала не можеше да отрече, че краткият му любовен роман с Моник все пак се беше състоял. Както не можеше и да отрече, че той бе вълнуващ, страстен и незабравим.

Никога повече не бяха се срещали, въпреки че веднъж-дваж я бе виждал, докато все още беше активно в бизнеса. Но дори и това беше много отдавна.

И така, защо тя му се беше обадила, двадесет години по-късно, настоявайки да дойде, и то непременно със съпругата си, в нейния

апартамент в „КокрЪн Хаус“? Блейк КокрЪн Втори отново прекара прЪсти по яката си. Нещо го задушаваше. Единственото обяснение на Моник бе, че бе свързано с щастиято на неговия син и на нейната дЪщеря.

Наложи му се да измисли причина да дойде в града и да настоява Лилиан да го придружи. Не беше лесна работа, защото той се бе оженил за умна и независима жена, ала това не бе нищо с изпитанието, което предстоеше.

— Колко още ще се занимаваш с тази вратовръзка? Цял ден ли?
— Блейк КокрЪн Старши едва не подскочи, когато жена му го изненада зад гърба. — Дай на мен — тя се засмя, изтупа сакото и опЪна раменете му по навик, който го върна в дните на медения им месец. — Човек може да си помисли, че никога преди не си прекарвал вечер със знаменитости. Или точно тази френска актриса те кара да се чувстваш нервен?

Именно, точно тази френска актриса, помисли си той и се обърна към жена си. Тя винаги бе била хубава, не с красотата на Моник, от която ти спира дЪлъг, но хубава с ведрината, която излъчваше и която не беше се променила през годините. Черната ѝ коса бе прошарена със сиво, ала така оформена, че контрастните цветове подсилваха чертите на лицето ѝ. Лилиан винаги бе имала стил.

Тя беше негов партньор и винаги бе стояла до него. Една силна жена. Блейк КокрЪн Втори се нуждаеше от силна жена. Лилиан беше най-добрата съпруга, която един мъж можеше да си пожелае. Той сложи ръце на раменете ѝ и я целуна съвсем нежно.

— Обичам те, Лили — когато тя докосна бузата му и се усмихна, Блейк КокрЪн Старши взе ръката ѝ, почувствал се като осЪден, който изминава последните си метри до екзекуцията. — Най-добре да вървим. Ще закЪснеем.

Блейк ядосано остави телефона. Беше сигурен, че Самър ще се върне тази вечер. Но въпреки че звЪнеше в апартамента ѝ почти през час, там никой не отговаряше. Беше загубил търпение и не бе в настроение да слезе и да отиде на партито на Моник. Също като баща си и той оправи нервно вратовръзката си, която го стягаше.

Когато всичко това приключеше, когато тя се върнеше, трябваше да намери начин да я убеди да тръгне с него. Щеше да открие онзи проклет остров в Тихия океан, ако това беше въпросът. Щеше да купи проклетия остров и да ѝ създаде поминък там. Щеше да изгради верига от пицарии и ресторанти за бързо хранене. Това може би щеше да я задоволи.

Чувствайки се нелепо и малко подло, Блейк излезе от апартамента си.

Моник огледа обстановката и кимна доволно. Цветята бяха точно подбрани — не бяха прекалено много, само няколко букета тук и там, за да придадат на стаята настроението на градина. Намек, единствено само намек за романтичност. Виното беше изстудено, чашите блестяха под светлината на свещите. А Макс беше надминал себе си с ордьоврите, реши тя. Малко хайвер, малко пастет, миниатюрни хапки, много елегантни. Да не забрави да му се отблагодари, като мине през кухнята.

Колкото до самата нея, Моник докосна с ръка красивия кок в основата на врата си. Не беше обичайният ѝ стил, ала тя искаше да добави елемент на повече достойнство. Чувстваше, че вечерта го изискваше. Но черните копринени панталони и елегантната блуза с голи рамене бяха много шик и секси. Просто не можеше да устои на желанието да се облече както в старите времена.

И така, мизансценът беше готов, реши Моник. Идеше ред на актьорите...

Първото почукване на вратата. Тя отиде да отвори с усмивка. Беше време за първо действие.

— Блейк Кокрън! — усмивката ѝ бе ослепителна. Моник широко отвори вратата. — Колко съм щастлива да те видя, след толкова години!

Красотата ѝ бе ослепителна, както винаги. Човек не можеше да устои на усмивката ѝ. Макар да бе решил да бъде много учтив и сдържан, гласът му се стопли.

— Моник! Не си остаряла с нито една минута!

— Както винаги шармантен! — тя се разсмя и го целуна по бузата, преди да се обърне към жената до него. — А вие сте Лилиан.

Колко се радвам, че най-после се срещаме. Съпругът ви ми е говорил толкова много за вас, че ми се струва, че сме стари приятелки.

Лилиан изглежда преценяващо жената пред себе си и вдигна вежди.

— Така ли?

Тази хич не е глупава, помисли си Моник и веднага я хареса.

— Разбира се, но това беше толкова отдавна, така че ще трябва да се опознаем отново. Моля ви, влизайте. Блейк, ще бъдеш ли така добър да отвориш шампанското?

Целият превърнат в кълбо от нерви, той отиде до масата. Едно питие би му дошло много добре. Естествено, предпочиташе бърбън, но щеше да се задоволи и с шампанско.

— Разбира се, аз съм ви виждала много пъти — подзе Лилиан. — Сигурна съм, че не съм пропуснала нито един ваш филм, госпожице Дюбоа.

— Моник, моля — с грациозен жест тя взе една розова пъпка и я подаде на Лилиан. — Поласкана съм. От време на време искам да се оттегля, последната ми работа бе най-дълга. Ала завръщането към киното е все едно да се завърнеш към старата любов.

Корковата тапа изскочи с трясък, като изстрел от пушка и се удари в тавана. Моник най-спокойно взе ръката на Лилиан. Вътре в себе си се кикотеше като момиченце.

— Какъв вълнуващ звук, нали? Винаги се чувствам особено щастлива, когато се отваря шампанско. Трябва да вдигнем тост, не мислите ли?

Тя вдигна чашата си и погледна, както си помисли Лилиан, точно като героинята, която играеше във „Вчерашни мечти“.

— За миналото — каза Моник. — И за странния начин, по който животът ни събра отново — тя чукна чашата си първо с Блейк Кокрън Старши и сетне с жена му, преди да отпие. — Я кажи, все още ли се увеличаш по мореплаването?

Той се прокашля, като вече не бе сигурен кого трябва да гледа — жена си или Моник. И двете не сваляха очи от него.

— Ами, да. Всъщност ние с Лилиан току-що пристигаме от Таити.

— Колко вълнуващо! Прекрасно място за любовници, нали?

Лилиан отпи от виното си.

— Идеално.

— А, ето на! — кимна Моник, защото на вратата отново се почука. — Следващият гост. Моля, заповядайте.

Сега идеше ред за второ действие. Наслаждавайки се, тя отвори вратата.

— Блейк, колко любезно, че дойде. Изглеждаш чудесно!

— Моник! — той пое ръката ѝ, докосна я до устните си едва-едва и се запита колко ли скоро можеше да се измъкне оттук. — Добре дошла отново.

— Ще се изненадаш кои са другите ми гости. — С тези думи Моник го покани вътре.

Последните хора, които очакваше да види в апартамента, бяха майка му и баща му. Блейк прекоси стаята, за да целуне майка си.

— Каква изненада! Не знаех, че сте в града.

— Пристигнахме преди броени часове — Лилиан подаде на сина си чаша шампанско. — Звъняхме ти, но телефонът ти даваше непрекъснато заето.

Какви намерения има тази жена, зачуди се Лилиан, какво крои, каква е тази игра?

— Семействата — подзе Моник и си взе малко хайвер. — Винаги съм била особено привързана към тях. Трябва да ви кажа, че се възхищавам от сина ви. Младият Кокрън продължава семейната традиция, нали?

За миг, само за миг, очите на Лилиан се присвиха. Искаше ѝ се да знае каква точно традиция имаше предвид френската актриса.

— Ние много се гордеем с Блейк — рече баща му с известно облекчение. — Той не само поддържа стандарта на „Кокрън Хаус“, но го и подобрява. Придобиването на веригата „Хамилтън“ беше добра сделка — Блейк Кокрън Старши се чукна със сина си. — Отлична! Как вървят работите в кухнята?

— Много добре — това пък бе последното нещо, което искаше да обсъжда. — От утре започваме да сервираме новото меню.

— Значи сме дошли точно навреме — намеси се Лилиан. — Имаме шанса да го опитаме първи.

— А знаете ли съвпадението? — попита Моник и им предложи таблата с хапките.

— Какво съвпадение?

— Но това е просто удивително! Моята дъщеря направи преустройството на кухнята и сега ръководи работата там. Не знаете ли?

— Вашата дъщеря? — Лилиан погледна мъжа си. — Не, никой не ми е казал.

— Самър е отличен готвач. Съгласен ли си, Блейк? Тя често му готви — добави с усмивка Моник, преди Блейк да успее да отговори нещо.

Лилиан вдигна розата до носа си. Интересно.

— Наистина ли?

— Очарователно момиче — намеси се баща му. — Прилича на теб, Моник, макар че трудно бих повярвал, че имаш такава голяма дъщеря.

— И аз трудно повярвах, когато видях за пръв път сина ти — тя му е усмихна. — Не е ли странно как се изнизаха годините?

Блейк Кокрън Старши отново се прокашля и си сипа още вино.

Преди седмици Блейк се бе чудил какви ли послания си разменяха Самър и баща му. Сега без каквито и да било съмнения разбра какво си бяха казали баща му и Моник. Погледна към майка си и я видя да си пие спокойно шампанското.

Значи баща му и майката на Самър! Кога, запита се смаян, като се опитваше да смели новината. Доколкото си спомняше, родителите му никога не бяха се разделяли.

Не, спомни си за един кратък период, когато той беше тийнейджър. Тогава баща му не си беше в къщи за две, може би три седмици. Бил по работа, беше пояснила майка му, ала дори тогава Блейк не ѝ повярва. Всичко бе свършило толкова бързо, че рядко се сещаше за това. Сега. Сега имаше абсолютно сигурното усещане, че знаеше къде бе бил баща му поне през част от онова време. И с кого.

Той срещна очите на баща си и видя, че се чувстваше неудобно и сякаш виновно. Сигурно изпитваше угризения и плащаше за прегрешението си отпреди две десетилетия. После погледна Моник и видя усмивката ѝ. Какво всъщност се опитваше да направи тази жена?

Преди обаче гневът да го завладее, тя сложи ръка на ръката му. Беше жест, с който сякаш го молеше да почака, да бъде търпелив. На вратата се почука.

— О, извинете. Ще напълните ли още една чаша? — попита Моник. — Имаме още един гост тази вечер.

Когато отвори вратата, тя остана доволна от външния вид на дъщеря си.

Простата копринена рокля бе къса и много секси. Правеше леката ѝ бледност да изглежда много романтична.

— Шери, благодаря ти, че не ме пропусна!

— Не мога да остана дълго, мамо. Трябва да поспя малко — Самър ѝ подаде кутия, вързана с розова панделка. — Но исках да ти донеса сватбения подарък.

— Колко мило от твоя страна! — Моник я целуна по бузата. — И аз имам нещо за теб. Нещо, което, надявам се, винаги ще цениш високо — тя отстъпи назад и пусна Самър да влезе.

Не, не и по този начин! Не и отново, помисли си отчаяно Самър след първия шок да види Блейк и цялата се стегна. Искаше да бъде подготвена, спокойна, уверена в себе, когато се срещнат отново. Не искаше да го вижда тук, нито сега. И родителите му... Един поглед към жената до Блейк ѝ подсказа, че това можеше да бъде само майка му. Съпругата на Блейк Кокрън Старши. Нищо не разбираше! Това беше някаква игра на Моник. Какво друго!

— Игричката ти не е особено забавна, мамо — прошепна на френски тя.

— Напротив, това може да се окаже най-важното нещо, което съм свършила в живота си — отвърна майка ѝ тихо. — Блейк, срещал си вече дъщеря ми, нали?

— Да, наистина — той подаде на Самър чаша шампанско с усмивка. — Радвам се да ви видя отново.

— А това е майката на Блейк — продължи Моник. — Лилиан, мога ли да ви представя моето единствено дете, Самър...

— Много се радвам — Лилиан ѝ подаде топло ръка. Не беше сляпа, че да не види погледите, които си размениха синът ѝ и дъщерята на актрисата. Имаше изненада, копнеж и несигурност. Ако Моник беше устроила всичко това заради тях, то Лилиан щеше да направи най-доброто, на което бе способна, за да ѝ помогне.

— Току-що чух, че вие сте главният готвач на „Кокрън Хаус“ и сте създателката на новото меню, което ще опитаме още утре.

— Да — Самър се чудеше какво да каже. — Хареса ли ви плаването? Таити беше, нали?

— Прекарахме чудесно, въпреки че Блейк се мъчи да се прави на капитан Блай, когато не го гледа човек.

— Глупости! — Блейк Кокрън Старши обви раменете на жена си с ръка. — Това е единствената жена, на която мога да поверя руля на моя кораб.

Те се обожават, помисли си Самър и откри, че бе изненадана. Бракът им продължаваше почти четиридесет години и явно не бе преминал без бури... А те продължаваха да се обожават.

— Много е красиво, когато един мъж и една жена, съпрузи, могат да споделят интересите си и в същото време да останат отделни личности, нали? — Моник погледна Блейк. — Ще се съгласиш, че подобни неща съхраняват брака, задържат заедно мъжа и жената, дори ако имат трудни времена и не се разбират понякога?

— Да — той погледна право към Самър. — Това е въпрос на любов, на уважение и вероятно на... Оптимизъм. Вярно.

— Оптимизъм! — Моник намери думата за прекрасна. — Да, това ми харесва. Аз, разбира се, винаги съм била оптимист, дори прекалено. Имах четири съпрузи и винаги съм била оптимистка — тя се засмя на себе си. — Ала мисля, че тогава търсех първо и вероятно само любовта. Какво ще кажеш, Лилиан, грешка ли е това?

— Ние всички търсим любовта, романтиката, страстта — тя докосна леко ръката на съпруга си. — Разбира се, и уважението. Мисля, че трябва да добавя и още две неща към това. Толерантност и упоритост. Бракът се нуждае от всичко това.

Тя знае, осъзна Блейк Кокрън Старши. Погледна в очите на жена си и разбра, че всъщност винаги е знаела. Двадесет години.

— Отлично! — доволна от себе си, Моник остави подаръка си на масата. — Значи моментът е много подходящ да отворя подаръка за моята сватба. Този път смятам да вложа в новия си брак всички тези неща, за които говорихме.

Самър искаше да избяга. Каза си, че трябва само да се обърне и да излезе през вратата. Но стоеше като закована, а очите ѝ не се откъсваха от Блейк.

— О, колко е красиво! — Моник с благоговение вдигна малката ръчно направена въртележка от кутийката. Кончетата бяха от слонова

кост, със златни седла. Всяко едно бе съвършено изработено, уникално. При завъртане на ключето в основата се разнасяше романтичната прелюдия на Шопен.

— Но, скъпа, това е чудо! Въртележка за честване на сватба! Конете трябва да се казват любов, романтика, оптимизъм, вяра и тъй нататък. Харесва ми!

— Аз... — Самър погледна майка си и неочаквано почувства, че нищо нямаше значение, нито грешките, нито миналото. — Бъди щастлива, мамо.

Моник докосна с пръсти лицето ѝ и я целуна.

— И ти, мъничката ми.

Блейк Кокрън Старши се наведе над ухото на жена си и прошепна:

— Ти знаеше, нали?

Развеселена, Лилиан вдигна чашата си.

— Разбира се — отвърна му тихичко тя. — Ти никога не си могъл да пазиш тайни от мен.

— Но...

— Знаех и те мразих почти цял ден. Спомняш ли си за какво се скарахме? Аз вече не си спомням.

— Господи, Лили! Ако знаеш колко виновен бях! А тази вечер почти щях да се задуша с...

— Стига — рече просто Лилиан. — Сега, стари глупчо, хайде да си вървим и да оставим тези деца да изгледят нещата помежду си. Моник! — тя ѝ подаде ръка и когато ръцете и очите им се срещнаха, те си казаха страшно много неща, които не можеха да бъдат изречени с думи. — Благодаря ти за прекрасната вечер и приеми най-добрите ми пожелания за теб и съпруга ти.

— Както и ти моите — с усмивка, която сякаш прощаваше миналото, Моник протегна ръце на Блейк Кокрън Старши. — Оревоар, мон ами.

Той прие прегръдката, почувствал се като осъден на смърт, който току-що е получил амнистия. Не искаше нищо друго, освен да се качат в техния апартамент, за да покаже на жена си колко много я обича.

— Може да обядваме утре заедно — обърна се той към всички. — Лека нощ.

Моник се разкикоти веднага след като затвори вратата зад тях.

— Любовта винаги ме е карала да се смея. И така... — тя набързо опакова отново подаръка, от дъщеря си. — Багажът ми е долу, а самолетът ми излита след час.

— След час ли? — започна Самър. — Но...

— Свърших си работата — Моник взе кутията под мишница, повдигна се на пръсти и целуна Блейк. — Имал си щастието да попаднеш на много добри родители. — После целуна и Самър. — И ти, момичето ми, въпреки че твоите не можаха да останат съпрузи. Апартаментът е платен за цялата нощ, а шампанското е добре изстудено — отиде до вратата и се обърна. — Бон апети, деца.

Когато вратата се затвори, Самър остана неподвижна на мястото си, несигурна дали да ръкопляска, или да хвърли нещо след майка си.

— Ама че представление — забеляза Блейк. — Искаш ли вино?

Тя също можеше да бъде толкова безразлична и небрежна като него.

— Да.

— Как беше в Рим?

— Горещо.

— А тортата?

— Превъзходна — Самър вдигна напълнената чаша и отстъпи две крачки назад. Винаги беше по-добро да говориш за незначителни неща, когато има толкова много други неотложни неща, които те притискат... — Тук нещата как вървят?

— Добре. Мисля, че всичко ще се успокои, когато се появиш утре за първото сервиране. Каж ми... — той отпи от виното си. — Кога за пръв път научи, че между баща ми и майка ти е имало роман?

Беше прекалено откровен, помисли си смутена. Добре, и тя щеше да бъде такава.

— Когато това се е случило, бях дете. Ала децата са чувствителни и наблюдателни. Може да се каже, че подозирах. Бях сигурна, когато споменах името на мама пред баща ти.

Блейк кимна, спомнил си срещата им в неговия офис.

— Колко време си позволи това да те притеснява?

— Беше ми неудобно — Самър се размърда.

— И реши да не позволиш историята да се повтори с теб.

Беше убийствено точен.

— Може би.

— Но се оказа, че това се случи.

Опитвайки се да бъде равнодушна, тя си намаза препечена филийка с черен хайвер.

— Ала ние, за разлика от тях, не сме женени.

Сякаш водеха най-обикновен светски разговор.

— Знаеш защо майка ти постъпи така тази вечер, нали?

Самър поклати глава, когато той ѝ предложи таблата.

— Моник не може да устои на представление от какъвто и да било вид. Тя е измислила сценария, подредила е мизансцена и накрая събра актьорите, за да ми покаже, че дори бракът да не е идеален, може да бъде стабилен.

— И успя ли? — Самър не отговори и Блейк остави чашата си. Беше време да престанат да се преструват и да се правят на много учтиви. — Не е имало нито минута, откакто те видях за последен път, да не мисля за теб.

Очите им се срещнаха. Тя наведе безпомощно глава.

— Блейк, не мисля, че трябва да...

— По дяволите, трябва да ме изслушаш. Ние си подходяме. Ти дори не можеш да ми кажеш защо не вярваш в това. Може би беше права преди за начина, по който планирах нашата... Връзка — реши да каже връзка, защото не намери по-подходяща дума. — Може би аз бях малко самодоволен, прекалено сигурен, че ако изчакам подходящия момент, ще получа точно това, което искам с най-малко трудности. Трябваше да бъда сигурен. Иначе щях да се побъркам, опитвайки се да ти дам достатъчно време, за да видиш какво можем да направим заедно.

— Аз бях прекалено груба онази нощ — Самър се прегърна с ръце, после ги отпусна. — Казах някои неща, защото се уплаших. Не ги мислех, не всички.

— Самър... — той докосна бузата ѝ. — Аз обаче мислех всичко, което ти казах онази нощ. Сега те искам толкова, колкото те исках и първия път.

— Тук съм — пристъпи тя към него. — И сме сами.

Желанието запълзя в кръвта му.

— Искам да те любя, но не и докато не разбере какво искаш от мен. Само няколко нощи ли искаш, няколко спомена, както нашите родители са имали заедно?

Самър се обърна.

— Не знам как да ти обясня.

— Кажи ми какво чувстваш.

Тя замълча за миг.

— Добре. Когато готвя, вземам една или друга подправка. Имам ръцете си, уменията си и като смеся всичко заедно, правя нещо хубаво. Ако не излезе идеално, го изхвърлям. Много съм нетърпелива — Самър млъкна, несигурна дали Блейк би могъл да разбере аналогията, която направи. — Мислех си, че ако някога реша да се обвържа с някой мъж, трябва да имам всички съставки и подправки и да ги съединя. Ала знаех, че никога няма да стане идеалната смес. Така че... — тя си пое въздух. — Чудех се дали щом не е свършено, не трябва да бъде изхвърлено.

— Една връзка не се създава за един ден, нито се усъвършенства за един ден. Част от играта е да можеш да я усъвършенстваш. Дори петдесет години не са достатъчни.

— Колкото и дълго да работиш върху нещо, винаги има недостатъци.

— А предизвикателството?

Самър се завъртя, сетне спря.

— Ти ме познаваш достатъчно добре — прошепна. — Прекалено добре за мое щастие. Може би и за твое.

— Греша — рече спокойно той. — Ти си моето щастие.

Устните ѝ трепнаха.

— Моля те, искам да ти кажа всичко. Когато бях в Рим, се опитах да си втълпя, че исках точно това. Да се върна там, където никой не се тревожи за мен. Само аз и следващия сладкиш, който трябва да създам. Когато бях в Рим — продължи с въздишка Самър, — бях по-нещастна, отколкото когато и да било друг път в живота си.

Блейк не можа да потисне усмивката си.

— Съжалявам да го чуя.

— Не, мисля, че не съжаляваш — тя завъртя пръстите си около чашата. След като бе започнала да обяснява, трябваше да бъде сигурна, че е разбрана правилно. — В самолета си казах, че когато се върна, ще говорим разумно, логично. Трябва да обмислим нещата по най-добрия начин. Мислех си, че връзката ни може да има продължение, такава, каквато е. Интимност без обвързване вероятно не е никаква интимност.

Изобщо — Самър вдигна чашата и отпи от студеното тръпчиво вино. — Когато влязох тук тази вечер и те видях, вече знаех, че е невъзможно. Не можем да се виждаме както досега. Защото това ще ни убие.

— Ти не си излязла от живота ми.

Тя се обърна и се изправи точно пред него.

— Бих го направила, ако можех. И, дявол да го вземе, не ти ме спираш. А аз самата! Нито плановете ти, нито логиката ти могат да променят това, което е в мен. Само аз мога да го променя, само това, което аз чувствам — Самър взе ръцете му. — Искам да преживея тази въртележка заедно с теб.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ.

— Защо? Само ми кажи защо!

— Защото някъде във времето, от мига, в който прекрачи прага на апартамента ми до този миг, съм се влюбила в теб. Няма значение колко глупаво звучи, искам да се възползвам от шанса си.

— И ще спечелиш — устните му намериха нейните. Когато тя потрепери, Блейк знаеше, че бе от нерви, ала също така и от страст. Много скоро щяха да задоволят страстта, сега трябваше да я успокои. — Ако искаш, може да опитаме с един пробен период — той обсипа лицето ѝ с целувки. — Дори можем да сключим договор. Така е по-практично.

— Пробен период ли? — Самър леко се отдръпна, но Блейк я задържа.

— Да, и ако по време на пробния период някой от нас поиска развод, просто ще трябва да изчака края на договорения срок.

Веждите ѝ се събраха. Как можеше да говори така сега? Как изобщо смееше? Брадичката ѝ предизвикателно се вирна.

— Колко дълъг ще е пробния период?

— Петдесет години.

Тя се разсмя и обви с ръце врата му.

— Съгласна съм. Искам да го подпишем утре, в три екземпляра. Ала тази нощ... — Самър леко захапа устната му, докато ръцете ѝ се плъзнаха под сакото му. — Тази нощ ще сме само любовници. Истински любовници. И апартаментът е наш до сутринта.

Целувката им беше дълга, бавна и страстна.

— Напомни ми да изпратя на Моник една каса шампанско — рече той и вдигна Самър на ръце.

— Понеже стана дума... — тя се наведе и внимателно вдигна двете недопити чаши от масичката. — Не бива да оставяме шампанското така. А после — промълви, докато Блейк я носеше към спалнята, — много по-късно ще се обадим да ни донесат пица.

Издание:

Нора Робъртс. Сладостта на живота

ИК „Коломбина прес“, София, 2000

Американска. Първо издание

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-077-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.